

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΑΘΕΜΑΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΣΕΞΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΑΝΣΦΟΒΙΑ ΣΕΛ. 16-17

Σκίτσο του Μιχάλη Κουντούρη

Θέλουμε βούτυρο όχι κανόνια

ΟΙ ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΙ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
& ΤΟ REARM EUROPE ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ
ΠΕΡΙΚΟΠΕΣ ΣΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ
ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

- ΘΕΣ/ΝΙΚΗ Πέμπτη 15 Μάη, άγαλμα Βενιζέλου 7μμ
- ΑΘΗΝΑ Σάββατο 17 Μάη, πάρκο Ελευθερίας 1:30μμ

ΑΠΟΜΟΝΩΣΤΕ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ ΩΣ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

της σύνταξης...

ΣΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ των 80 χρόνων από το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, το δίλλημα «κανόνια ή βούτυρο;» έρχεται ξανά στη μεγάλη επικαιρότητα. Οι εκπρόσωποι της καλοταϊσμένης υψηλής κοινωνίας, όπως ο Κυριάκος Μητσοτάκης, φροντίζουν να μας το υπενθυμίζουν, υποστηρίζοντας την ανάγκη να αποδεχθεί η κοινωνία μια στροφή προς «τα κανόνια».

ΑΣΦΑΛΩΣ ΣΤΙΣ προηγούμενες δεκαετίες ο κόσμος μας δεν χόρτασε «βούτυρο». Αντίθετα, από την εποχή της Θάτσερ και του Ρίγκαν, οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις οδηγούσαν σε μια όλο και σκληρότερη λιτότητα, σε υποβάθμιση του εργατικού εισοδήματος και όλων των εργατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων. Στην Ελλάδα, το αποκορύφωμα αυτής της λαίλαπας ήταν στα χρόνια της κρίσης με τις βάρβαρες «μνημονιακές» περικοπές.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ για την Μητσοτάκη όλη αυτή η ιστορική περίοδος θεωρείται πλέον μια εποχή τρυφιλότητας, που τώρα, για λόγους λείει «αντικειμενικούς», πρέπει να ξεπεραστεί και να δώσει τη θέση της στο σκληρό πνεύμα του στρατώνα, στην προτεραιότητα για «κανόνια», στη συστηματική αύξηση των πολεμικών δαπανών. Η κυβέρνηση της ΝΔ, άλλωστε, προηγήθηκε των αποφάσεων των άλλων ευρωηγέσιων, με τα μεγάλα εξοπλιστικά προγράμματα (Ραφάλ, Μπελάρ, F35 κ.ά.) αλλά και τα πολεμικά Σύμφωνα με ΗΠΑ, Γαλλία, Κράτος του Ισραήλ.

Σ' ΑΥΤΟΝ τον προσανατολισμό ο Μητσοτάκης δεν είναι μόνος. Στην Σύνοδο του ΝΑΤΟ, στα τέλη Ιούνη, η «συζήτηση» θα αφορά στο αν οι πολεμικές δαπάνες θα αυξηθούν στο 4% του ΑΕΠ όλων των χωρών-μελών ή στο 5% όπως ζητάνε οι ΗΠΑ του Τραμπ. Τόσο καλά...

Η ΣΤΡΟΦΗ στα «κανόνια» είναι ήδη μια πραγματικότητα που τρέχει με εντυπωσιακούς ρυθμούς. Η ΕΕ έχει εγκρίνει το πρόγραμμα ReArmEurope που θα διαθέσει για όπλα κολλοσιαίους πόρους μέσα στα επόμενα χρόνια. Η γερμανική κυβέρνηση, η δύναμη που στην εποχή των μνημονίων «απαγόρευσε» το δανεισμό ακόμα κι αν αφορούσε στη στοιχειώδη εξυπηρέτηση βασικών κοινωνικών αναγκών, αναστέλλει σήμερα τους περιορισμούς για δανεισμό, αν αυτός προορίζεται για την ενίσχυση της «πολεμικής οικονομίας». Και το γερμανικό κράτος, η κεντρική δύναμη των ηττημένων του ΒΠΠ, ελάχιστα απέχει πλέον από τον πυρηνικό εξοπλισμό του, που θα το φέρει δίπλα, ως ισάξιο «εταίρο» στη Γαλλία και στη Βρετανία, που από δεκαετίες διαθέτουν σημαντικά πυρηνικά οπλοστάσια. Και το «σημαντικά» εδώ σημαίνει οπλοστάσια υπερ-επαρκή για να καταστρέψουν το σύνολο του πλανήτη.

ΕΙΝΑΙ ΑΚΡΑΙΑ υποκριτικός ο ισχυρισμός ότι όποιος προετοιμάζεται για πόλεμο, το κάνει επειδή προτιμά την ειρήνη. Αντίθετα, όποιος αποκτά το «πολεμικό πλεονέκτημα» μέσω της αύξησης των εξοπλισμών, αποκτά και τον «πειρασμό» να το χρησιμοποιήσει μέσα στην όξυνση των ανταγωνισμών. Γιατί ο πλανήτης σήμερα έχει γεμίσει «εοτίες» πιθανών πολεμικών συγκρούσεων που μπορεί να αποδειχθούν ανεξέλεγκτες και διευρυνόμενες.

ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ, ο Τραμπ και ο Πούτιν δεν ψάχνονται για την ειρήνευση. Διαμελίζουν μια φτωχή κι αδύναμη χώρα, που ακόμα και πριν την εισβολή του 2022 ήταν η φτωχότερη περιοχή στην Ευρώπη. Και μαζί, δημιουργούν μια επικίνδυνη «θρυαλλίδα» που μπορεί να λειτουργήσει στο μέλλον όπως λειτούργησαν στο παρελθόν οι περιοχές της Πολωνίας και της Τσεχοσλοβακίας που «διεκδικούσε» η Γερμανία του Χίτλερ.

ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, η μαζική σφαγή των Παλαιστινίων συνεχίζεται συστηματικά από το πάνοπλο κράτος του Ισραήλ, με την ανοιχτή επιδοκιμασία των ηγετών του ευρωατλαντισμού, αλλά και τη «διακριτική σιωπή» των αντιδυτικών ομολόγων τους. Όμως το σχέδιο του Νετανιάχου για το «Μεγάλο Ισραήλ» δεν μπορεί να επιβληθεί ειρηνικά στη Μέση Ανατολή, χωρίς έναν ευρύτερο πόλεμο με την εμπλοκή σχεδόν όλων των γειτονικών δυνάμεων. Οι απειλές του Τραμπ προς το Ιράν και οι διπλωματικές καντρίλιες του ΝΑΤΟ για «αυτοπειθάρχηση» της Τουρκίας, είναι απλώς προειδοποιήσεις.

ΤΗΝ ΩΡΑ που γράφονταν αυτές οι γραμμές, η Ινδία και το Πακιστάν, χώρες με μεγάλους στρατούς και πυρηνικά όπλα, βρίσκονται με το δάχτυλο στη σκανδάλη. Και σαν μια απόδειξη της χαοτικής αστάθειας των συμμαχιών της εποχής, το Πακιστάν αναζητά στήριξη στην... Κίνα ενώ η Ινδία γυρεύει την εύνοια των... ΗΠΑ!

ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ, οι πόλεμοι δεν άρχισαν πάντα με στρατιωτικές-ένοπλες κινήσεις. Ο εμπορικός πόλεμος που κήρυξε ο Τραμπ με τους «δασμούς» είναι μια εξαιρετικά επικίνδυνη πρωτοβουλία. Που πέρα από το γεγονός ότι σπέρνει χάος και σύγχυση στις διεθνείς σχέσεις, οδηγεί το αμερικανικό κράτος -την ισχυρότερη και πιο επικίνδυνη δύναμη στον κόσμο- να υπενθυμίζει ότι οι ΗΠΑ διαθέτουν την ένοπλη δύναμη για να στηρίξουν τους οικονομικούς εκβιασμούς ή τα «τρελά» επεκτατικά σχέδια του Νέου Σερίφ.

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ δικαιούται να ξεχνά ότι οι οικονομικοί ανταγωνισμοί και οι πολεμικές απειλές αφορούν καίρια το «εσωτερικό μέτωπο». Το «πνεύμα του στρατώνα», η πειθάρχηση των εργατικών και λαϊκών μαζών, ήταν πάντα προ-

ϋπόθεση και επιδίωξη μαζί, της ανόδου του μιλιταρισμού. Οι επιθέσεις του Τραμπ στα τρανς άτομα και στους ομοφυλόφιλους, στο δικαίωμα των γυναικών για αντισύλληψη-έκτρωση, στις εθνικές ή φυλετικές «μειονότητες», στους «δικαιωματιστές», στους «κόκκινους» και στα συνδικάτα κ.ο.κ. είναι τμήματα ενός ενιαίου σχεδίου. Η αμερικανική ηγεσία παλεύει να καταστείλει την ελευθερία και τις ελευθερίες, γιατί ξέρει ότι έχει κάνει αντιδραστικές κι επικίνδυνες επιλογές σε αντίθεση με τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας.

ΑΥΤΟ ΤΟ πολιτικό σχέδιο έχει από καιρό «αποβιβαστεί» στην Ευρώπη, είναι το ορατό πολιτικό γνώρισμα της ανερχόμενης ακροδεξιάς, και εάν και εφόσον δεν συναντήσει μαζικές και αποφασιστικές αντιστάσεις, επεκτείνεται με ταχύτητα στην πολιτική πρακτική των κυβερνήσεων και των κρατικών θεσμών. Οι αντιδραστικές αποφάσεις της κυβέρνησης των Εργατικών (!) στη Βρετανία για τις τρανς, ο ανοιχτός ρατσισμός του Μακρόν ενάντια στον «ισλαμο-φασισμό», οι βίαιες «εξαγωγές» μεταναστών στην Ιταλία της Μελόνι, είναι ανατριχιαστικές προειδοποιήσεις. Η ενότητα της πάλης ενάντια στην καταπίεση με την πάλη ενάντια στην εκμετάλλευση γίνεται όλο και πιο σημαντική.

ΟΙ ΑΠΕΝΑΝΤΙ το ξέρουν καλά. Όλες οι «εκθέσεις» στο εσωτερικό της ΕΕ ομολογούν ότι το ReArmEurope θα χρηματοδοτηθεί από τις περικοπές στους μισθούς και τις συντάξεις, από τον δραστικό περιορισμό των κοινωνικών δαπανών. Η αύξηση στα «κανόνια» θα στηριχτεί στον περιορισμό της πρόσβασης του κόσμου μας ακόμα και το λειψό σημερινό «βούτυρο».

ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ της «αντιπολίτευσης» που υποστηρίζουν ή ανέχονται το ReArmEurope, επιδιώκοντας τάχα μια «αυτονόμηση» της ΕΕ από τις ΗΠΑ του Τραμπ, όταν υπόσχονται ότι ξέρουν έναν τρόπο να συμβεί αυτό χωρίς μια δραματική υποβάθμιση των κοινωνικών κατακτήσεων, απλώς επιδιώκουν να εξαπατούν τον κόσμο.

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ Αριστερά και στα κινήματα είναι αναγκαία μια πολιτική «στροφή». Είναι αναγκαίο να επαναφέρουμε στην πολιτική ημερήσια διάταξη τον ατόφιο-ακραίφνη αντιμιλιταρισμό της πρώιμης περιόδου του εργατικού κινήματος, της εποχής της Λούξεμπουργκ και του Λίμπκνεχτ. Ναι, θέλουμε να αυξήσουμε το «βούτυρο» για τον κόσμο μας και όχι, δεν θέλουμε να «αυγατίσουμε» τα «κανόνια». Γιατί ξέρουμε ότι αυτή η επιλογή αφορά τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και λαϊκών ανθρώπων, αφορά όλα τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, συμπεριλαμβανομένης και της μεγάλης υπόθεσης της ειρήνης.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μν Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Οι πολιτικές εξελίξεις στην κόψη του ξυραφιού

Της Μαρίας Μπόλαρη

Μετά τον πανικό που προκάλεσε το μέγεθος και η σύνθεση της συνταρακτικής εργατικής-λαϊκής κινητοποίησης στις 28 Φλεβάρη, το επιτελείο Μητσοτάκη προσπαθεί να δημιουργήσει ένα κλίμα αισιοδοξίας σχετικά με τις πιθανότητες μιας κυβερνητικής αντεπίθεσης.

Πατώντας πάνω στη δυνατότητα να ελέγχει το θηριώδες υπερπλεόνασμα (που έχει δημιουργήσει η πολυετής και «άγρια» πολιτική λιτότητας σχετικά με τους μισθούς και τις συντάξεις, αλλά και η συστηματικά φοροεπιδρομή των τελευταίων χρόνων) ο Μητσοτάκης εμφάνισε κάποιες υποσχέσεις «ενισχύσεων» που, όμως, δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ούτε ως φιλοδωρήματα, ούτε ως «ασπιρίνες», μπροστά στα σκληρά ζητήματα που αντιμετωπίζει η κοινωνική πλειοψηφία. Στη συνέχεια, η επικοινωνιακή πολεμική μηχανή της ΝΔ ανέλαβε να φιλοτεχνήσει την εικόνα ότι οι πρωθυπουργικές υποσχέσεις ήδη αποδίδουν πολιτικά, ότι τα ποσοστά της εκλογικής επιρροής της ΝΔ ανακάμπτουν σε όλες τις δημοσκοπήσεις, ότι η στρατηγική της επιδίωξης της «αυτοδυναμίας» της Δεξιάς στις επόμενες εκλογές παραμένει ρεαλιστική και, κατά συνέπεια, ο Κυριάκος Μητσοτάκης θα παραμείνει στο τιμόνι του κυβερνητικού κόμματος, αποκρούοντας τα σενάρια αλλαγής ηγεσίας «εν πλώ» και πριν τις επόμενες κάλπες.

Αυτός ο πολιτικός προσανατολισμός διαθέτει περιορισμένη πειστικότητα. Ακόμα και στο εσωτερικό της ΝΔ, το υπό εκκρόαση «φιλο-τραμπικό» ρεύμα διαρρέει ότι τα αποτελέσματα των υποσχέσεων Μητσοτάκη είναι στην πραγματικότητα πολύ μικρότερα των πολυδιαφημισμένων: στην πρόθεση ψήφου, η πραγματική εκλογική επιρροή της ΝΔ καταμετράται περίπου στο 24%, ποσοστό που απέχει ποιοτικά από τις προϋποθέσεις μιας στρατηγικής της αυτοδυναμίας (38-39%).

Όμως τα πράγματα θα κριθούν στο πολύ πιο σκληρό «γήπεδο» της πραγματικής ζωής.

Αντιμεταρρυθμίσεις και αποτελέσματα

Ο Μητσοτάκης επαναλαμβάνει ότι θα βαδίζει προς τις επόμενες

*** Η οργή για την ακρίβεια, η ενίσχυση των διεκδικήσεων για τον 13ο και 14ο μισθό και σύνταξη, η απαίτηση για φοροελαφρύνσεις του εργαζόμενου λαϊκού κόσμου και όχι των Α.Ε. και των «νομικών προσώπων», είναι οι ενδείξεις ότι ωριμάζει ένα ρεύμα «να τα πάρουμε όλα πίσω».**

εκλογές (όποτε κι αν αυτές γίνουν) με προσήλωση στην ίδια πολιτική, αποκλείοντας το ενδεχόμενο «χαλάρωσης» των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων.

Αυτός ο παράγοντας θα έχει μεγαλύτερες συνέπειες στις πολιτικές εξελίξεις απ' ό,τι οι πολιτικάντικες τακτικές των ψευδεπίγραφων «ενισχύσεων» και της επικοινωνιακής αξιοποίησής τους.

Ας δούμε ορισμένες πτυχές των αποτελεσμάτων των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης.

Κατ' αρχήν, όποιος πιστέψει, έστω και προσωρινά, ότι το ρήγμα που φάνέρωσε το πολύνεκρο έγκλημα στα Τέμπη έχει κλείσει, θα είναι πολιτικά ανόητος.

Και δεν αναφερόμαστε μόνο στην πιθανότητα να υπάρξουν διαδοχικές νέες αποκαλύψεις για τις ευθύνες της Hellenic Train και της κυβέρνησης, ούτε στις δυσκολίες να μετατραπεί και ο Αχιλλέας Καραμανλής σε «πρόθυμο» αποδιοπομπαίο τράγο

προκειμένου να ξεπλυθεί η κυβέρνηση και ο Μητσοτάκης. Αυτές οι δυσκολίες υπάρχουν, μπορεί να αποδειχθούν σημαντικές, αλλά μπορεί και να αποδειχθούν «διαχειρίσιμες». Αυτό που δεν είναι διαχειρίσιμο, που συνεχίζει και θα συνεχίζει να παράγει πολιτικά αποτελέσματα, είναι η συνολική εικόνα: Ότι τόσους μήνες μετά από το έγκλημα, η κυβέρνηση δεν έχει τολμήσει ούτε καν να καταγγείλει τη Σύμβαση της ιδιωτικοποίησης, ότι το σιδηροδρομικό έργο που εξακολουθεί να βρίσκεται στον έλεγχο της ΗΤ έχει καταρρεύσει, ότι καθημερινά οι μετακινήσεις και οι μεταφορές με το σιδηρόδρομο αποδεικνύονται μια αβέβαια κι επικίνδυνη περιπέτεια.

Και αυτή η εμπειρία δεν είναι απομονωμένη. Πριν λίγες εβδομάδες η Ιβηρική βυθίστηκε σε ένα πολύωρο και επικίνδυνο blackout. Αν αναλογιστεί κανείς την κατάσταση που επικρατεί σήμερα στη ΔΕΗ μετά τη σκανδαλώδη ιδιωτικοποίησή της, και αν συνυπολογίσει το ποιοι είναι

και πώς λειτουργούν οι «πάροχοι» του ιδιωτικού τομέα που σκυλεύουν πανελλαδικά τη διανομή της ηλεκτρικής ενέργειας, τότε θα κατανοήσει τον πανικό του Χάρη Δούκα που ζήτησε από την κυβέρνηση να διασφαλίσει με έκτακτα μέτρα την ενεργειακή κάλυψη της Αθήνας (!) ενόψει του καλοκαιριού.

Οι ιδιωτικοποιήσεις, μια πολιτική συνυφασμένη με την απόλυτη κυριαρχία του κριτηρίου του κέρδους σε κρίσιμους τομείς οργάνωσης της κοινωνικής ζωής, έχουν ήδη αναδείξει την επικινδυνότητά τους. Το εκκρεμές αρχίζει να κινείται στην αντίστροφη φορά: η συσσώρευση εμπειριών πλατιών λαϊκών στρωμάτων –ακόμα και μέσα από την κολοσσιαία ιδιωτικοποίηση στην εκπαίδευση και στην υγεία– έχει δημιουργήσει το υπόβαθρο για την πολιτική απαίτηση της ανάκτησης του δημόσιου ελέγχου σε κρίσιμους τομείς, υπηρεσίες και αγαθά.

Αυτή η επικίνδυνη για τον Μητσοτάκη «τάση» τροφοδοτείται από πολλές πλευρές των εξελίξεων.

Η κυβέρνηση κορορεύεται για την «υπερ-απόδοση» της οικονομικής πολιτικής της. Πράγματι, μέσα στο 2024 το υπερπλεόνασμα έφτασε στα 11,4 δισ. ευρώ. Στο πρώτο τρίμηνο του 2025 εκτινάχθηκε στα 4,5 δισ. ευρώ, με την πρόβλεψη να φτάσει στο τέλος της χρονιάς στα 18 δισ. ευρώ!

(συνέχεια σελ.5)

Σε δοκιμασία η συνοχή της Νέας Αριστεράς

Του Σπύρου Αντωνίου

Μετά την τελευταία συνεδρίαση της ΚΕ της Νέας Αριστεράς, δεν επαληθεύτηκαν οι εκτιμήσεις που έβλεπαν μια «συγκόλληση» με τον ΣΥΡΙΖΑ ή ακόμα και διάσπαση του κόμματος. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι δεν δοκιμάστηκε η συνοχή του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου ή ότι οι σοβαρές διαφωνίες στο εσωτερικό της ΝΕΑΡ, έχουν ξεπεραστεί.

Η καθαρή πλειοψηφία της Κεντρικής Επιτροπής, σε ποσοστό 60% (συσχετισμός που υπάρχει και στο Πολιτικό Γραφείο) είπε «όχι» στη μονομερή συμφωνία με την Κουμουνδούρου, υιοθετώντας σχετική τροπολογία του Ευκλείδη Τσακαλώτου. Είχαν προηγηθεί η εισήγηση του Αλέξη Χαρίτση για τον οδικό χάρτη (αρχικά για συντονισμό των δύο κοινοβουλευτικών ομάδων) και η αντιεισήγηση του Γαβριήλ Σακελλαρίδη («όχι σε μια βιαστική και σπασμωδική συνεργασία με ένα κόμμα που έχει πολιτική γραμμή του μέσου όρου») ως προς το «λαϊκό μέτωπο», που αποτελεί συνεδριακή απόφαση της ΝΕΑΡ. Νωρίτερα, υπήρξε και η υιοθέτηση, από τον Αλέξη Χαρίτση, της συνθετικής τροπολογίας Ηλιόπουλου – Καρπόζηλου.

Η σχετική τροπολογία Τσακαλώτου, που έφερε την έκρηξη του Ν. Μπίστη κ.α. στελεχών, ανέφερε μεταξύ άλλων: «Η Νέα Αριστερά παραμένει προσηλωμένη στην απόφαση του ιδρυτικού συνεδρίου για λαϊκό μέτωπο. Όμως το λαϊκό μέτωπο με στόχο να συγκροτηθεί μια ανταγωνιστική δύναμη προς την κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν μπορεί να νοείται ως η συνεργασία της Νέας Αριστεράς αποκλειστικά με τον ΣΥΡΙΖΑ ΠΣ. Ένα λαϊκό μέτωπο απαιτεί σοβαρές διεργασίες».

Έτσι παρέμεινε κλειστή η πόρτα της Νέας Αριστεράς για συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι δεν μπορεί να ανοίξει στο εγγύς μέλλον. Ως προς το εσωκομματικό τοπίο και τις διεργασίες, που πιθανά θα προκύψουν μετά την απόφαση της ΚΕ, οι εξελίξεις είναι ανοιχτές. Το ραντεβού δίνεται πλέον για το συνέδριο στα τέλη Ιουνίου και μέχρι τότε θα έχει ξεκαθαρίσει το τοπίο για τη στάση του Αλέξη Χαρίτση, αν δηλαδή παραιτηθεί, οπότε θα γίνει και εκλογή νέου προέδρου. Σε μια τέτοια εξέλιξη το προγραμματικό συνέδριο θα αλλάξει χαρακτήρα και θα μετατραπεί σε έκτακτο.

Η διάσταση απόψεων μεταξύ προέδρου και γραμματέα και η νέα πλειοψηφία που διαμορφώθηκε (υπέρ του δεύτερου), δεν είναι απλή υπόθεση για κανένα κομματικό σχηματισμό. Πόσο μάλλον όταν ο συσχετισμός στην κοινοβουλευτική ομάδα είναι εντελώς αντίστροφος, από αυτόν της Κεντρικής Επιτροπής («8-3»). Τα προβλεπόμενα στελέχη, υπουργοί κατά βάση των κυβερνήσεων του Α. Τσίπρα, δείχνουν αποφασισμένα να προχωρήσουν σε μια στενότερη συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ και στη διατήρηση της ΝΕΑΡ, εντός των σεναρίων ανασύνθεσης της κεντροαριστεράς, με όρους «προοδευτικής διακυβέρνησης». Άλλωστε, με τα σημερινά δημοσκοπικά ποσοστά, μια τέτοια συμμαχία φαντάζει υπαρξιακός όρος.

Στον ΣΥΡΙΖΑ επικρατεί οργή για την απόφαση της Νέας Αριστεράς να κόψει τις γέφυρες άμεσης κοινοβουλευτικής συμπόρευσης. Φαίνεται πως η φιλοδοξία του Φάμελλου να ανέβει στη ΔΕΘ ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης «πάει περίπατο». Στις 12 – 15 Ιουνίου θα πραγματοποιηθεί το συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ και ασφαλώς η ηγεσία του ήθελε να παρουσιάσει μια θετική εξέλιξη στο ζήτημα των πολιτικών συμμαχιών (που ουσιαστικά είναι ανύπαρκτες). «ΠΑΣΟΚ και Νέα Αριστερά αποδείχθηκαν κατώτεροι των περιστάσεων», σημείωσε χαρακτηριστικά ο πρόεδρος του ΣΥΡΙΖΑ, για τις αρνήσεις στο προσκλητήριο της Κουμουνδούρου.

Μέτωπο

«Λαϊκό μέτωπο», «προοδευτικό μέτωπο», «δημοκρατικό μέτωπο» είναι μόνο μερικές φράσεις από την ορολογία που χρησιμοποιούν τα κόμματα της κεντροαριστεράς, προκειμένου να περιγράψουν την ανάγκη δημιουργίας ενός

«αντίπαλου δέους» στην κυβέρνηση Μητσοτάκη. Πόσο κοντά είναι όμως στην σημερινή πολιτική πραγματικότητα η επίτευξη ενός τέτοιου στόχου; Μπορεί ένα συμμαχικό σχήμα ΠΑΣΟΚ – ΣΥΡΙΖΑ – ΝΕΑΡ να φέρει την πολιτική αλλαγή, εκτοπίζοντας τη ΝΔ από την κυβερνητική εξουσία;

Ένα τέτοιο σενάριο είναι εξαιρετικά δύσκολο να γίνει πραγματικότητα. Όχι μόνο επειδή η συντριπτική πλειοψηφία της εκλογικής βάσης του ΠΑΣΟΚ παραμένει αντιΣΥΡΙΖΑ και ο Ν. Ανδρουλάκης αρνείται κατηγορηματικά. Αλλά επίσης γιατί η ισχυρή μειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ (Π. Πολάκης) και όχι μόνο (Ν. Παππάς) δεν επιθυμούν μια τέτοια συνεργασία. Το ίδιο και η «Ομπρέλα» της Νέας Αριστεράς.

Στο ΠΑΣΟΚ θεωρούν ότι η λύση είναι η επιμονή στην αυτόνομη πορεία γιατί, νομοτελειακά, θα λειτουργήσει το κλασικό παιχνίδι του δικομματισμού (ο δεύτερος κάποια στιγμή γίνεται πρώτος). Για την ώρα πάντως, βλέπουν την Πλεύση Ελευθερίας στη δεύτερη θέση των μετρήσεων. Στον ΣΥΡΙΖΑ θεωρούν ότι η λύση βρίσκεται στη συμπόρευση των τριών κομμάτων, μήπως και διατηρήσουν μια αξιοπρεπή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση.

Και κάπως έτσι φουντώνουν και τα σενάρια ενός φορέα υπό την ηγεσία του Α. Τσίπρα, που συνεχίζει τις διαλέξεις στα... υπόγεια του Χάρβαρντ, προπαγανδίζοντας τις εκθέσεις Ντράγκι και Λέτα για την ενίσχυση του ευρωπαϊκού κεφαλαίου και τον επανεξοπλισμό της ΕΕ.

Στη Νέα Αριστερά προτάσσουν έναν προγραμματικό διάλογο και κοινές κοινοβουλευτικές πρωτοβουλίες, γιατί οι μισοί θέλουν να αποφύγουν μια τέτοια συμμαχία. Η απόφαση της ΚΕ κρατά μεν ανοιχτές τις πόρτες των συνεργα-

σιών, ωστόσο, παραπέμπει στο μέλλον την όποια συζήτηση περί συμπόρευσης με τον ΣΥΡΙΖΑ.

Οι διαφορές στην προσέγγιση του ζητήματος των συμμαχιών ήταν πάντα καθοριστικές στην Αριστερά, για το πολιτικό σχέδιο που θέλει να υπηρετήσει κάθε πολιτική δύναμη και τον χαρακτήρα των πολιτικών ή εκλογικών μετώπων που συγκροτεί. Στη Νέα Αριστερά φαίνεται πως θα υπάρχουν αρκετά επεισόδια ακόμα, επί του συγκεκριμένου πολιτικού επίδικου που έχει διχάσει το κόμμα.

Εκείνο όμως που προκαλεί το μεγαλύτερο ζήτημα αξιοπιστίας του συγκεκριμένου χώρου, είναι η σθεναρή υπεράσπιση της κυβερνητικής θητείας 2015-2019. «Κεκτημένο» που υπονομεύει τα καλέσματα της ΝΕΑΡ για την ανάγκη δημιουργίας μετώπου απέναντι στη Δεξιά. Η υπόκλιση στα ιδεολογήματα της «υπευθυνότητας», ο άκρατος κυβερνητισμός και ευρωπαϊσμός, παραμένουν τα μεγαλύτερα εμπόδια για την ανάκαμψη του κόμματος. Την Αριστερά των καλών τρόπων και της «υγιούς επιχειρηματικότητας» προφανώς ο κόσμος της δουλειάς δεν την χρειάζεται.

Ο μη διαχωρισμός από τα πεπραγμένα των κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ, που έστρωσαν το δρόμο στη ΝΔ και συκοφάντησαν την Αριστερά, είναι ο βασικός λόγος που δεν μπορούν να αποκτήσουν «ορατότητα» και κάποιες θετικές πολιτικές πρωτοβουλίες της Πατησίων. Για παράδειγμα το σχέδιο νόμου για την απαγόρευση των εξορύξεων και η άρνηση ψήφου στις εξοπλιστικές δαπάνες, κατά τη συζήτηση του κρατικού προϋπολογισμού. Πόσο μάλλον να υπάρξει κοινή δράση με δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς. Αν πραγματικά ενδιαφέρει κάτι τέτοιο τη ΝΕΑΡ.

Οι πολιτικές εξελίξεις στην κόψη του ξυραφιού

(συνέχεια από σελ.3)

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ της υπεραπόδοσης του ΦΠΑ πάνω στα είδη καθημερινής-υποχρεωτικής λαϊκής κατανάλωσης όπου η κυβέρνηση αφήνει ανεξέλεγκτες τις τιμές για να ενισχύσει την κερδοφορία των Ομίλων παραγωγής και εμπορίας, το αποτέλεσμα της υπερφορολόγησης των εισοδημάτων των εργαζομένων και λαϊκών ανθρώνων, το αποτέλεσμα της ληστείας πάνω στους μισθούς και τις συντάξεις όπου οι «μνημονιακές» περικοπές συνεχίζουν να θερίζουν 7 χρόνια μετά την –υποτίθεται...– «έξοδο της χώρας από τα μνημόνια». Αυτή τη θηριώδη υποχρεωτική «αποταμίευση» ο Μητσοτάκης σκοπεύει να αξιοποιήσει κυρίως για την ενίσχυση των ντόπιων καπιταλιστικών Ομίλων («κίνητρα», επιδοτήσεις επενδύσεων κ.ά.) για τους φαραωνικούς εξοπλισμούς και τη στροφή προς την «πολεμική οικονομία» και μόνο δευτερευόντως διαθέτοντας κάποια ψίχουλα για τη χρηματοδότηση των όποιων πιθανοτήτων του να ξανακερδίσει τις επόμενες εκλογές.

Όμως αυτοί οι σχεδιασμοί δεν θα κριθούν επί χάρτου. Ο κόσμος βλέπει, παρακολουθεί και καταλαβαίνει πολύ περισσότερα απ' ό,τι εκτιμούν οι «ειδικοί». Η οργή για την ακρίβεια, η ενίσχυση των διεκδικήσεων για τον 13ο και 14ο μισθό και σύνταξη, η απαίτηση για φοροελαφρύνσεις του εργαζόμενου λαϊκού κόσμου και όχι των Α.Ε. και των «νομικών προσώπων», είναι οι ενδείξεις ότι ωριμάζει ένα ρεύμα «να τα πάρουμε όλα πίσω». Και αυτό είναι ο μεγαλύτερος «πονοκέφαλος» του Μητσοτάκη.

Ελληνοτουρκικές σχέσεις και Ισραήλ

Όχι όμως ο μοναδικός. Η έκρηξη των γεωπολιτικών αντιθέσεων που προκαλεί η πολιτική Τραμπ πολλαπλασιάζει τα στρατηγικά διλήμματα που αντιμετωπίζει η κυρίαρχη τάξη και το διαθέσιμο προσωπικό της. Ο Μητσοτάκης, αρχικά, έδειξε να προσανατολίζεται προς την πλειοψηφική γραμμή των ευρωηγεσιών. Άλλωστε η στροφή της ΕΕ προς τον милитарισμό και το Rearm Europe ταίριαζε γάντι στην κυβέρνηση των Ραφάλ, των Μπελάρ και των διακρατικών «αμυντικών» συμφώνων. Όμως, την ίδια στιγμή, κρίσιμοι σχεδιασμοί του ελληνικού κράτους στηρίζονταν στην προβλεπόμενη «συνοχή» του ευρωατλαντικού «παράγοντα» (Αλεξανδρούπολη, «άξονας» με Ισραήλ, γιγάντωση Σούδας κ.ά.). Σε αυτό το πλαίσιο η κυβέρνηση επιδίωκε και προωθούσε μια πολιτική με στόχο να εξαργυρώ-

σει τον αδιστακτα φιλονατοϊκό προσανατολισμό της με «αναβάθμιση» του ρόλου της στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό (σχέδια για τα «πάρκα» και τη διευθέτηση των «ζωνών» στην Ανατολική Μεσόγειο, «οικόπεδα» εξορύξεων στη Chevron και στην Exxon Mobil ακόμα και σε διεθνή ύδατα, επιχείρηση «καλώδιο» διασύνδεσης με το Ισραήλ κ.ο.κ.). Στις συνθήκες αναταραχής που ακολούθησαν τις διαπραγματεύσεις Τραμπ-Πούτιν για την Ουκρανία και την ανακοίνωση των αμερικανικών «δασμών», στο εσωτερικό της ΕΕ άνοιξε η συζήτηση για τις ανάγκες «εξομάλυνσης» των σχέσεων με την Τουρκία. Το γεγονός ότι ο συστημικός Τύπος τράβηξε απότομα το χειρόφρενο στη θεματολογία του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού δείχνει μια πρώτη κατανόηση της σκληρής διαπίστωσης ότι οι καιροί δεν προσφέρονται για «εύκολες» εθνικιστικές δημαγωγίες. Και αυτό μπορεί να αποτελέσει πρόσθετο «λάδι» στην υπόγεια φωτιά των εσωτερικών διαφωνιών και λυκοσυμμαχιών στη ΝΔ.

Σε αυτές τις συνθήκες, το μοναδικό και «κρυφό» όπλο του Μητσοτάκη, είναι η παραλυτική κρίση της κεντροαριστερής αντιπολίτευσης. Το ΠΑΣΟΚ κατορθώνει (γιατί περί κατορθώματος πρόκειται...) όχι μόνο να μην εκτινάσσεται, αλλά και να υποχωρεί στις δημοσκοπήσεις. Τα θραύσματα της «κυβερνώσας Αριστεράς» του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθούν να μην κατανοούν ότι όσο αναφέρονται στα πεπραγμένα τους ως «κυβερνώσα» δύναμη χθες, τόσο ακυρώνουν τις υποσχέσεις τους ότι θα λειτουργήσουν ως «αριστερά» στις αναγκαίες συγκρούσεις του σήμερα. Με αποτέλεσμα μια παράλληλη και ταυτόχρονη βύθιση στην αξιοπιστία.

Δεν είναι η πρώτη φορά που βρισκόμαστε σε ανάλογο σημείο. Η μοναδική αντιπολιτευτική δύναμη είναι η απειλή των αγώνων από τα κάτω, με τα αυθεντικά αιτήματα του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας. Η δύναμη που εμφανίστηκε προδρομικά στις 28 Φλεβάρη, η δύναμη των γενικών απεργιών και των παλλαϊκών συλλαλητηρίων που ανέτρεψε παλιότερα τη συγκυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, είναι η δύναμη που μπορεί να ενοποιήσει την κοινωνική πλειοψηφία σε ένα συνεκτικό πρόγραμμα άμεσων απαιτήσεων και να ανατρέψει την αντιδραστική και επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη. Σε αυτό το καθήκον οφείλουν να λογοδοτούν οι προσπάθειες της ευρύτερης ριζοσπαστικής Αριστεράς στους μήνες μέχρι τις επόμενες εκλογές. Και κυρίως, πριν τις εκλογές...

«ΘΕΣΜΙΚΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ»

Την απαλλαγή όλων των κατηγορουμένων για την υπόθεση εξαπάτησης του εκλογικού σώματος πρότεινε η εισαγγελέας στη δίκη που αφορά το μόρφωμα των Σπαρτιατών, υπογραμμίζοντας ότι δεν προέκυψαν αποδείξεις που να στοιχειοθετούν την κατηγορία. Η εισαγγελέας αναγνώρισε ότι η εκλογική επιτυχία των Σπαρτιατών οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη στήριξη του Ηλία Κασιδιάρη, ωστόσο σημείωσε πως αυτό δεν συνιστά αυτομάτως παραπλάνηση του εκλογικού σώματος. Στην κατάθεσή του, «τα γύρισε» και ο επικεφαλής των Σπαρτιατών, Βασίλης Στίγκας, που από «μπροστινός» του νεοναζι, εμφανίστηκε ως «κακά πληροφορημένος». Το ότι ευχαρίστησε δημόσια μετά τις εκλογές του 2023 τον Κασιδιάρη, δεν φάνηκε να πείθει τη δικαστική λειτουργία. Ωραία δούλεψε, για άλλη μια φορά, το «θεσμικό τείχος» απέναντι στο φασισμό. Αν υιοθετηθεί η πρόταση της εισαγγελέως, θα μιλάμε για «θεσμικό πλυντήριο» για το διάδοχο σχήμα της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής. Εγκληματίες που πρόλαβαν να τσεπώσουν 1,7 εκατ. ευρώ της κρατικής χρηματοδότησης, μέχρι την αναστολή της στις αρχές του έτους. Η δίκη που αφορά σε εξαπάτηση του εκλογικού σώματος συνεχίζεται, ενώ αναμένεται μέσα στον Ιούνιο και η απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για τις ενστάσεις που έχουν κατατεθεί κατά δύο βουλευτών των Σπαρτιατών. Για αυτό χρειαζόμαστε μαζικό αντιφασιστικό, αντιρατσιστικό και αντιπολεμικό κίνημα, που θα πολεμά τις ιδέες και την πολιτική της ακροδεξιότητας, που όλο και περισσότερο υιοθετείται από τα κυβερνητικά κόμματα.

ΔΥΣΚΟΛΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Στην καθιερωμένη κυριακάτικη ανάρτησή του, στο Facebook, ο Μητσοτάκης υπενθύμισε ότι ξεκίνησε η αντιπυρική περίοδος για το 2025, όπου «τα δύσκολα είναι μπροστά». Μαζί με τη γνωστή επίκληση της κλιματικής κρίσης και της ατομικής ευθύνης «του κάθε πολίτη ξεχωριστά». Γιατί μπορεί στα χαρτιά το Πυροσβεστικό Σώμα να εμφανίζεται με το μεγαλύτερο έμψυχο δυναμικό των τελευταίων ετών, ωστόσο τα προβλήματα των περασμένων ετών και η προβληματική κατά τόπους κατανομή αυτού του προσωπικού σε πυροσβεστικούς σταθμούς παραμένουν. Μαζί με τα 3.000 κενά. Οι κρατούντες τα τελευταία χρόνια επικαλούνται την κλιματική κρίση απλά για να δικαιολογήσουν τις δικές τους ανεπάρκειες και την απροθυμία τους να παρέχουν σοβαρή χρηματο-

δότηση που θα στήριζε έναν αποτελεσματικό σχεδιασμό πρόληψης και πυρόσβεσης. Αντιπυρική προστασία σημαίνει προσλήψεις στη Δασική Υπηρεσία, σημαίνει αναβαθμισμένο σύστημα πρόληψης, με υποδομές και σύγχρονα μέσα. Λεφτά βέβαια για φρεγάτες, πολεμικά αεροσκάφη και απάνθρωπα μέτρα αποτροπής των μεταναστών στα σύνορα, βρίσκονται πάντα, αφήνοντας «γυμνούς» τους μηχανισμούς πολιτικής προστασίας. Εκεί στο Μαξίμου, γιατί δεν κοιτούν τους φίλους τους στο Ισραήλ; Το πιο στρατιωτικοποιημένο κράτος στον πλανήτη, δεν μπορούσε για μέρες να σβήσει τις φωτιές που έφτασαν στα περάσματα της Ιερουσαλήμ και αναγκάστηκε να ζητήσει ευρωπαϊκή βοήθεια.

ΜΠΛΑΚ ΑΟΥΤ

Το μεγαλύτερο μπλακ άουτ στην Ευρώπη εδώ και πάνω από 20 χρόνια, το οποίο συνέβη στην Ιβηρική Χερσόνησο, προκάλεσε ώρες χάους για τους κατοίκους της Ισπανίας (μαζί με θανάτους που σχετίζονται με την πολύωρη διακοπή), της Πορτογαλίας και ορισμένων περιοχών της Γαλλίας. Τα αίτια παραμένουν ασαφή, όμως το συμβάν αναδεικνύει ένα κρίσιμο ζήτημα: την ευπάθεια των ενεργειακών υποδομών, στην εποχή της κλιματικής κρίσης. Στον απόηχο του μπλακ άουτ σε Ισπανία και Πορτογαλία, που αποκάλυψε τις «τρύπες» της καπιταλιστικού τύπου «πράσινης μετάβασης» και τον προβληματικό σχεδιασμό της, οι ηλεκτροπαραγωγοί πράσινου ρεύματος, ιδιαίτερα ηλιακής και αιολικής ενέργειας, πλήρωναν κι από πάνω για να αγοραστεί το πλεόνασμα ρεύματος που τα ηλεκτρικά δίκτυα αδυνατούσαν να απορροφήσουν. Η υπερπαραγωγή των ΑΠΕ τώρα την άνοιξη που η ηλιοφάνεια είναι μεγάλη και η παραγωγή των φωτοβολταϊκών εξαιρετικά υψηλή, σε συνδυασμό με τη σχετικά χαμηλή ενεργειακή ζήτηση αυτήν την εποχή, δημιουργεί ανισορροπία παραγωγής – ζήτησης. Η απόλυτη κυριαρχία της λογικής του κέρδους, η χιλιάδες άδειες των ιδιωτικών κυρίως ΑΠΕ, χωρίς μονάδες αποθήκευσης, η παραμέληση των δικτύων και των υποδομών, για να βγουν τα μπόνους για τα μεγαλοστελέχη των ενεργειακών εταιρειών, δεν αποκλείει ολοκληρωτική κατάρρευση και στο ελληνικό δίκτυο. Την ίδια ώρα, ενώ η χονδρική τιμή ρεύματος έπεσε τον Απρίλιο (16% σε σχέση με τον Μάρτιο), η μέση χρέωση στα πράσινα τιμολόγια ρεύματος, είναι αυξημένη κατά 6% έναντι εκείνης του Απριλίου. Αυτά είναι τα «οφέλη» της εμπορευματοποίησης των δημόσιων αγαθών...

Εξοπλιστική φρενίτιδα και βρώμικες

Σε φουλ ρυθμούς κινείται η εξοπλιστική δραστηριότητα του ελληνικού κράτους, συμβατή με το κλίμα πολεμικής προετοιμασίας στην ΕΕ και το βλέμμα στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Τη στιγμή που μισθωτοί και συνταξιούχοι δεν βγάζουν το μήνα, ο Δένδιας ανακοίνωσε σήμερα νέες αγορές όπλων από τη Γαλλία, μετά τη συνάντησή με τον Γάλλο ομόλογό του, Λεκορνί.

Η συμφωνία αφορά την απόκτηση 16 πυραύλων Exocet, πυραύλοι που μπορούν να τοποθετηθούν είτε σε μονάδες επιφανείας του στόλου, είτε σε επάκτιες συστοιχίες και θα αποτελέσουν μέρος της «Ασπίδας του Αχιλλέα». Δηλαδή του περίφημου θόλου πολλαπλής αεράμυνας στα νησιά και τον Έβρο.

Αυτή η αντιπυραυλική «ομπρέλα» θα είναι βασικό σκέλος στον 12ετή «Μακροπρόθεσμο Προγραμματισμό

Αμυντικών Εξοπλισμών (ΜΠΑΕ)», το θηριώδες εξοπλιστικό πρόγραμμα ύψους τουλάχιστον 25 δισ. ευρώ, που παρουσίασε στη βουλή ο Μητσοτάκης, την περασμένη εβδομάδα.

Το κόστος της «Ασπίδας του Αχιλλέα» ανέρχεται περίπου στα 2,8 δισ. ευρώ και περιλαμβάνει οπλικά συστήματα μεγάλου, μέσου και μικρού βεληνεκούς, καθώς και δίκτυο ραντάρ που θα εντοπίζει και θα κατηγοριοποιεί τους στόχους, αλλά και σύστημα παρακολούθησης κάτω από το νερό.

Ο Μητσοτάκης ανακοίνωσε ακόμα 24 καινούργια μαχητικά Rafale, 3 νέες φρεγάτες Belharra (η πρώτη θα παραληφθεί από το Πολεμικό Ναυτικό εντός του 2025), μη επανδρωμένα αεροσκάφη Heron, υπερσύγχρονα ελικόπτερα ανθυποβρυχιακού πολέμου Romeo, νέες торпύλες και το πρόγραμμα αναβάθμισης των F-16 σε Viper.

Στον όλο σχεδιασμό προβλέπονται

2 δισ. σε ετήσια βάση, ώστε να μπορούν να εντάσσονται νέα επιθετικά οπλικά συστήματα, στην «αμυνόμενη» Ελλάδα. Ακόμη, προβλέπεται διάθεση πόρων που θα ξεπερνούν το 2% του ΑΕΠ σε ετήσια βάση και μέχρι το 2037 για τη λειτουργία των Ενόπλων Δυνάμεων, τη συντήρηση του οπλικού υλικού και τη μισθοδοσία των караβανάδων.

Επιπλέον, στη σημερινή συνάντησή Δένδια-Λεκορνί, συζητήθηκε η απόκτηση και τέταρτης Belharra, με τον Γάλλο υπουργό να ανακοινώνει ότι θα ζητηθεί από την κατασκευάστρια εταιρεία Naval να ανοίξει δουλειές στην Ελλάδα, κάνοντας αναφορά στα Ναυπηγεία Σκαρामαγκά (οι οποίες επιπλέον φρεγάτες Belharra να κατασκευαστούν στην Ελλάδα). Χαράς ευαγγέλια για τους Έλληνες καπιταλιστές, που έχουν μπει δυνατά στη διεκδίκηση μέρους της πίτας, τόσο της εγχώριας, όσο και της ευρωπαϊκής κούρσας του θανάτου.

Στρατηγική σχέση

Στον απόηχο της αναστολής των εργασιών για την ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδας - Κύπρου - Ισραήλ (με τη συμμετοχή και της γαλλικής εταιρείας NEXANS), εξαιτίας της αντίδρασης της Τουρκίας, η περαιτέρω εμπάθυνση των στρατηγικών σχέσεων με τη Γαλλία αποτελεί προτεραιότητα, για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Καθόλου τυχαία ο Δένδιας, με το βλέμμα στην Άγκυρα, σημείωσε ότι «η Ελλάδα δεν απειλεί, αλλά απειλείται». Λαμβάνοντας υπόψη τη στρατηγική σημασία της συμφωνίας του '21, θεωρώ επίσης ότι πρέπει να ξεκινήσουν οι διμερείς συζητήσεις για την ανανέωσή της». Σε αυτό το φόντο «ελληνικού τσαμπουκά» με τις πλάτες των δυτικών συμμάχων, βοηθά και η παρουσία του γαλλικού αεροπλανοφόρου «Ντε Γκολ» στην περιοχή ανοιχτά της Κρήτης.

Εντελώς φυσιολογικά λοιπόν και ο Λεκορνί, σημείωσε ότι η Ελλά-

ΕΞΩ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 7 ΜΑΙΟΥ ΣΤΙΣ 7ΜΜ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΜΥΝΑΣ
ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ 227 (ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΜΕΤΡΟ «ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ»)**

**Η Ελληνική Κυβέρνηση διοργανώνει
6-8 Μάη ένα παζάρι όπλων με καλεσμένους
τις μεγαλύτερες βιομηχανίες θανάτου**

Όχι στους εξοπλισμούς και τις πολεμικές προετοιμασίες ΕΕ και Ελλάδας

**Διακοπή κάθε σχέσης με το κράτος του Ισραήλ
Αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό Λαό**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ DEFEXA

Κάνουν πολεμικά deals δισεκ Να τους σταμ

Του Νικόλα Κολυτά

Δύο ξεχωριστούς κουμπαράδες φαίνεται πως κρατά η κυβέρνηση για στρατιωτικές και κοινωνικές δαπάνες. Ο ένας είναι γεμάτος και παχύς, ενώ ο άλλος απελπιστικά άδειος και ισχνός. Και αυτό αντικατοπτρίζει στο μέγιστο βαθμό τις πολιτικές προτεραιότητες της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Το ελληνικό κράτος μπαίνει με τα μπούνια στον αδιανόητο χορό των εξωφρενικών εξοπλισμών, τη στιγμή που η κοινωνία μαστίζεται από τη φτώχεια, την επισφάλεια και τον πληθωρισμό. Πρόκειται για ένα κανονικό θέατρο σκιών με θεατές τις άδειες τσέπες μας.

Εξωφρενικές δαπάνες

Υπό κανονικές συνθήκες, ακούγοντας κάποιος τα ποσά που ανακοινώθηκαν ότι θα δαπανηθούν στα νέα εξοπλιστικά προγράμματα, θα συμπέρανε ότι η χώρα ετοιμάζεται για πόλεμο. Όμως στην Ελλάδα της λίστας Πέτσα και του μιντιακού μονομπλόκ, ο φρενήρης ρυθμός στρατιωτικών δαπανών λογίζεται ως «εθνική επιτυ-

χία» και «θωράκιση της χώρας». Είναι ασύλληπτο το πώς μεταλλάσσονται οι έννοιες και η ουσία της πληροφωρίας. Οι μπίζνες των διεθνών μακελάρηδων, των βιομηχανιών όπλων, των υπουργείων Άμυνας, του NATO και των μεσαζόντων κάθε μορφής στο στρατιωτικό αλισβερίσι παρουσιάζονται ως «επένδυση στην ασφάλεια». Αυτό το επικοινωνιακό ντύσιμο των πιο αιμοσταγών πολιτικών αποτελεί μια ευθεία πρόκληση απέναντι στην εργατική τάξη και τα αγωνιζόμενα λαϊκά στρώματα. Μια κοροϊδία χωρίς κανένα φτιασίδωμα.

Το νέο 12ετές εξοπλιστικό πρόγραμμα που ανακοίνωσαν οι Δένδιας-Μητσοτάκης αγγίζει τα 25,8 δισ. ευρώ. Για να κατανοήσουμε τι σημαίνει αυτό, είναι σαν η Ελλάδα να αναλαμβάνει τρεις Ολυμπιάδες στη σειρά. Τα περίφημα εξοπλιστικά της εποχής Σημίτη δείχνουν ψίχουλα, μπροστά στα όσα ετοιμάζεται να μοιράσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη στην παγκόσμια πολεμική βιομηχανία. Σε αυτό το δήθεν αμυντικό πρόγραμμα η Ελλάδα μετατρέπεται σε ένα άκρως επιθετικό στρατιωτικό κράτος. Ενδεικτικά, το πρόγραμμα που ανακοινώθηκε περι-

συμμαχίες

δα αποτελεί για τη Γαλλία έναν από τους πλέον «σημαντικούς ναυτικούς εταίρους που έχουμε σε όλες τις επιχειρήσεις στις οποίες μπορεί να ξεκινήσουμε». Υπενθύμισε μάλιστα ότι πολύ συχνά στις ιμπεριαλιστικές «βόλτες» του γαλλικού αεροπλανοφόρου, αυτό συνοδεύεται από ελληνικά πλοία.

Ο Δένδιας ενημερώθηκε κατά την επίσκεψη του στη γαλλική φρεγάτα Alsace και για τις επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα, στο πλαίσιο των «Ασπίδων», υπενθυμίζοντας ότι τη διοίκηση έχει ο Έλληνας υποναύαρχος, Γρυπάρης. Τόση περηφάνεια για τη στήριξη της γενοκτονίας στη Γάζα...

Ο Κ. Μητσοτάκης, στη βουλή, χαρακτήρισε το σύνθημα της Αριστεράς «κανόνια ή βούτυρο», «ένα δίλημμα σαθρό αλλά και επικίνδυνο, ιδίως σήμερα», επικαλούμενος την γεωπολιτική αστάθεια και την όξυνση του εμπορικού πολέμου.

Αφενός, ως καλός πολεμοκάπηλος που κάνει μπίζνες με του φοιβάδες του Ισραήλ και του ΝΑΤΟ, απαιτεί την πειθάρχηση της κοινωνίας στο μιλιταρισμό. Αφετέρου, προετοιμάζει τους εργαζόμενους και τη νεολαία για νέο γύρο σκληρής λιτότητας και δραματικών περικοπών στις κοινωνικές παροχές, ώστε να χρηματοδοτηθούν οι στρατιωτικές δαπάνες.

Ήδη για την εξοικονόμηση των 800 δισ. ευρώ του «ReArm Europe» και της ενίσχυσης της ευρωπαϊκής πολεμικής βιομηχανίας, κινδυνεύει το χρηματοδοτικό πρόγραμμα για την Έρευνα και την Καινοτομία, γνωστό ως «Horizon», ενώ η Κομισιόν

επιδιώκει να βάλει χέρι σε τραπεζικές αποταμιεύσεις και τα αποθεματικά μεγάλων συνταξιοδοτικών Ταμείων.

Ακόμα και το λεγόμενο «ΕΣΠΑ των υποδομών», μέσω του οποίου χρηματοδοτούνται μεγάλα έργα για τις μεταφορές, συμπεριλαμβανομένων των οδικών δικτύων, των λιμανιών και του σιδηρόδρομου, θα προσανατολιστεί έτσι ώστε να εξυπηρετήσει κυρίως στρατιωτικούς σκοπούς.

Είναι πλέον ακόμα πιο εμφανές, ότι

οι κρατούντες μας οδηγούν σε καταστροφικές πολεμικές συρράξεις, με «καύσιμο» τα εισοδήματα και τα δικαιώματά μας. Η μαζική-μαχητική εναντίωση στην εξοπλιστική φρενίτιδα που εξαπλώνεται στη γηραιά ήπειρο, ξεκινώντας από την πάλη ενάντια στο εξοπλιστικό πρόγραμμα Μητσοτάκη και στα τυχοδιωκτικά σχέδια του ελληνικού κράτους στη ΝΑ Μεσόγειο, είναι το πρώτο απαραίτητο αντιπολεμικό βήμα.

ατομμοριών στις πλάτες μας ατήσουμε εδώ και τώρα!

λαμβάνει: Δημιουργία αντιπυραυλικών θόλων, αγορά 20 F-35 με option για άλλα 20, μετατροπή των F-16 Block 50 σε F-16 Viper, αναβαθμίσεις φρεγατών, εκσυγχρονισμό υποβρυχίων και πυραυλάκατων, αγορά 35 Ελικοπτέρων UH-60M Black Hawk, υιοθέτηση συστημάτων κυβερνοπολέμου, απόκτηση όπλων και πυρομαχικών με δυνατότητα στρατηγικού πλήγματος σε βάθος, καθώς και υλοποίηση του προγράμματος του σύγχρονου μαχητή.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΝΑΤΟ, η Ελλάδα το 2024 ήταν στην 5η θέση σε ό,τι αφορά τα κράτη μέλη της Συμμαχίας που δαπανούν το μεγαλύτερο ποσοστό του ΑΕΠ τους για την άμυνα. Σε σχέση με δέκα χρόνια πριν υπάρχει μια ιλιγγιώδης αύξηση. Το 2014 οι συνολικές δαπάνες της Ελλάδας για την άμυνα ανήλθαν σε 3,939 δισ. ευρώ ενώ το 2024 υπολογίστηκαν σε 7,126 δισ. ευρώ. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει κάνει ξεκάθαρη διεύρυνση των συγκεκριμένων δαπανών επί της θητείας της με αποκορύφωμα τα 8,054 δισ. του 2022, όμως άξιο αναφοράς είναι ότι η αυτοπροσδιοριζόμενη αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν έκανε την παραμικρή μείωση στις ετήσιες στρα-

τιωτικές δαπάνες, αλλά αντίθετα τις ανέβαζε κλιμακωτά χρόνο με το χρόνο αγγίζοντας τα 4,560 δισ. ευρώ το 2018. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα διαχρονικό πάρτι στις πλάτες της κοινωνίας, από το οποίο κερδισμένοι βγαίνουν όσοι σκοπεύουν να πλουτίσουν από γεωπολιτικές οξύνσεις και πολεμικές συρράξεις.

Πολιτικές προτεραιότητες

Όμως, το πάρτι, των δαπανών στις πιο μιλιταριστικές ονειρώξεις δεν σταματά εκεί. Την ώρα που οι μισθοί στο δημόσιο είναι καθηλωμένοι, ενώ το κόστος ζωής έχει εκτοξευθεί στα ουράνια, η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωρά σε αυξήσεις μισθών στο στρατιωτικό προσωπικό που αγγίζουν ακόμη και το 20%. Το συνολικό κόστος των μισθολογικών αυξήσεων που ανακοίνωσε ο Νίκος Δένδιας ανέρχεται στα 268 εκατ. ευρώ και ισοδυναμεί περίπου με δύο πρόσθετους μισθούς. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ο μισθός ανθυπολοχαγού από τη Σχολή Ευελπίδων, ο οποίος θα λάβει ετήσια αύξηση ποσού 3.540 ευρώ (μεικτά) τον πρώτο χρόνο μετά την αποφοίτηση. Παράλληλα, προωθούνται και μέτρα μη μισθολογικά, τα οποία στοχεύουν να

υποστηρίξουν τους στρατιωτικούς και τις οικογένειές τους, όπως η ανέγερση κατοικιών με προσιτό κόστος, αλλά και η μεταρρύθμιση των στρατιωτικών νοσοκομείων.

Είναι σαφές ότι υπάρχει μια μονομέρεια της κυβέρνησης στην οικονομική ενίσχυση των εργαζομένων. Γιατί μπορεί ο Νίκος Δένδιας να δηλώνει ότι όλα τα παραπάνω αποτελούν «μια ελάχιστη έκφραση ευγνωμοσύνης προς τους ακοίμητους φρουρούς της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας της πατρίδας», όμως την ίδια στιγμή οι ακοίμητοι φρουροί της υγείας και της παιδείας βλέπουν τη ζωή τους να υποβαθμίζεται διαρκώς και το πορτοφόλι τους να αδειάζει.

Ενώ στους στρατιωτικούς μοιράζονται παχυλές αυξήσεις, καθηγητές στα νησιά και σε πόλεις της επαρχίας αναγκάζονται να μένουν σε κάμπινγκ ή στα οχήματά τους μην μπορώντας να ανταποκριθούν στο κόστος στέγασης, ειδικά τους μήνες που αυξάνεται η τουριστική κίνηση. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν έχει λάβει το παραμικρό μέτρο αντιμετώπισης του τεράστιου αυτού προβλήματος και αρκέστηκε απλώς να διαθέσει ένα μικρό ποσοστό

του οικιστικού προγράμματος για τους στρατιωτικούς σε καθηγητές και γιατρούς. Οι άνθρωποι που στελεχώνουν δηλαδή τα σχολεία και τα νοσοκομεία επιβιώνουν από τα αποφάγια των στρατιωτικών οικιστικών προγραμμάτων. Πρόκειται για ντροπή.

Κοινωνική απάντηση

Η κοινωνία φαίνεται πως καταλαβαίνει τι συμβαίνει και δεν πείθεται πλέον από την επίπλαστη μιντιακή εικόνα ευημερίας, ούτε από τα κυβερνητικά αφηγήματα των επενδυτικών βαθμίδων και των πρωτογενών πλεονασμάτων. Κερδισμένοι από τις πολιτικές της ΝΔ είναι μόνο οι καπιταλιστές και οι τραπεζικοί λογαριασμοί τους. Κανένας άλλος. Και τώρα που μυρίστηκαν χρήμα στη βιομηχανία του πολέμου ανοίγεται μια νέα κερδοφόρα πύτα να μοιραστούν. Αντίθετα οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά κοινωνικά στρώματα βλέπουν τη ζωή τους να δυσκολεύει μέρα με τη μέρα σε επίπεδο διαβίωσης, ενώ βάλλονται σε επίπεδο προπαγάνδας από μια μιλιταριστική και εθνικιστική ρητορική που δεν έχει προηγούμενο τις τελευταίες δεκαετίες.

Ανακοίνωση των Αντικαπιταλίστας (Ισπανικό Κράτος) Για μια αδιάλλακτη εναντίωση στον επανεξοπλισμό της καπιταλιστικής Ευρώπης

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Τα τύμπανα του πολέμου ήδη κάνουν έναν εκκωφαντικό θόρυβο. Κυβερνήσεις, επιχειρήσεις και ΜΜΕ επαναλαμβάνουν ομόφωνα πολεμικά κήρυκα συνθήματα που θυμίζουν τις ταραχώδεις αρχές του 20ού αιώνα. [...]

Δεν πρέπει να αφήσουμε την προπαγάνδα να θολώσει την όρασή μας. Ουρλιάζουν μέσα στ' αυτιά μας ότι για όλα φταίνει ο Τραμπ και ο Πούτιν, ότι οι ΗΠΑ εγκατέλειψαν την Ευρώπη και η Ρωσία έχει επεκτατικές φιλοδοξίες. Όμως οι διάδρομοι των Βρυξελλών ήταν γεμάτοι από λομπίστες της στρατιωτικής βιομηχανίας πολύ πριν συμβούν τα τελευταία γεγονότα. Η Ευρωπαϊκή Αμυντική Βιομηχανική Στρατηγική είχε εγκριθεί το 2024, δίνοντας αυξημένη οικονομική στήριξη στην στρατιωτική βιομηχανία.

Το Ισπανικό Κράτος έχει αυξήσει τις επίσημες στρατιωτικές του δαπάνες κατά πάνω από 60% μέσα στα τελευταία 5 χρόνια, δηλαδή επί προοδευτικών κυβερνήσεων: Πρώτα την κυβέρνηση Σοσιαλιστών/Ποδέμος και τώρα την κυβέρνηση Σοσιαλιστών/Σουμάρ. Το 2023, οι βασικές βιομηχανίες όπλων του Ισπανικού Κράτους είχαν ανακοινώσει σημαντικές αυξήσεις στα κέρδη τους. Η άφι-

ξη του Τραμπ στην κυβέρνηση απλά επιτάχυνε τάσεις και σχεδιασμούς που ήταν ήδη σε εξέλιξη. Το σχέδιο ReArm Europe δεν ξεπήδησε σαν μαγινάρι στο δάσος. Είχε ήδη διαμορφωθεί από πολλά συμφέροντα. [...]

Ο επανεξοπλισμός και η τόνωση της βιομηχανίας και του εμπορίου όπλων στην ΕΕ στοχεύουν να τονώσουν το ΑΕΠ των κρατών-μελών και να αποκαταστήσουν το ποσοστό κέρδους για τις εταιρίες και τους επενδυτές. Αυτός ο επανεξοπλισμός πηγαίνει χέρι-χέρι -δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς- με την ενίσχυση νέων πολιτικών αύξησης του χρέους που μεσοπρόθεσμα αποτελούν το πρελούδιο για έναν νέο κύκλο λιτότητας, δημιουργώντας ένα συλλογικό φαντασιακό μιας απειλούμενης Ευρώπης που πρέπει να απαντήσει με τις παλιές παραμέτρους της «πατριωτικής ενότητας». Η ΕΕ -και μαζί της η «προοδευτική» μας κυβέρνηση που ταυτίζεται με την Δεξιά που εκφράζουν οι Φον ντερ Λάιαν, Μακρόν, Μερτς ή Μαρκ Ρούτε- απαντά στα προβλήματα με την ίδια ιμπεριαλιστική λογική όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα ή η Ρωσία. Οι γεωπολιτικές συγκρούσεις έχουν ως κίνητρο την αρπαγή ή τη μοιρασιά φυσικών πόρων και την ιδιοποίηση της αξίας που δημιου-

ργεί η εργατική δύναμη σε παγκόσμια κλίμακα.

Όποια χρώματα κι αν φοράει, η βάση της είναι πάντα ίδια: Η Ευρώπη του κεφαλαίου, η Ευρώπη-φρούριο, η αποικιακή και ρατσιστική Ευρώπη. Η πολεμοκάπηλη ρητορική στο όνομα της ειρήνης και της δημοκρατίας δεν είναι μόνο εξοργιστική, είναι και βαθιά λειτουργική για ένα πολιτικό σχέδιο που ενισχύει αυτήν την αποικιακή, ρατσιστική Ευρώπη της ελεύθερης αγοράς και τροφοδοτεί την ορμή της άκρας Δεξιάς.

Όπως κι αν χρηματοδοτηθούν, τα σχέδια επανεξοπλισμού της ΕΕ θα ωφελήσουν μόνο τους μεγάλους καπιταλιστές, τους εμπόρους θανάτου που ήδη τρίβουν τα χέρια τους καθώς ανεβαίνει η αξία των μετοχών τους. Όπως κι αν χρηματοδοτηθούν, τα σχέδια επανεξοπλισμού θα συνοδεύονται από έναν περιορισμό των πολιτικών δικαιωμάτων στο εσωτερικό των χωρών. Τι αξιοπιστία μπορεί να έχει η ΕΕ ως οχυρό της δημοκρατίας όταν υπήρξε ανίκανη να σταματήσει το εμπόριο όπλων με το Ισραήλ καθώς αυτό διεξάγει την γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού; [...]

Μπροστά σε όλα αυτά, είναι αναγκαία η ασυμβίβαστη εναντίωσή μας. Πρέπει να οργανωθούμε από τα

κάτω, στους δρόμους και στους χώρους δουλειάς, για να σταματήσουμε αυτήν τη δυναμική. Πρέπει να απορρίψουμε και να αντιπαρεθεθούμε με όλες τις καταστροφικές δυναμικές στις οποίες μας εγκλωβίζει ο καπιταλισμός. [...]

Πρέπει να αντιδράσουμε. Είναι επείγον να πιέσουμε για μια ενιαία κινητοποίηση ενάντια στη στρατιωτικοποίηση και να κάνουμε καθαρό ότι δεν θα αποδεχτούμε αυτήν την πολιτική. Πρέπει να το κάνουμε αυτό από μια διεθνιστική σκοπιά και σε μια διεθνή κλίμακα, χωρίς να ξεχνάμε ποτέ την αντι-αποικιακή αλληλεγγύη με αγώνες όπως αυτός του Παλαιστινιακού λαού απέναντι στη Σιωνιστική γενοκτονία. Είναι προφανές ότι η άρχουσα τάξη δεν έχει άλλο σχέδιο πέρα από την επιτάχυνση των ανοιχτών κρίσεων: Ένα σχέδιο που βασίζεται στις επενδύσεις στα «μέσα καταστροφής» της ζωής και του πλανήτη, προκειμένου να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των ελίτ. Είναι ανάγκη να οργανώσουμε την σύγκρουση κάτω από τη σημαία ενός οικοσυστημικού προγράμματος που θα έρχεται σε αντιπαράθεση με τα σχέδιά τους για επανεξοπλισμό και να αγωνιστούμε σε όλα τα επίπεδα ενάντια στην Ευρώπη του κεφαλαίου.

Πρωτοβουλία των Αντικαπιταλίστας που έχει υπογραφεί
από πάνω από 100 συνδικαλιστές/στρίες

Μανιφέστο για την οργάνωση μιας συνδικαλιστικής απάντησης στη μιλιταριστική θύελλα και τον πόλεμο

Αν οι κρίσεις αποκαλύπτουν κάτι, είναι αυτό που σε περιόδους σταθερότητας παραμένει θολό. Η άφιξη του Τραμπ φέρνει στο φως τα αντικρουόμενα συμφέροντα των ελίτ σε διαφορετικές ηπείρους. Η νέα κούρσα εξοπλισμών είναι η επιλογή του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, του Πούτιν και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ήδη ανακοινώσει επενδύσεις δισεκατομμυρίων ευρώ για την ενίσχυση της στρατιωτικής βιομηχανίας. Η «προοδευτική κυβέρνηση» στο ισπανικό κράτος έχει ήδη ανακοινώσει ότι υποχωρεί σε αυτόν τον δρόμο. Εκμεταλλευόμενοι τον φόβο των ανθρώπων για τον πόλεμο, μας προετοιμάζουν για πόλεμο. Φυσικά, ανακοινώνει κοινωνικές περικοπές, την επιστροφή της λιτότητας, περισσότερες επενδύσεις που θα ευνοήσουν την εταιρική ελίτ, λιγότερες πολιτικές ελευθερίες και την επιτάχυνση ενός οικονομικού μοντέλου που μας οδηγεί στην κλιματική

καταστροφή.

Ο μιλιταρισμός και οι δασμοί πάνε χέρι-χέρι. Φέρνουν αύξηση των τιμών και απώλεια της αγοραστικής δύναμης και σε αυτή την πλευρά του Ατλαντικού και στην άλλη. Μια επίθεση που θα συνεχιστεί με τον περιορισμό των φεμινιστικών, ΛΟΑΤΚΙ, εργασιακών και περιβαλλοντικών δικαιωμάτων που έχουν κατακτηθεί. Ξεκινώντας με τις ρατσιστικές διώξεις και τις απελάσεις των μεταναστών εργατών.

Εμείς, η εργατική τάξη, δεν μπορούμε να παρακολουθούμε παθητικά αυτή τη διαδικασία. Αντιμέτωποι με το οικονομικό, κοινωνικό και γεωπολιτικό του μοντέλο, πρέπει να προτείνουμε μια εναλλακτική διέξοδο σε αυτό που μας επιβάλλει ο καπιταλισμός.

Είμαστε αντίθετοι σε κάθε πολεμοκάπηλη ρητορική και στην κλιμάκωση των εξοπλισμών. Απορρίπτουμε την αντιπαράθεση μεταξύ των λαών και υποστηρίζουμε τη διεθνιστική αλληλεγγύη μεταξύ των εργατικών τάξεων. Αντιμετωπίζουμε τις δικές

μας ελίτ και απαιτούμε τον τερματισμό της μιλιταριστικής κούρσας: η αριστερά και η εργατική τάξη σε όλες τις χώρες πρέπει να απορρίψουν και να αντιταχθούν στα σχέδια αύξησης του πολεμικού προϋπολογισμού και ενίσχυσης του στρατού. Το πρώτο βήμα είναι να απαιτήσουμε την απόρριψη των μιλιταριστικών προϋπολογισμών που αυτή η κυβέρνηση, συνεχίζοντας τη δυναμική της προηγούμενης, θα φέρει στο κοινοβούλιο.

Δεύτερον, πρέπει να καταπολεμήσουμε τη λιτότητα και τις κοινωνικές περικοπές, προτείνοντας ένα διαφορετικό μοντέλο, βασισμένο στον οικολογικό και δημοκρατικό σχεδιασμό της οικονομίας, που να ανταποκρίνεται στις ανάγκες της πλειοψηφίας της κοινωνίας.

Καλούμε όλο τον συνδικαλισμό και την εργατική τάξη να ενωθούν προς αυτή την κατεύθυνση. Δεν μπορούμε να παραιτηθούμε και να αποδεχτούμε τα σχέδια αυτών που μας κυβερνούν. Υπάρχει ένας εναλλακτικός δρόμος. Ας οργανώσουμε τον αγώνα.

Η ελληνική πολεμική βιομηχανία ετοιμάζεται για «πάρτυ»

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Τα τύμπανα του πολέμου έχουν αρχίσει να χτυπάνε και η εξοπλιστική φρενίτιδα στην Ευρώπη δίνει τον τόνο. Στον ρευστό διεθνή συσχετισμό μεταξύ των ιμπεριαλιστικών «μπλοκ» η ΕΕ αποφασίζει να προχωρήσει σε ένα πρόγραμμα επανεξοπλισμού άνευ προηγουμένου. Το διαβόητο πρόγραμμα Re-Arm Europe, θα διαθέσει πόρους 800 δισεκατομμυρίων ευρώ σε όπλα και συνολικά εξοπλιστικές δαπάνες, καταργώντας προσωρινά δημοσιονομικούς περιορισμούς και κόφτες, που έχουν συρρικνώσει τις δαπάνες για κοινωνικές ανάγκες.

Η κυβέρνηση της ΝΔ έχει καταστήσει το ελληνικό κράτος «πρωτοπόρο» στις εξοπλιστικές δαπάνες. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι ο Μητσοτάκης έχει προσπαθήσει να παρουσιάσει το ευρωπαϊκό εξοπλιστικό πρόγραμμα και ως αποτέλεσμα δικών του πιέσεων για ενίσχυση της κοινής ευρωπαϊκής άμυνας. Είναι αλήθεια ότι έχει ανοίξει δρόμο: το ελληνικό κράτος τα τελευταία χρόνια δαπανά πάνω από 3% του ΑΕΠ για εξοπλισμούς. Από το εξοπλιστικό πρόγραμμα των 10 δισ. που είχε θέσει σε εφαρμογή η κυβέρνηση από την προηγούμενη θητεία της, προχωράει σε νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα-μαμούθ, το οποίο θα κοστίσει 25 δισ. ευρώ. Λεφτόδεντρα υπάρχουν μόνο για τις πολεμικές δαπάνες.

Το «πάρτυ» των καπιταλιστών

Οι σειρήνες του νέου εξοπλιστικού προγράμματος ήχησαν στα αυτιά των ελλήνων καπιταλιστών που βλέπουν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να κάνουν χρυσές δουλειές με δημόσιο χρήμα και να αυξήσουν ακόμα περισσότερο την κερδοφορία τους. Ήδη με τις εξαγγελίες του Re-Arm Europe υπήρξαν δημόσιες τοποθετήσεις τόσο του Μυτιληναίου (ΜΕΤΚΑ) όσο και του Ροζολή (από το Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού -ΣΕΚΠΥ) που απαιτούσαν τη γενναία συμμετοχή της ελληνικής αμυντικής βιομηχανίας στο νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα. Γιατί μπορεί αφενός οι αμυντικές δαπάνες να είναι σταθερά πάνω από 3% του ΑΕΠ όμως η συμβολή της αμυντικής βιομηχανίας στο ΑΕΠ κινούνταν στο 0.5%. Υπήρξε σοβαρή πίεση του πολεμικού κεφαλαίου να λάβει μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας των εξοπλιστικών προγραμμάτων.

Στα τέλη Απριλίου, η κυβέρνηση

ανταποκρίθηκε στις πιέσεις και οργάνωσε σύσκεψη στην οποία συμμετείχαν εκπρόσωποι όλων των μεγάλων κρατικών εταιρειών (ΕΑΒ, ΕΑΣ), των ναυπηγείων Σκαρμαγκά, Σαλαμίνας και Ελευσίνας, καθώς και πληθώρας ιδιωτικών επιχειρήσεων κάθε μεγέθους -από τη Βιοχάλκο και τη ΜΕΤΚΑ, έως τον Όμιλο Σαρακάκη, τη ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ, την Aeroservices, τον Όμιλο ΕΦΑ, την Intracom Defense, τη MILTECH, την Prisma Electronics και τη Sotiria Technology.

Πολλές από αυτές ήδη έχουν κάνει χρυσές πολεμικές δουλειές. Η ΜΕΤΛΕΝ του Μυτιληναίου, επεκτείνει το εργοστάσιο της στο Βόλο για να κατασκευάσει γαλλικά οχήματα μάχης, παρουσιαζόμενη ως πολύ δυνατός παίχτης στο μοίρασμα των εξοπλιστικών. Η Βιοχάλκο του Στασινόπουλου έχει προμηθεύσει τον αμερικάνικο στρατό με δεκάδες χιλιάδες βλήματα και εξετάζει την περαιτέρω εμπλοκή της με την παραγωγή αλουμινίων για πολεμικά πλοία και πολεμικά αεροσκάφη. Η Intracom Defense, έχει αγοραστεί από την Ισραηλινή εταιρεία ΙΑΙ που εξειδικεύεται σε συστήματα αεράμυνας και παίζει καταλυτικό ρόλο στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού στη Γάζα. Πέρα από τις προαναφερθείσες εταιρείες, υπάρχουν και άλλες που διεκδικούν μερίδιο από τα πολεμικά κονδύλια. Τέτοια είναι η Onex, που έχει τα ναυπηγεία στο Σκαρμαγκά και στο Νεώριο της Σύρου. Είναι η εταιρεία η οποία έχει σύρει στα δικαστήρια με αγωγές SLAPP μέλη του Παρατηρητηρίου Ποιότητας Περιβάλλοντος Σύρου, για τις διαμαρτυρίες τους σε σχέση με τις πρακτικές της εταιρείας ενάντια στην προστασία του φυσικού περιβάλλοντος. Σε αυτά αξίζει να προστεθεί και η ενδεχόμενη εμπλοκή της αμερικάνικης εταιρείας παραγωγής οπλικών συστημάτων Lockheed

Martin, η οποία πιθανολογείται πως θα καταθέσει πρόταση εξαγοράς της ΕΑΒ (Ελληνική Αεροπορική Βιομηχανία).

Πέρα από τις εταιρείες της λεγόμενης «αμυντικής» βιομηχανίας συμμετείχαν και εταιρείες μεταλλουργίας, υποδομών-κατασκευών, πληροφορικής και σύμφωνα με δημοσιεύματα του οικονομικού Τύπου εκδηλώνεται ενδιαφέρον και από εταιρείες παραγωγής καυσίμων και ενέργειας. Για να μπορέσει να υλοποιηθεί ένα τέτοιο εξοπλιστικό πρόγραμμα θα πρέπει να υπάρχει ένα σημαντικό υποστηρικτικό δίκτυο που θα αφορά τη μεταφορά και αποθήκευση πρώτων υλών και προϊόντων, τις ενεργειακές παροχές, την ψηφιακή οργάνωση. Θα δημιουργηθεί δηλαδή άλλη μια μεγάλη οικονομική δραστηριότητα, άμεσα συνδεδεμένη με τις εξοπλιστικές δαπάνες.

Εάν συνυπολογιστεί και η αναβάθμιση των τελευταίων χρόνων των ΝΑΤΟϊκών βάσεων στην Ελλάδα, η προοπτική φαντάζει εφιαλτική. Όλη η χώρα θα μετατραπεί σε ένα πολεμικό εργοστάσιο. Το μεγάλο милитаристικό project θα πρέπει να εξυπηρετηθεί πάση θυσία και τομείς της οικονομίας και της παραγωγής θα δουλεύουν σε αυτή την κατεύθυνση κατά προτεραιότητα. Άρα αυτές θα είναι οι προτεραιότητες στις μεταφορές, στην ενέργεια, στις τηλεπικοινωνίες, στην πρωτογενή παραγωγή που θα αφορούν και τη δουλειά δεκάδων χιλιάδων εργαζομένων. Αυτή η προτεραιότητα θα σημαίνει ακόμα σκληρότερη λιτότητα, καθώς η υγεία, η παιδεία και γενικότερα η κάλυψη των κοινωνικών αναγκών θα αποτελεί τροχοπέδη για την πολεμική βιομηχανία.

Ο επικίνδυνος μύθος της πολεμικής ανάπτυξης

Η παγκόσμια στροφή στην πολεμική οικονομία προσπαθεί ουσιαστικά να

επιλύσει το πρόβλημα υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων που δεν μπορούν να επενδυθούν παραγωγικά, πάνω στο έδαφος της όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολεμικών συγκρούσεων. Τεράστια κεφάλαια κατευθύνονται στην πολεμική βιομηχανία σε βάρος των κοινωνικών αναγκών, παίζοντας με τον κίνδυνο του πολέμου. Αυτή η επιλογή χρειάζεται την ανάπτυξη μιας αισχρής επιχειρηματολογίας που να διεκδικεί μια κάποια κοινωνική συναίνεση. Ήδη, έχει χυθεί πολύ μελάνι και έχει ξοδευτεί πολύς τηλεοπτικός χρόνος για να παρουσιαστεί το εξοπλιστικό πρόγραμμα της κυβέρνησης ως εθνική επιτυχία και ως αναβάθμιση της αμυντικής ικανότητας της χώρας. Όσο και να επενδύουν στον εθνικισμό και την «εθνική υπερηφάνεια» η σκληρή κοινωνική πραγματικότητα λέει ότι για την πλειοψηφία των εργαζομένων ο μισθός δε φτάνει μέχρι το τέλος του μήνα.

Το αφήγημα που επιστρατεύεται είναι αυτό της (πολεμικής) ανάπτυξης και της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας. Παρουσιάζεται ότι ο милитаризм μπορεί να έχει οικονομικά οφέλη και μάλιστα για τις/ους εργαζόμενες/ους. Πράγματι, βραχυπρόθεσμα θα μπορούσαν να υπάρχουν κάποια οφέλη από την όποια милитаристική ανάπτυξη και από τη δημιουργία θέσεων εργασίας. Όμως, αυτά τα «οφέλη» θα ήταν και μικρής διάρκειας και θα ήταν πολύ μικρότερα από τα τεράστια κέρδη που προμηνύονται για τους καπιταλιστές. Επιπλέον, θα σήμαινε την αποδοχή, ότι για να μπορούμε να έχουμε ένα καλύτερο βιοτικό επίπεδο θα πρέπει να εργαζόμαστε για την προοπτική του πολέμου και των πολεμικών συγκρούσεων, για την προοπτική δηλαδή της σφαγής και της εξόντωσης των εργαζομένων για τα κέρδη των καπιταλιστών και της πολεμικής οικονομίας. Αυτό με τη σειρά του θα σήμαινε και την ανάλογη πειθαρχία στους κανόνες της πολεμικής οικονομίας πολιτικά και κοινωνικά.

Για την κοινωνική πλειοψηφία, για τον κόσμο που ζει από τη δουλειά του, τα милитаристικά σχέδια ανάπτυξης δεν έχουν να προσφέρουν καμία απολύτως προοπτική πέρα από την εφιαλτική του πολέμου και της ακόμα μεγαλύτερης συρρίκνωσης του κοινωνικού κράτους και των κοινωνικών υπηρεσιών. Ανέναντι στους εξοπλισμούς χρειάζεται να προτάξουμε τις εργατικές και κοινωνικές ανάγκες, την αλληλεγγύη και την ειρήνη μεταξύ των λαών για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τα πολεμικά σχέδια των καπιταλιστών.

Τέμπη: Ο πολιτικός αντίκτυπος της συγκάλυψης

Του Σπύρου Αντωνίου

Παρά την προσπάθεια επικοινωνιακής υποβάθμισης της υπόθεσης, δυο χρόνια μετά, η κυβέρνηση δεν μπορεί να ξεφύγει από το κλίμα οργής για το έγκλημα στα Τέμπη.

Ο αγώνας των συγγενών των θυμάτων, οι εκδηλώσεις και οι δράσεις συλλογικοτήτων για το θέμα και οι δικαστικές εξελίξεις, συνεχίζουν να αφήνουν το πολιτικό τους αντίκτυπο και να στριμώνουν το κυβερνητικό στρατόπεδο.

Μετά τις μεγαλειώδεις διαδηλώσεις των προηγούμενων μηνών, αλλά και μια σειρά άλλων κινηματικών πρωτοβουλιών (μεταξύ άλλων και η «Πρωτοβουλία για δημόσιο, ασφαλή και ποιοτικό σιδηρόδρομο»), η δικογραφία για τον Κ. Καραμανλή (αλλά και τον Χ. Σπίρτζη) που διαβιβάστηκε στη βουλή, επαναφέρει τα Τέμπη στην πρώτη γραμμή της δημόσιας συζήτησης.

Η ΝΔ θα βρεθεί απέναντι στο δίλημμα του να απορρίψει μια «κανονική» προανακριτική για τον Κ. Καραμανλή ή να συναινέσει στην διερεύνηση κακουργηματικών πράξεων του πρώην υπουργού Μεταφορών, όπως αναμένεται να επιδιώξει η αντιπολίτευση.

Το ΠΑΣΟΚ -το μόνο κόμμα που διαθέτει τους απαραίτητους 30 βουλευτές προκειμένου να καταθέσει το σχετικό αίτημα- προτίθεται να ζητήσει προανακριτική έρευνα για ποινικές ευθύνες του Καραμανλή. Και μάλιστα σε βαθμό κακουργήματος όπως προβλέπει το άρθρο 291 του Ποινικού Κώδικα (επικίνδυνες παρεμβάσεις στη συγκοινωνία μέσω σταθερής τροχιάς, πλοίων και αεροσκαφών), σε συνάρτηση με τα αδικήματα που σχετίζονται με τους τότε υφισταμένους του.

Υπενθυμίζεται ότι ο εισαγγελέας δεν έχει αναφερθεί σε αυτό το ζήτημα ή σε τυχόν διώξεις που προκύπτουν αφού έστειλε τη δικογραφία κατευθείαν στη βουλή. Πάντως μια σειρά από δημοσιεύματα κάνουν λόγο για ποινικές διώξεις (με μεγάλη καθυστέρηση) σε γενικούς γραμματείς και σε προϊστάμενους διευθύνσεων του υπουργείου Μεταφορών.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν διαθέτει τον απαιτούμενο αριθμό βουλευτών για να ζητήσει σύσταση προανακριτικής,

κάτι που ξαναφέρει στο προσκήνιο την κοινοβουλευτική συνεργασία με τη Νέα Αριστερά. Το ΚΚΕ απαιτεί μια πραγματική προανακριτική και όχι fast track διαδικασίες, όπως στην περίπτωση Τριαντόπουλου.

Και αυτό γιατί η κυβερνητική πλειοψηφία (απαιτούνται 151 ψήφοι για την όποια απόφαση) πιθανότατα θα εφαρμόσει το «μοντέλο» που ακολούθησε στην περίπτωση του απεσταλμένου του Μαξίμου, στον τόπο της σύγκρουσης των τρένων. Αυτό σημαίνει ότι, εκτός απρόοπτου, θα συσταθεί προανακριτική επιτροπή που θα στείλει κατευθείαν τον Καραμανλή σε δικαστικό

βαθμίζει την ασφάλεια των σιδηροδρομικών μεταφορών, αυξάνοντας τις πιθανότητες ατυχημάτων και συμβάντων, οδηγεί σε επιβολή βραδυποριών που αυξάνουν ιδιαίτερα τους χρόνους εκτέλεσης των δρομολογίων, δημιουργεί έκτακτες καθυστερήσεις ταλαιπωρώντας το επιβατικό κοινό και αυξάνει το τελικό κόστος της συντήρησης».

Ανάλογες διαπιστώσεις περιλαμβάνονται και σε δεύτερο έγγραφο, με ημερομηνία 21/9/2021, που απευθύνεται και πάλι προς την πολιτική ηγεσία του υπουργείου Μεταφορών. Στις σελίδες του εγγράφου αυτού επισημαίνεται ότι τα

κουνούσαν επικριτικά το δάχτυλο, στις φωνές που προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο να χαθούν ανθρώπινες ζωές. Όπως και συνέβη. Ένας υπουργός που ήξερε ότι υπήρχε θέμα με την ασφάλεια των τρένων και δεν πήρε όλα τα μέτρα που θα μπορούσαν να είχαν αποτρέψει ένα τραγικό δυστύχημα, έχει βαρύτατη πολιτική και ποινική ευθύνη.

Και ενώ όλες οι αποκαλύψεις επιβεβαιώνουν ότι πίσω από το έγκλημα κρύβεται η ιδιωτικοποίηση του σιδηρόδρομου, η κυβέρνηση παρουσίασε το πλάνο του νέου ΟΣΕ-«Ελληνικοί Σιδηρόδρομοι Α.Ε.», με βάση το «μοντέλο ΔΕΗ» (των πανάκριβων τιμολογίων και του κινδύνου ενός μεγάλου μπλακ αουτ). Πήρε το μήνυμα και η Hellenic Train και προχώρησε στην απόλυση του συνδικαλιστή Κ. Γενθούνια, πρώην Προέδρου του Σωματίου των Μηχανοδηγών. Η απόλυση ήρθε μια ημέρα μετά την κατάθεση της υποψηφιότητας του για τις επερχόμενες εκλογές του Σωματίου Μηχανοδηγών, παραμονή της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

Η αλλαγή ατζέντας με τις ψευτοπαροχές Μητσotάκη, τις πρωθυπουργικές περιοδείες στα υπουργεία και τις κατασταλτικές επιχειρήσεις του Χρυσοχοΐδη, φαίνεται ότι προσκρούει και πάλι στο έγκλημα των Τεμπών. Το μπάχαλο με το πόρισμα του ΕΟΔΑΣΑΑΜ και το θέμα της πυρόσφαιρας, επιβεβαιώνει την απουσία πολιτικής βούλησης για αναζήτηση της αλήθειας και τις μεθοδεύσεις συγκάλυψης της κυβέρνησης. Ανάλογη τακτική σύγχυσης και αποποίησης των κυβερνητικών ευθυνών θα επιχειρηθεί και με τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες για τον Καραμανλή.

Στο λαϊκό αίτημα για δικαιοσύνη και τιμωρία των ενόχων, η «θυσία» Καραμανλή θα ήταν μια λύση για το Μαξίμου, που αναγνωρίζει στο κίνημα των Τεμπών έναν σοβαρό αντίπαλο. Αλλά πέρα από το βαρύ επώνυμο για την Δεξιά, μια παραπομπή (πόσο μάλλον καταδίκη) του Καραμανλή για κακούργημα θα ήταν ομολογία ενοχής και απόδειξη των καταγγελιών για συγκάλυψη. Κατηγορίες που βέβαια θα ενταθούν αν το γαλάζιο στέλεχος πέσει στα μαλακά, φρενάροντας την (οριστική) ανάκαμψη των δημοσκοπικών ποσοστών της ΝΔ. Παράλληλα, άλλη μια προανακριτική-παρωδία απλώς θα κάνει πιο βαθιά την πολιτική κρίση.

Η ΝΔ θα βρεθεί απέναντι στο δίλημμα του να απορρίψει μια «κανονική» προανακριτική για τον Κ. Καραμανλή ή να συναινέσει στην διερεύνηση κακουργηματικών πράξεων του πρώην υπουργού Μεταφορών, όπως αναμένεται να επιδιώξει η αντιπολίτευση.

συμβούλιο, όπως είχε γίνει με τον πρώην υφυπουργό παρά τον Πρωθυπουργό, Χ. Τριαντόπουλο.

Αποκαλυπτικά έγγραφα

Συγκεκριμένα έγγραφα, που προσκόμισαν δύο κατηγορούμενοι-στελέχη του υπουργείου Μεταφορών και δείχνουν ως υπεύθυνη για τις παραλείψεις την πολιτική ηγεσία του υπουργείου, φαίνεται να σηματοδότησαν τις τελευταίες εξελίξεις. Στο ψηφιακό αρχείο με το σύνολο της δικογραφίας για την υπόθεση των Τεμπών που αριθμεί χιλιάδες σελίδες, υπάρχουν ακόμα δύο έγγραφα που υπογραμμίζουν τον κίνδυνο ατυχημάτων, εξαιτίας της μη ασφαλούς λειτουργίας του σιδηροδρομικού δικτύου.

Συγκεκριμένα, σε επιστολή της Γενικής Διεύθυνσης Μεταφορών, στις 10/9/2021 προς τον υπουργό Κ. Καραμανλή, τον υφυπουργό Υποδομών και Μεταφορών Γ. Καραγιάννη και τον γ.γ. του υπουργείου Γ. Ξιφάρά γίνεται επίκληση των περιορισμών που έθετε το μεσοπρόθεσμο πλαίσιο δημοσιονομικής στρατηγικής στην χρηματοδότηση του ΟΣΕ.

Στο έγγραφο αυτό γίνεται σαφής αναφορά ότι «η ελλιπής συντήρηση του σιδηροδρομικού δικτύου υπο-

χρήματα που απαιτούνται για την εύρυθμη λειτουργία του ΟΣΕ ανέρχονται σε περίπου 75 εκατομμύρια ευρώ. Επιπλέον, χαρακτηρίζεται κακοσυντηρημένο το δίκτυο στο οποίο κυκλοφορούν τρένα με πολύ μικρότερες ταχύτητες από αυτές που θα κυκλοφορούσαν αν το δίκτυο ήταν σωστά συντηρημένο.

Αναλυτικές επισημάνσεις γίνονται και για τις ελλείψεις του αναγκαίου προσωπικού. Σύμφωνα πάντα με το ίδιο έγγραφο, το προσωπικό που είχε απομείνει στο τέλος του 2021 είχε εκτιμηθεί πως θα ήταν μόνο 880 άτομα, με τη μείωση να ανέρχεται σε ποσοστό 77,33% σε σχέση με το 2010, και στο τέλος του 2022 το προσωπικό θα ανερχόταν σε 780 άτομα, ποσοστό που θα αντιστοιχούσε σε μείωση 79,91% σε σχέση με το 2010. Με βάση αυτά τα νούμερα, η έλλειψη προσωπικού είχε ως αποτέλεσμα τη μη ασφαλή και εύρυθμη λειτουργία του σιδηροδρόμου.

Τα τραγικά αυτά στοιχεία, παρόμοια με όσα επισήμαναν για χρόνια τα σωματεία των εργαζομένων και οι δυνάμεις της Αριστεράς που παλεύουν ενάντια στις δολοφονικές ιδιωτικοποιήσεις, φωτίζουν ακόμα πιο καθαρά την ενοχή των νεοφιλελεύθερων κανίβαλων, που

Το κίνημα των Τεμπών, το αίτημα για την κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων και η Αριστερά

Του Γιώργου Σαπουνά

[...] Το κίνημα των Τεμπών δείχνει την ωρίμανση της μαζικής, λαϊκής οργής και την απαίτηση για «ζωή αξιοβίωτη». Το αίτημα για την κρατικοποίηση των σιδηροδρόμων (και ευρύτερα, ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και για την αναστροφή τους σε όλα τα αγαθά «κοινής ωφέλειας», στις συγκοινωνίες, στο νερό, στην ενέργεια, στις τηλεπικοινωνίες, στην Υγεία, στην Παιδεία κ.α.) δίνει το πολιτικό περιεχόμενο. [...]

Η αντιμετώπιση του ζητήματος της κρατικοποίησης του σιδηρόδρομου (και ευρύτερα), η επιχειρηματολογία καθώς και ο τρόπος της διεκδίκησής του φανερώνουν και το πραγματικό πολιτικό σχέδιο και τη συνολική εναλλακτική πρόταση.

Η Αριστερά

Η πολιτική δυνατότητα ωστόσο δεν εμφανίζεται στο προσκήνιο. Ανέναντι και ενάντια στο αίτημα αυτό και στη δυνατότητα να υλοποιηθεί στον παρόντα ιστορικό χρόνο, δύο είναι οι κυρίαρχες απόψεις στο πολιτικό φάσμα.

Η μία είναι η κυβερνητική (και όχι μόνο), δεξιά άποψη. Αυτή η οποία υποστηρίζει την υπεροχή της αγοράς και των ιδιωτικών επιχειρήσεων έναντι των δημόσιων αγαθών. [...]

Η άλλη άποψη υποστηρίζει ότι κάτι τέτοιο δεν έχει νόημα εάν δεν ανατραπεί το συνολικό πλαίσιο, είτε του καπιταλισμού γενικά είτε, έστω, της ΟΝΕ/ΕΕ με την έξοδο ως προϋπόθεση. Αυτές οι απόψεις εκφέρονται από το ΚΚΕ και από ένα τμήμα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς. Πρόκειται για ένα προφανές αναποδογύρισμα των προτεραιοτήτων στην πραγματική ζωή και την πάλη, ταξική και πολιτική.

Στην πραγματικότητα το πρόβλημα που οδηγεί σε αυτές τις «σοφιστείες» είναι άλλο και αφορά στο ποιος πολιτικός φορέας διατίθεται να αναλάβει σήμερα την πολιτική ευθύνη, ως βούληση και ως δυνατότητα. Εάν και πώς ακριβώς (με ποιο πολιτικό σχέδιο) μπορεί να υλοποιηθεί, στον παρόντα χρόνο, το αίτημα.

Η επανακρατικοποίηση ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας υπό την δυναμική και επίμονη διεκδίκηση του κινήματος αποτελεί μια ιστορική πραγματικότητα που τεκμηριώνει τη σημασία της ταξικής/ πολιτικής πάλης με απτά αποτελέσματα, στο ιστορικό

παρόν. Κορυφαίο παράδειγμα στην πρόσφατη ιστορία του εργατικού κινήματος υπήρξε η ανατροπή της ιδιωτικοποίησης των λεωφορείων της τότε ΕΑΣ από τον διαρκή, επίμονο και δυναμικό απεργιακό αγώνα του συνδικάτου και υπό την ηγεσία των συνδικαλιστικών δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ και του ΚΚΕ. Στην τότε εμβληματική πάλη ενάντια στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα του Κωσταντίνου Μητσοτάκη οι δυνάμεις του ΚΚΕ όχι μόνο δεν απέρριψαν τη σημασία του αγώνα για την ανάκτηση των αστικών συγκοινωνιών από το δημόσιο αλλά αντίθετα πρωταγωνίστησαν σε αυτή. Τί διαφορετικό υπάρχει σήμερα που οδηγεί το μεγαλύτερο κόμμα της αριστεράς να δίνει κυριολεκτική μάχη μέσα από πλήθος αρθρογραφίας και επιχειρημάτων ενάντια στην απαίτηση για επανακρατικοποίηση, αναδεικνύοντας το αδιέξοδο του καπιταλιστικού πλαισίου; Η παρατήρηση ότι όλες οι νίκες του εργατικού και μαζικού κινήματος, μέσα στο πλαίσιο του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και της αγοράς, είναι προσωρινές, είναι γνωστή και αναμφισβήτητη. Εντούτοις το συμπέρασμα ότι για αυτό τον λόγο τα άμεσα αιτήματα δεν έχουν (τουλάχιστον ιδιαίτερη) σημασία αφού έτσι κι αλλιώς χωρίς την ολοκληρωτική αντικαπιταλιστική ανατροπή, ακόμη κι αν είναι δυνατό να υπάρξουν νίκες, θα υποχωρήσουν εκ νέου (κάποια χρονική στιγμή, συμπύκνωση και αυτή του συσχετισμού και του βαθμού της πάλης), αποτελεί αυθαίρετη ερμηνεία με διαλυτικά και καταστροφικά αποτελέσματα για την ίδια την πάλη. Πρόκειται ουσιαστικά για ένα «κυκλικό επιχείρημα» που υπονοεί (αν όχι δηλώνει ευθέως) ότι η αντικαπιταλιστική ανατροπή δεν θα είναι αποτέλεσμα της πάλης και των αγώνων της εργατικής τάξης και των «από κάτω» γενικότερα αλλά κάποιου «εξωτερικού» παράγοντα – του κόμματος – που θα παρέμβει αποφασιστικά μια, κάποια απροσδιόριστη, ιστορική στιγμή όταν «οι συνθήκες θα είναι ώριμες». Πέρα από δείγμα βαθιάς αντιμαρξιστικής,

σταλινικής αντίληψης που υποτιμά σταθερά την πάλη της εργατικής τάξης και γενικά το μαζικό κίνημα ως «υποκείμενο» των ιστορικών κοινωνικών αλλαγών, αποτελεί επίσης και κυρίως στην τρέχουσα περίοδο, δήλωση αδυναμίας να αντιμετωπιστούν οι ιστορικές «ασυνέχειες» που «γεννά» η εποχή και διαμορφώνουν το σύγχρονο πεδίο της ταξικής και πολιτικής πάλης. [...]

Ωστόσο ακόμη και επιλογές που εμφανίζονται δήθεν αριστερότερες και σε σφοδρή κριτική προς τις επιλογές του ΚΚΕ, από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής, αντικαπιταλιστικής αριστεράς, φτάνουν στο ίδιο σημείο (αδυναμία νικών ελέω «επαναστατικής προϋπόθεσης») μέσα από διαφορετική επιχειρηματολογία και προσχήματα. Δεν απορρίπτεται το αίτημα για την επανακρατικοποίηση, το αντίθετο! Εντούτοις απαιτείται η πιο «ξεκάθαρη» επαναστατική γραμμή. Μια γραμμή που θα απορρίπτει και θα απαγορεύει την «υπερβολική» επέκταση του κινηματικού μετώπου σε «μη επαναστατικές» δυνάμεις με κεντρικό επιχείρημα αυτή την φορά, όχι την αντικαπιταλιστική ανατροπή ως προϋπόθεση αλλά την έξοδο από την ΕΕ! Τέτοιοι φραγμοί στο κίνημα είναι αδιανόητος αριστορισμός και σχεταρισμός με αποτελέσματα διαλυτικά και αποσυνθερωτικά για το ίδιο το κίνημα. [...]

Πρωτοβουλία με βάθος και προοπτική

Μια πρωτοβουλία για την ανάδειξη του αιτήματος της κρατικοποίησης των σιδηροδρόμων χωρίς αποζημίωση και με εργατικό, κοινωνικό έλεγχο είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την συνολική πάλη ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις και για την αναστροφή τους ως επιλογή ταξική και ανατρεπτική και οφείλει να στοχεύει στην εμβάθυνση της πολιτικοποίησης του «κινήματος των Τεμπών».

Από αυτή την σκοπιά το κεντρικό ζήτημα μιας τέτοιας πρωτοβουλίας είναι το εύρος της συμμετοχής. Από τις πολιτικές οργανώσεις που διατίθενται να διαθέσουν τις δυνάμεις

τους σε αυτόν τον σκοπό, τις συνδικαλιστικές δυνάμεις και εκπροσωπήσεις έως το άπλωμα ενός πλατιού δικτύου μέσα στην κοινωνία με την συμμετοχή όποιων/ου επιθυμεί να συμβάλει και να αγωνιστεί γι αυτό. Το εύρος της συμμετοχής έχει τη λογική της δύναμης των «πολλών», του κόσμου της εργασίας και των «από κάτω» έναντι των «λίγων» και «ειδικών». Αποφάσεις πρωτοβάθμιων σωματείων αποτελούν ασφαλώς θετική εξέλιξη όμως ο περιορισμός της πρωτοβουλίας σε αυτή την μορφή θα την οδηγήσει γρήγορα στα όριά της καθώς είναι πολύ λίγα αυτά τα σωματεία που διαθέτουν ξεκάθαρα αριστερή, ριζοσπαστική πλειοψηφία. Ο σκοπός εδώ είναι να συναθροιστούν όσο το δυνατόν περισσότερες φωνές πέρα από τους συγκεκριμένους συσχετισμούς στα σωματεία. Η εξυπηρέτηση της ανάγκης να υπάρξουν τεκμηριώσεις και τεχνικά/ επιστημονικά πορίσματα υπέρ της κρατικοποίησης του σιδηρόδρομου επίσης έχει όρια και προϋποθέσεις που κρίνουν το ουσιαστικό ταξικό και πολιτικό περιεχόμενο. Το κύριο (αν όχι το μοναδικό) ζήτημα που πρέπει να τίθεται ξανά και ξανά είναι πώς η οικονομική δυνατότητα για τέτοιες επιλογές είναι αντικειμενικά (πάντα και άμεσα) παρούσα. Στο επίκεντρο βρίσκεται η ταξική και ριζοσπαστική πολιτική επιλογή που αφορά στην αποτελεσματική και γενναία φορολόγηση του πλούτου και του εγχώριου ιδιωτικού κεφαλαίου προς όφελος των «πολλών και από κάτω».

Η διεκδίκηση της άμεσης, χωρίς αποζημίωση και με εργατικό/ κοινωνικό έλεγχο, κρατικοποίησης των σιδηροδρόμων, μπορεί να γίνει το πολιτικό «προσάρτημα» του αιτήματος για Δικαιοσύνη, του «κινήματος των Τεμπών», διαμορφώνοντας ένα πολύ ουσιαστικό πλαίσιο πίεσης για κάθε πολιτική δύναμη που επιζητά την κυβερνητική εξουσία, με σοβαρές συνέπειες στην γενικότερη συζήτηση για την κυβερνητική στρατηγική. Βαθαίνοντας ταυτόχρονα την αίσθηση της δύναμης αλλά και της δυνατότητας στο ίδιο το κίνημα, ευνοώντας την κλιμάκωση των απαιτήσεων και των διεκδικήσεων. Οικοδομώντας τους όρους για την σύγχρονη, μαζική αντικαπιταλιστική αριστερά που θα μπορεί να αντιμετωπίσει κάθε ιστορικά διαθέσιμη ευκαιρία και πολιτική πρόκληση και να επιδιώξει και να στηρίξει κάθε «προσωρινή» νίκη ως σκαλοπάτι για τη συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Εθνική Λυρική Σκηνή: Μαζική κινητοποίηση ενάντια στον αυταρχισμό της διοίκησης

Μαζική κινητοποίηση πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 27 Απρίλη έξω από το θέατρο, στο «Κέντρο Πολιτισμού Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος» με πρωτοβουλία του Σωματείου Εργαζομένων στην Εθνική Λυρική Σκηνή (ΣΕΕΛΣ) και τη στήριξη του Πανελληνίου Μουσικού Συλλόγου, του Σωματείου Ελλήνων Ηθοποιών, της Εργατικής Λέσχης Καλλιθέας, φεμινιστικών οργανώσεων και της εργατικής παράταξης ΜΑΧΗ Ανεξάρτητη Ενωτική Ταξική Κίνηση.

Η Διοίκηση της Εθνικής Λυρικής Σκηνής (ΕΛΣ) προχώρησε σε υπογραφή Συλλογικής σύμβασης εργασίας (ΣΣΕ) μόνο με τα σωματεία που συμφωνούν μαζί της και κατ' επέκταση με την πολιτική της κυβέρνησης. Η ΣΣΕ αφήνει χωρίς αυξήσεις το Τεχνικό-Βοηθητικό και Διοικητικό προσωπικό της ΕΛΣ. Από την υπογραφή της ΣΣΕ αποκλείστηκε το σωματείο των Λυρικών πρωταγωνιστών (Ε.Λ.Π.Ε) που υπέγραφε τη σύμβαση εδώ και τουλάχιστον 20 χρόνια, γιατί δεν συμφωνούσε με το να μη δοθούν αυξήσεις. Τέλος απέκλεισε από τη ΣΣΕ το τμήμα του μπαλέτου, ώστε να πιέσει τους χορευτές/τριες να αποδεχτούν

μεγαλύτερη εντατικοποίηση της εργασίας τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι τους ζητά να είναι ανά πάσα στιγμή στη διάθεση του Θεάτρου, ακόμα και στο εβδομαδιαίο τους ρεπό.

Για να μπορέσει να επιβάλει αυτή την απαράδεκτη πολιτική η διοίκηση της ΕΛΣ καταφεύγει και στον αυταρχισμό. Έτσι προχώρησε στην επιβολή προστίμου και προειδοποίησης με απόλυση σε βάρος της συμβασιούχου χορωδού Φύλλης Γεωργιάδου επειδή τόλμησε να καταγγείλει την κακοποιητική συμπεριφορά του προϊσταμένου της, μαέστρου της χορωδίας της ΕΛΣ, ο οποίος την εξύβρισε

και την απείλησε στο πάρκινγκ της ΕΛΣ, μετά το σχόλασμα και λίγο πριν τα μεσάνυχτα. Όταν η εργαζόμενη δεν υπέκυψε στις πιέσεις της διοίκησης και δεν απέσυρε την καταγγελία της, δέχτηκε αντίποινα όχι μόνο η ίδια αλλά και συνάδελφος της που την υποστήριξε. Αυτή η απαράδεκτη τακτική συνεχίστηκε και μετά την κινητοποίηση με την απόλυση (μη ανανέωση σύμβασης) εργαζόμενου που «δεν συνεμορφώθηκε προς τας υποδείξεις» και έγινε μέλος του σωματείου που δεν είναι από τα αρεστά στη διοίκηση της ΕΛΣ. Το ΣΕΕΛΣ θα συνεχίσει τις κινητοποιήσεις.

ΑΔΕΔΥ: Να διεκδικήσουμε τον 13ο και 14ο μισθό

Η 6η Ιουνίου αποτελεί καθοριστική ημερομηνία για τη δυνατότητα επιστροφής του 13ου και 14ου μισθού στους δημόσιους υπαλλήλους. Είναι η μέρα εκδίκασης στο Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣΤΕ) της αγωγής της ΑΔΕΔΥ για την επαναφορά των δώρων για τους εργαζόμενους στο Δημόσιο.

Δυστυχώς στο Γενικό Συμβούλιο της ΑΔΕΔΥ που έγινε τη Δευτέρα 28 Απρίλη, αποφασίστηκε ότι στις 6 Ιούνη, θα υπάρξει παράσταση διαμαρτυρίας μέσα και έξω από το δικαστήριο των συνδικαλιστικών στελεχών και του Γενικού Συμβουλίου της ΑΔΕΔΥ. Δεν πάρθηκε απόφαση για στάση εργασίας ή για απεργία την ίδια ημέρα. Μία μέρα πριν, στις 5 Ιούνη θα πραγματοποιηθεί Γενικό Συμβούλιο και το απόγευμα συνέντευξη Τύπου. Ακόμη χειρότερα δεν αποφασίστηκε τίποτα νεότερο για τους εκπαιδευτικούς που απειλούνται ακόμη και με απόλυση αν δε συμμετέχουν στην αξιολόγηση. Και εδώ ούτε μια μέρα κινητοποίησης.

Η Αριστερά και οι συνδικαλιστικές της παρατάξεις χρειάζεται να πάρουν πρωτοβουλίες ώστε στις 6 Ιούνη όσο το δυνατόν περισσότερες Ομοσπονδίες, Σύλλογοι και Σωματεία να πάρουν απόφαση για απεργιακές κινητοποιήσεις μαζικοποιώντας τις ελλειμματικές μορφές δράσης που αποφάσισε το Γ.Σ. της ΑΔΕΔΥ.

8 Μάη απεργούν κούριερ και διανομείς

Την Πέμπτη 8 Μάη οι εταιρείες κούριερ και διανομών θα κατεβάσουν ρολά για 24 ώρες. Η κατάσταση στον κλάδο έχει επιδεινωθεί τα τελευταία χρόνια. Ιδιαίτερα μετά τους αντεργατικούς νόμους που ψηφίστηκαν από τις κυβερνήσεις της ΝΔ.

Οι εργαζόμενοι στα δίκυκλα διεκδικούν την υπογραφή κλαδικής σύμβασης εργασίας στην οποία θα προβλέπεται η ένταξη όλων τους στα βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα και θα καθιερώνει ενιαία επαγγελματική ιδιότητα για όλους τους εργαζόμενους στον κλάδο. Απαιτούν επίσης να εργάζονται όλοι πέντε μέρες τη βδομάδα και 7 ώρες τη μέρα και να αυξηθούν οι μισθοί τους. Να τους δοθεί επίδομα επικινδυνότητας και τα οχήματα που χρησιμοποιούν να τους παρέχονται από τις εταιρείες όπως και τα μέσα ατομικής προστασίας (κράνη, γάντια, αδιάβροχα κ.ά.)

Οι εργαζόμενοι στον κλάδο καταλαβαίνουν ότι βασική προϋπόθεση για να έχουν καλύτερες συνθήκες εργασίας και για να ζήσουν καλύτερα είναι η κατάργηση των αντεργατικών νόμων Χατζηδάκη και Γεωργιάδη. Και το παρελθόν του κλάδου δείχνει ότι με ενωτικούς και μαζικούς αγώνες μπορούν να τα καταφέρουν. Πρόσφατο άλλωστε είναι και το παράδειγμα του τι κατάφεραν οι εργαζόμενοι στην e-food που με τους αγώνες τους κατοχύρωσαν το δικαίωμα των μισθωτών διανομένων να διαμορφώνουν το πρόγραμμά τους. Κατοχύρωσαν το 5νήμερο-8ωρο χωρίς διευθέτηση του χρόνου εργασίας.

Στις 8 Μάη υπάρχει μια απεργία που προετοιμάζεται εδώ και καιρό και ενάντια στις προσπάθειες της εργοδοσίας να τρομοκρατήσουν τους εργαζόμενους στον κλάδο. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα

στη "Speedex" με την απόλυση 3 εργαζομένων που αντί να φοβίσει τους εργαζόμενους τους συσπείρωσε απέναντι στην εργοδοσία.

Speedex

Οι εργαζόμενοι σε μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες κούριερ βρίσκονται σε κινητοποιήσεις από την Τετάρτη 30 Απρίλη απαιτώντας την άμεση επαναπρόσληψη των απολυμένων συναδέλφων τους. Ξεκίνησαν με στάση εργασίας και συνέχισαν με 24ωρες απεργίες. Η εργοδοσία από την πρώτη μέρα έκανε τα πάντα για να σπάσει τον αγώνα τους αλλά δεν τα κατάφερε.

Προσπάθησε να μεταφέρει το προς διαλογή και διανομή υλικό από τις κεντρικές εγκαταστάσεις στην Κηφισιά σε άλλα σημεία διαλογής χρησιμοποιώντας εξωτερικούς συνεργάτες. Τοποθέτησε κάμερα στην είσοδο των εγκαταστάσεων για να φοβίσει τους απεργούς που

περιφρουρούν την απεργία τους. Τα δικαστήρια στο πλευρό της εργοδοσίας χαρακτήρισαν παράνομη την απεργία αλλά οι απεργοί βρήκαν κάλυψη από την Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων και συνέχισαν την απεργία. Τέλος προσπάθησαν να νοικιάσουν προσωπικό από τους ιδιοκτήτες των τοπικών καταστημάτων Speedex με σύμβαση 3 ημερών αλλά δεν έκαμψαν τη θέληση των εργαζομένων που συμμετέχουν μαζικά στην απεργία και τις συνελεύσεις.

Στο πλευρό τους στέκονται πολλά σωματεία, φορείς και αλληλέγγυοι.

Καθημερινό μακελινό στην λαμπερή βιομηχανία του Τουρισμού

Εγκληματική αδιαφορία για τους εργαζόμενους

Της Ελένης Πελέκη

Η φετινή σεζόν για τον τουρισμό ξεκίνησε με το θάνατο δύο συναδέλφων μας. Μια 59χρονη καμαριέρα τραυματίστηκε θανάσιμα στην Οία της Σαντορίνης όταν έπεσε πάνω της πτυσσόμενο κρεβάτι και την επόμενη μέρα ένας 65χρονος στο Φαληράκι της Ρόδου όταν εγκλωβίστηκε σε πρέσα πλυντηρίου. Αυτό το γεγονός δεν απέτρεψε τον πρωθυπουργό από το να δηλώσει πως η σεζόν άρχισε με ενθαρρυντικά μηνύματα.

Η αναληγσία του πρωθυπουργού δεν εκπλήσσει κανέναν. Τα ρεκόρ αφίξεων που σημειώνονται τα τελευταία χρόνια βαραίνουν περισσότερο στην ζυγαριά της κυβέρνησης από τα ρεκόρ των εργατικών ατυχημάτων και δυστυχημάτων στον τουρισμό. Η ΓΣΕΕ καταγγέλλει ρεκόρ 25ετίας στα εργατικά ατυχήματα ενώ φορείς και σωματεία ξενοδοχόπαλλήλων συνδέουν τα ατυχήματα με την ανυπαρξία επιθεώρησης εργασίας και ελεγκτικών μηχανισμών. 15.000 επιχειρήσεις του Νοτίου Αιγαίου υπάγονται στο τμήμα Τεχνικής Επιθεώρησης Εργασίας του Πειραιά του οποίου ο προϋπολογισμός δεν προβλέπει μετάβαση στα νησιά για προληπτικούς ελέγχους.

Εργοδοτική αసుδοσία

Για άλλη μια σεζόν η κυβέρνηση και ο κρατικός μηχανισμός αφήνει χιλιάδες εργαζόμενους/ες στον τουρισμό απροστάτευτους απέναντι στην εργοδοτική αసుδοσία. Οι απαράδεκτες συνθήκες εργασίας που κατά καιρούς απασχολούν τα μέσα ενημέρωσης δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου. Είναι κοινό μυστικό πως στην πλειοψηφία τους τα εργατικά ατυχήματα δεν καταγράφονται ως τέτοια και οι συνέπειες βαραίνουν σχεδόν αποκλειστικά τους εργαζόμενους/ες.

Με την απειλή της απόλυσης ή/και της ανεργίας οι εργαζόμενοι/ες είναι αναγκασμένοι/ες να δουλεύουν δεκάωρες βάρδιες, για έξι ή και επτά μέρες την εβδομάδα, με όλες τις επιπτώσεις που μπορεί να έχει αυτό για την σωματική και ψυχική υγεία και ακεραιότητα, χωρίς βέβαια τις ανάλογες αμοιβές. Οι συμβάσεις εργασίας, όταν υπάρχουν, δεν αντικατοπτρίζουν τα πραγματικά ωράρια ή τα καθήκοντα και η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας είναι

ανέκδοτο για τους περισσότερους/ες από εμάς και σε καμία περίπτωση δε θα μειώσει τα φαινόμενα της αδήλωτης εργασίας. Η 59χρονη καμαριέρα δούλευε ανασφάλιστη, όπως δημοσιεύτηκε σε πολλά μέσα αλλά μετά από τη σύλληψη των ιδιοκτητών της επιχείρησης δεν φαίνεται να έχει δοθεί συνέχεια στις έρευνες και να έχουν παρθεί τα απαραίτητα μέτρα για την αποφυγή αντίστοιχων περιστατικών.

Η πραγματικότητα είναι ακόμα χειρότερη για εκατοντάδες συναδέλφους μας από χώρες του τρίτου κόσμου (Πακιστάν, Μπαγκλαντές κλπ) που καλύπτουν όλο και περισσότερες θέσεις εργασίας με ακόμη λιγότερα δικαιώματα. Εκτός από τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τους εξευτελιστικούς μισθούς οι άνθρωποι αυτοί βρίσκονται συχνά αντιμέτωποι με ρατσιστικές συμπεριφορές και από τους εργοδότες αλλά δυστυχώς και από αρκετούς εργαζόμενους. Μια συνθήκη που είναι ιδιαιτέρως κερδοφόρα για τους επιχειρηματίες αφού έχει δημιουργήσει εργαζόμενους πολλών ταχυτήτων και έχει ελαχιστοποιήσει τα δικαιώματα και τις απαιτήσεις του εργατικού δυναμικού.

Οι επιχειρηματίες του τουρισμού δεν φαίνεται να συμμερίζονται την αισιοδοξία του πρωθυπουργού για την νέα σεζόν. Στη Σαντορίνη, για παράδειγμα, η ένωση ξενοδόχων με πρόφαση τη σεισμική δραστηριότητα ζητά από την κυβέρνηση κι άλλα μέτρα στήριξης των επιχειρήσεων, μεταξύ των οποίων η απαλλαγή από φορολογικές και ασφαλιστικές υποχρεώσεις και την κατάργηση της ψηφιακής κάρτας. Η ελαστικοποίηση

της εργασίας που είναι ήδη πραγματικότητα για τους περισσότερους/ες προβλέπεται να ενταθεί χωρίς καμία μέριμνα για την ασφάλεια για την υγεία μας με τη δικαιολογία πως "έτσι είναι η σεζόν, δεν βγαίνουμε αλλιώς" και άλλα κλασικά και αγαπημένα που ακούμε εδώ και χρόνια. Αυτό είναι ένα περιβάλλον που ευδοκιμούν τα "ατυχήματα" για τα οποία θα κατηγορηθούν οι ίδιοι/ες εργαζόμενοι/ες που ήταν απρόσεχτοι, αφηρημένοι, βιαστικοί κλπ.

Απάντηση των σωματείων

Οι ευθύνες της κυβέρνησης είναι πραγματικά εγκληματικές. Όπως αναφέρει και η ανακοίνωση του Συνδικάτου Εργαζομένων στον Τουρισμό – Επισιτισμό: "Βλέπουμε καθημερινά στους χώρους δουλειάς να γίνεται ένα πραγματικό μακελινό, με θύματα τους ίδιους τους εργαζόμενους που πληρώνουν κυριολεκτικά με τη ζωή και το αίμα τους την εγκληματική έλλειψη μέτρων ασφάλειας και υγείας. Αυτά είναι τα καθημερινά «Τέμπη» που αντιμετωπίζουμε μέσα στα σύγχρονα κότεργα της λαμπερής βιομηχανίας του Τουρισμού, της ναυαρχίδας της ελληνικής οικονομίας. Φτάνει πια!

Είναι αδιανόητο το γεγονός ότι το 2025 άνθρωποι ξεκινούν να πάνε στη δουλειά τους για το μεροκάματο και να καταλήγουν να το πληρώνουν με τη ζωή τους. Δεν είναι μεμονωμένα περιστατικά ούτε η «κακία η ώρα». Είναι αυτή η πολιτική που εφαρμόζουν διαχρονικά όλα τα κόμματα που κυβέρνησαν που δίνουν αέρα στα πανιά της εργοδοσίας να δρα ανεξέλεγκτα,

χωρίς να τηρεί ούτε καν τα στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας."

Η ανακοίνωση και η κινητοποίηση του κλάδου για την Πρωτομαγιά ήταν μια καλή αρχή. Οφείλουμε όμως να διευρύνουμε και να κλιμακώσουμε τις δράσεις μας. Πρέπει να δυνάμωσουν οι φωνές μας σε κάθε νησί και τουριστικό θέρετρο με ενωτικές πρωτοβουλίες και αγωνιστικές δράσεις. Γνωρίζουμε όλοι, όλες και όλα τα δεκατομμύρια των κερδών που βγάζει κάθε χρόνο ο κλάδος από τη δική μας εργασία και είναι ντροπή τα αιτήματά μας να περιορίζονται σε έναν αυθαίρετο ρεαλισμό. Το ΚΚΕ και το ΠΑΜΕ που ελέγχει την πλειοψηφία των σωματείων του κλάδου φέρει τη μεγαλύτερη ευθύνη για τις υποτονικές δηλώσεις και δράσεις που έχουν γίνει μέχρι τώρα αλλά πρέπει και οι υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις να δοκιμάσουν τις μαχητικές τους προτάσεις στην αρένα της ταξικής πάλης και διεκδίκησης.

Δεν έχουμε καμία αυταπάτη για το μέλλον που μας ετοιμάζουν. Ένα μέλλον όπου οι ζωές μας είναι αναλώσιμες τόσο στους χώρους της δουλειάς όσο και στα πολεμικά παιχνίδια. Σε αυτό το μέλλον πρέπει να προτάξουμε το δικό μας όραμα, ένα όραμα ειρήνης και συμφιλίωσης με αξιοπρεπείς μισθούς και ασφαλείς συνθήκες εργασίας. Οι συλλογικές και μαζικές δράσεις και κινητοποιήσεις είναι το μόνο αποτελεσματικό μέτρο προστασίας και οφείλουμε να πάρουμε περσιότερες πρωτοβουλίες προς αυτή την κατεύθυνση. Ή εμείς ή αυτοί. Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους.

Στεγαστική κρίση και επιδόματα κοροϊδία

Του Χρήστου Σταυρακάκη

Η στεγαστική κρίση στην Ελλάδα αποτελεί πλέον ένα κοινωνικό ζήτημα με εκρηκτικές διαστάσεις. Η διαρκής αύξηση των ενοικίων σε συνδυασμό με τον πληθωρισμό και την ακρίβεια τη στιγμή που οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένοι, έχουν εκτοξεύσει το κόστος στέγασης για την πλειοψηφία των ανθρώπων που δεν έχουν δική τους κατοικία. Το κόστος στέγασης αγγίζει το 35.2% του διαθέσιμου εισοδήματος όταν ο μέσος όρος στην ΕΕ είναι στο 20%.

Τα διαθέσιμα ακίνητα προς ενοικίαση είναι πολύ λίγα σε σχέση με τις ανάγκες των κατοίκων και αυτό οφείλεται σε δύο λόγους. Πρώτον, μεγάλο ποσοστό των ακινήτων διατίθεται σε βραχυχρόνιες μισθώσεις τύπου Airbnb, για την εξυπηρέτηση της τουριστικής βιομηχανίας. Δεύτερον, πολλά ακίνητα παραμένουν κλειστά και βρίσκονται στα χέρια των τραπεζών μετά από πλειστηριασμό και δεν διατίθενται για μακροχρόνιες μισθώσεις. Έτσι οι τιμές των ενοικίων και των ακινήτων έχουν εκτοξευτεί καθώς δεν υπάρχει κανένα απολύτως ρυθμιστικό πλαίσιο.

Τα τελευταία 7 χρόνια οι αυξήσεις στις τιμές των ενοικίων είναι περίπου 52% ενώ οι τιμές των ακινήτων καταγράφουν αύξηση 71%.

Το πρόβλημα είναι τόσο εκρηκτικό που έχει αναγκάσει την κυβέρνηση να το αναγνωρίσει καταρχάς ως τέτοιο και να προσπαθεί να παρουσιάσει μία κάποια προσπάθεια αντιμετώπισης. Έτσι, η κυβέρνηση αποφάσισε από το Νοέμβριο του 2025 να επιστρέφεται ένα ενοίκιο στους ενοικιαστές, ως τάχα κοινωνική πολιτική από το ματωμένο πλεόνασμα των 11.4 δισ. ευρώ.

Η ελάφρυνση ενός ενοικίου το χρόνο για τους ανθρώπους που αναγκάζονται να ξοδεύουν περίπου το μισό τους μισθό κάθε μήνα δεν είναι καθόλου αμελητέα. Όμως, στην πραγματικότητα πρόκειται για επιδότηση του εισοδήματος των ιδιοκτητών και όχι των ενοικιαστών. Από τη στιγμή που δεν υπάρχει κανένα απολύτως πλαίσιο για τη ρύθμιση των τιμών των ενοικίων, αυτό το μέτρο μπορεί να οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη αύξηση. Οι ιδιοκτήτες θα μπορούν να «εκβιάζουν» τους ενοικιαστές, αξιοποιώντας την πολύ μικρή προσφορά διαθέσιμων ακινήτων ώστε να ανεβάσουν και άλλο τις τιμές. Αυτό ακριβώς συνέβη και με τα προγράμματα «Σπίτι Μου» για την επιδότηση στεγαστι-

κών δανείων για την αγορά πρώτης κατοικίας, όπου εκτοξεύτηκαν οι τιμές των ακινήτων.

Για άλλη μία φορά, η κυβέρνηση λειτουργεί ως dealer των συμφερόντων του real estate με το μανδύα μιας κάποιας κοινωνικής πολιτικής. Όσο δεν υπάρχει κανένα ρυθμιστικό πλαίσιο και όσο δεν υπάρχει μια πολιτική με κοινωνικά κριτήρια τόσο οι πόλεις μας και οι γειτονιές μας θα γίνονται αφιλόξενες για τους κατοίκους.

Τέτοιες επιδοματικές πολιτικές με μέτρα που είναι τόσο μερικά και τόσο αποσπασματικά δεν είναι απλά ψίχουλα αλλά στην πραγματικότητα λειτουργούν στην εντελώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτή που υποστηρίζεται πώς εξυπηρετούν από την πλευρά της κυβέρνησης. Πόροι που προέρχονται από την ΕΕ και τα δημόσια ταμεία δεν αξιοποιούνται για την εφαρμογή μιας κοινωνικής πολιτικής για το ζήτημα της στέγης αλλά αντίθετα κατευθύνεται στις τσέπες των τραπεζών και του real estate.

Για να αντιμετωπιστεί η στεγαστική κρίση και τα εκρηκτικά χαρακτηριστικά που αυτή λαμβάνει είναι αναγκαία μία πολιτική σε αντίθετη κατεύθυνση, όπως διεκδικούν συλλογικότητες και κινήματα για το δικαίωμα στη στέγη. Πρώ-

τον, χρειάζεται μειωθεί συνολικά το στεγαστικό κόστος. Για να γίνει αυτό θα πρέπει να υπάρξει πλαφόν στις τιμές των ενοικίων και το ύψος τους να ρυθμίζεται αφενός με κοινωνικά κριτήρια και αφετέρου με βάση την κατάσταση των ακινήτων προς ενοικίαση. Δεύτερον, χρειάζεται νομική προστασία της πρώτης κατοικίας, απαγόρευση των εξώσεων και κατάργηση των ηλεκτρονικών πλειστηριασμών. Τρίτον, χρειάζεται ένα πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων για τη δημιουργία κοινωνικής κατοικίας, ώστε να μπορέσουν να έχουν πρόσβαση σε φθηνή και ποιοτική στέγη ακόμα περισσότεροι/ες. Τέταρτον, χρειάζεται να ρυθμιστεί η αγορά ακινήτων και οι βραχυχρόνιες μισθώσεις. Πρέπει να καταργηθούν τα προγράμματα golden visa και να περιοριστεί δραματικά η διάθεση ακινήτων για βραχυχρόνια μίσθωση με κριτήριο πρώτα την κάλυψη των στεγαστικών αναγκών των κατοίκων. Πέμπτον, Χρειάζεται να ενισχυθεί η φοιτητική στέγαση για να μπορούν οι φοιτήτριες και οι φοιτητές να σπουδάζουν χωρίς την περαιτέρω οικονομική επιβάρυνση των οικογενειών τους.

Το δικαίωμα σε φθηνή, επαρκή και ποιοτική στέγη δεν μπορεί να αφήνεται στις ορέξεις της αγοράς. Αποτελεί κοινωνικό δικαίωμα και όχι εμπόρευμα. Ο μόνος τρόπος να επιβληθεί μία άλλη πολιτική είναι μέσα από την οργάνωση και τον συντονισμό διαφορετικών κινηματικών πρωτοβουλιών, συλλογικοτήτων, δημοτικών σχημάτων σε ένα ευρύτερο κίνημα για το δικαίωμα στη στέγη.

Να μη γίνει το νερό σαν το ρεύμα ακριβό! Το νερό είναι πηγή ζωής!

Στην σημερινή πραγματικότητα τα κοινά αγαθά και τα κοινωνικά δικαιώματα, όπως το ρεύμα, τα ΜΜΜ, η διαχείριση αποβλήτων, η υγεία, η παιδεία, οι δημόσιοι χώροι, η θάλασσα, τα δάση ακόμα και το νερό παραδίδονται σε ιδιωτικές εταιρείες. Οι μνημονιακές κυβερνήσεις παρέδωσαν δυο φορές ΕΥΔΑΠ και ΕΥΑΘ στα ιδιωτικά ταμεία εξυπηρέτησης του δημόσιου χρέους της χώρας (ΤΑΙΠΕΔ, Υπερταμείο). Το κίνημα όμως των πολιτών και των εργαζομένων κατόρθωσε να πετύχει επανειλημμένες αποφάσεις του ΣΤΕ που έκριναν κάθε προσπάθεια για ιδιωτικοποίηση, αντισυνταγματική. Η σημερινή όμως κυβέρνηση επιμένει. Έβαλε το νερό στη νέα διευρυμένη

Ρυθμιστική Αρχή Αποβλήτων – Ενέργειας - Υδάτων (ΡΑΑΕΥ) και άνοιξε το δρόμο για να αντιμετωπιστεί το κοινωνικό αυτό αγαθό ως εμπόρευμα. Ιδιωτικοποίηση του νερού με άλλα λόγια, από την πίσω πόρτα.

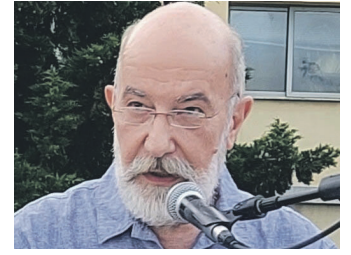
Στόχος του φεστιβάλ, μέσα από εκδηλώσεις και ανοιχτές συζητήσεις, είναι ο προγραμματισμός της από κοινού αντίστασης των κινήματων σε όλες τις προσπάθειες για την ιδιωτικοποίηση του νερού και την διεκδίκηση για μια διαχείριση των υδάτινων πόρων με στόχο την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος και την προστασία του περιβάλλοντος.

Γιατί ο αγώνας για την προστασία του νερού και όλων των δημοσίων αγαθών είναι υπόθεση όλων μας!

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ ΚΑΙ
ΤΑ ΚΟΙΝΑ ΑΓΑΘΑ
Εκδηλώσεις
Συζητήσεις
Μουσικές
Οργάνωση
αγώνα
23&24
ΜΑΗ
Πλατεία
Πρωτομαγιάς
μεταξύ
Πεδίου του Άρεως
και Ευελπίδων

Συνέντευξη με τον Κώστα Νικολάου*

Δημοψήφισμα για τη δημιουργία Μητροπολιτικού πάρκου στη ΔΕΘ

Τι ακριβώς συμβαίνει με τη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης; Ποια σχέδια συγκρούονται και ποιες συνέπειες θα έχει η κάθε επιλογή;

Οι πρόσφατες ανακοινώσεις κυβέρνησης και Υπερταμείου για το επιχειρούμενο σχέδιο ιδιωτικοποίησης του κοινού μας αγαθού, του χώρου της ΔΕΘ, με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο «Ανάπλαση της ΔΕΘ», δεν αφήνουν πλέον καμιά αμφιβολία για το τι ακριβώς θα συμβεί στην πόλη εάν το σχέδιο τελικά υλοποιηθεί.

Τα φαραωνικού μεγέθους κτίρια εμπορικού κέντρου και ξενοδοχείου, που θα προστεθούν, οδηγούν στην τσιμεντοποίηση του συντριπτικά μεγαλύτερου μέρους του χώρου της ΔΕΘ. Οι λειτουργίες τους μαζί με το σχεδιαζόμενο τεράστιο υπόγειο πάρκινγκ, θα προσελκύσουν ακόμη περισσότερα οχήματα στο κέντρο της πόλης επιβαρύνοντας την ήδη υπάρχουσα κυκλοφοριακή συμφόρηση και την ατμοσφαιρική ρύπανση, που ήδη βρίσκεται πολύ πάνω από τα όρια προστασίας της υγείας.

Στον αντίποδα, εδώ και δέκα χρόνια, το νέο Ρυθμιστικό Σχέδιο της Θεσσαλονίκης (με πλήρη κοινωνική διαβούλευση και συναίνεση) και το ολοκληρωμένο Στρατηγικό και Επιχειρησιακό Σχέδιο για το Πράσινο στη Θεσσαλονίκη (που έγινε για πρώτη φορά στην πόλη), αλλά και εκατό χρόνια πριν, το σχέδιο του Ernest Hébrard, τεκμηριωμένα καταλήγουν στη μεταφορά της ΔΕΘ εκτός πόλης και στη δημιουργία ενός μεγάλου Μητροπολιτικού Πάρκου στον χώρο της ΔΕΘ με χιλιάδες δέντρα και πυκνότητα αστικού δάσους, που μπορούν να οδηγήσουν σε μείωση της θερμοκρασίας κατά τουλάχιστον 10°C το καλοκαίρι και σε μείωση των αιωρούμενων μικροσωματιδίων μέχρι 60%.

Ποια στάση κρατάει ο δήμος Θεσσαλονίκης;

Προσπαθεί να πατήσει και να ισορροπήσει σε δύο βάρκες. Η σημερινή διοίκηση του Δήμου προεκλογικά ήταν υπέρ ενός Μητροπολιτικού Πάρκου. Όταν ανακοινώθηκε το σχέδιο της ψευδοανάπλασης της ΔΕΘ με τα φαραωνικά κτίρια ξενοδοχείου και εμπορικού κέντρου τάχθηκε υπέρ θέτοντας υποτίθεται κόκκινες γραμμές και ζητώντας πάνω από 100 στρέμματα πρασίνου. Δήλωσε ότι το πέτυχε και ότι της το υποσχέθηκαν, μόνο που τα υπάρχοντα σχέδια

κυβέρνησης και Υπερταμείου δεν βγάζουν με τίποτα αυτό το πράσινο. Όταν κατατέθηκε στο δημοτικό συμβούλιο η πρόταση για δημοψήφισμα, το αρνήθηκε. Τώρα, που απλώθηκε θεαματικά πάνω από την πόλη το αίτημα του δημοψηφίσματος αναζητά τρόπους για να περισώσει ότι μπορεί να περισωθεί.

Σύμφωνα με τον νόμο 4555/2018, η διεξαγωγή τοπικού δημοψηφίσματος μπορεί να προταθεί είτε 1) από την ευρεία πλειοψηφία (2/3) του Δημοτικού Συμβουλίου, είτε 2) από το 10% των εγγεγραμμένων εκλογέων στον δήμο (για τον Δήμο Θεσσαλονίκης, αυτό αντιστοιχεί περίπου σε 25.000 άτομα). Στη δεύτερη περίπτωση, οι δημότες καταθέτουν το αίτημά τους προς το Δημοτικό Συμβούλιο, το οποίο, αφού ελέγξει αν τηρούνται οι προϋποθέσεις του νόμου και αφού αποφασίσει σχετικά με απλή πλειοψηφία, είναι υποχρεωμένο να διοργανώσει το δημοψήφισμα. Έγκυρο θεωρείται το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος, εφόσον στην ψηφοφορία συμμετείχε το 40% των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους, δηλαδή περίπου 100.000 δημότες (όσοι περίπου ψήφισαν στις δημοτικές εκλογές).

Οι δημοτικές παρατάξεις «Η Πόλη Ανάποδα» και η «Θεσσαλονίκη για Όλους» κατέθεσαν στο Δημοτικό Συμβούλιο ψήφισμα ζητώντας από τη διοίκηση να οργανώσει το προτεινόμενο δημοψήφισμα. Όπως ήταν αναμενόμενο, η διοίκηση το απέρριψε, επικαλούμενη ασάφειες στη διατύπωση του ερωτήματος. Στη συνέχεια, αρνήθηκε να προτείνει η ίδια μια άλλη διατύπωση, κάνοντας ξεκάθαρο στην πράξη ότι θα σταθεί απέναντι σε κάθε πρωτοβουλία για δημοψήφισμα. Μετά κι από αυτό, η μόνη λύση που απομένει είναι η διεξαγωγή του δημοψηφίσματος κατόπιν αιτήματος του 10% των δημοτών.

Με ποιο τρόπο επιδιώκεται η διενέργεια δημοψηφίσματος; Ποιοι φορείς συμμετέχουν στην προσπάθεια;

Ξεκίνησε η συλλογή 25.000 υπογραφών με σκοπό οι πολίτες της Θεσσαλονίκης να διεκδικήσουν ένα δημοψήφισμα και να αποφασίσουν οι ίδιοι για το μέλλον του χώρου της ΔΕΘ.

Η έναρξη της καμπάνιας ανακοινώθηκε από την Οργανωτική Επιτροπή Δημοψηφίσματος για τη ΔΕΘ, η οποία συγκροτήθηκε αρχικά με πρωτοβουλία πέντε φορέων, των δη-

μοτικών κινήσεων «Θεσσαλονίκη για Όλους», «Πόλη Ανάποδα» και «Οικολογία – Αλληλεγγύη», της Σύμπραξης «Όλη η ΔΕΘ ένα Πάρκο» και του Συλλόγου Αρχιτεκτόνων Θεσσαλονίκης, ενώ στην πορεία, πολλοί ακόμα σύλλογοι, σωματεία και κινήσεις πολιτών έχουν δηλώσει τη συμμετοχή ή την υποστήριξή τους.

Το ερώτημα είναι: «Συμφωνείτε το εκθεσιακό κέντρο της ΔΕΘ να μετατραπεί με αποκλειστικά δημόσια χρηματοδότηση σε Μητροπολιτικό Πάρκο υψηλού πρασίνου, πολιτισμού και άθλησης, χωρίς νέες κατασκευές, και ταυτόχρονα (α) να διατηρηθούν μόνο τα περίπτερα με θεσμικά αποδεδειγμένη ιστορική αξία και μνήμη, ώστε να αποκατασταθούν και να φιλοξενούν ήπιες εκθεσιακές και πολιτιστικές δραστηριότητες, και (β) οι μεγάλες εκθέσεις να μεταφερθούν σε νέες εγκαταστάσεις σε δημόσια έκταση στη Σίνδο;»

Ποιες είναι οι πρώτες εντυπώσεις από τη συλλογή υπογραφών;

Απολύτως θετικές και ελπιδοφόρες. Μέσα στις πρώτες εβδομάδες από την έναρξη της συλλογής υπογραφών συγκεντρώθηκαν ήδη πάνω από 12.000 υπογραφές (σχεδόν οι μισές που απαιτούνται). Οι πολίτες ανταποκρίνονται με ενθουσιασμό είτε υπογράφοντας στην ηλεκτρονική πλατφόρμα είτε έντυπα.

Πόσο καθοριστικός είναι ο ρόλος της Πόλης Ανάποδα στην προσπάθεια;

Η σύνδεση της Πόλης Ανάποδα με τα κοινωνικά κινήματα και τους κοινωνικούς αγώνες της πόλης σε συνάρθρωση με την οργανωτική της δομή και λειτουργία με συνελεύσεις ανά δημοτική κοινότητα του Δήμου Θεσσαλονίκης αποτελούν καθοριστικό παράγοντα στην προσπάθεια συλλογής υπογραφών ηλεκτρονικά και ιδίως στους δρόμους, στις γειτονιές, πόρτα-πόρτα μαζί με τους ενεργούς πολίτες των κοινωνικών κινήματων τοπικά και ευρύτερα.

Πιστεύετε ότι σε περίπτωση που διενεργηθεί το δημοψήφισμα και εγκριθεί η δημιουργία μητροπολιτικού πάρκου, το έργο θα υλοποιηθεί;

Τόσο η επιτυχής κατάληξη του δημοψηφίσματος όσο και η εφαρμογή εν

τέλει του σχεδίου δημιουργίας Μητροπολιτικού Πάρκου Υψηλού Πρασίνου και Πολιτισμού στον χώρο της ΔΕΘ εξαρτώνται από τον βαθμό ανάπτυξης μαζικού κινήματος ικανού να τα επιβάλλει. Οι νίκες που ήδη έχουν πετύχει τα κινήματα των πολιτών –ενδεικτικά– για την προστασία του ρέματος Κρουονερίου στην Τούμπα, για την προστασία του πρασίνου στην περιοχή Αλυσίδα στη Χαριλάου, δείχνουν ότι αυτός είναι ο μόνος δρόμος σε κάθε περίπτωση.

Ποια είναι τα μεγαλύτερα προβλήματα που ταλαιπωρούν τη Θεσσαλονίκη;

Η ανεπάρκεια των μέσων μαζικής μεταφοράς (ΜΜΜ), η κυριαρχία του ΙΧ και το συνεπαγόμενο κυκλοφοριακό πρόβλημα, οι ανεπαρκέστατοι δημόσιοι χώροι και το ελάχιστο πράσινο ανά κάτοικο (10 φορές χαμηλότερο από το απαιτούμενο για την υγεία των κατοίκων), τα υψηλά επίπεδα αιωρούμενων μικροσωματιδίων στον αέρα της πόλης (4-5 φορές πάνω από τα όρια προστασίας της υγείας των κατοίκων) που οδηγούν σε περίπου 1.000 πρόωρους θανάτους το χρόνο, η αναρρολογική διαχείριση των αστικών απορριμμάτων που σχεδιάζεται να συνεχιστεί με την περιβαλλοντικά καταστροφική επιλογή της καύσης των απορριμμάτων, η στεγαστική κρίση, είναι μερικά από τα μεγαλύτερα προβλήματα στη Θεσσαλονίκη.

Ο ρόλος μιας δημοτικής κίνησης όπως η Πόλη Ανάποδα είναι να συνεχίσει με πιο έντονο ρυθμό τη σύνδεσή της με τα λαϊκά στρώματα, αγωνιζόμενη μέσα, μαζί και υπέρ των συμφερόντων τους διότι τα προβλήματα αυτά έχουν ταξικά χαρακτηριστικά. Για παράδειγμα, οι επιπτώσεις της ατμοσφαιρικής ρύπανσης της πόλης στην υγεία των κατοίκων της είναι μεγαλύτερες για την τάξη των εργαζομένων σε σχέση με την κυρίαρχη τάξη. Κατά συνέπεια, οι πολιτικές που δεν αντιμετωπίζουν την ατμοσφαιρική ρύπανση της πόλης (ιδίως όταν αυτή είναι σε επικίνδυνα υψηλά επίπεδα για την υγεία) είναι ακραία ταξικές. Εφαρμόζονται όμως, γιατί στο όνομα της ασύστολης αύξησης των κερδών, η υγεία και η ζωή των εργαζομένων είναι απλά μια παράπλευρη απώλεια.

* Δρ Περιβαλλοντολόγος, μέλος της Οργανωτικής Επιτροπής Δημοψηφίσματος για τη ΔΕΘ και του Συντονιστικού της Πόλης Ανάποδα

Το Ανώτατο Δικαστήριο του Ηνωμένου Βασιλείου αποκλείει SOS στέλνουν τα τρανς άτομα

Της Ηλιάνας Ζερβού

Στις 16 Απριλίου από το Λονδίνο ταξίδευσαν διεθνώς δύο διαφορετικές εικόνες. Από την μία, γυναίκες με κοστούμια και σαμπάνιες έξω από το Ανώτατο Δικαστήριο να ζητωκραυγάζουν, να αγκαλιάζονται και να επαιρούνται. Από την άλλη θηλυκότητες, τρανς άτομα, ριζοσπαστριες φεμινίστριες και μέλη της LGBTQ+ κοινότητας, με τις πολύχρωμες σημαίες, τις κονκάρδες ουράνιου τόξου, τις πικέτες και την αλληλεγγύη τους να ξεχύνονται στις κεντρικές λεωφόρους της πόλης, διατρανώνοντας ότι "τα δικαιώματα των τρανς ανθρώπων είναι ανθρώπινα δικαιώματα" και ότι "οι τρανς γυναίκες είναι γυναίκες". Τι προηγήθηκε, όμως;

Το Ανώτατο Δικαστήριο του Ηνωμένου Βασιλείου, λοιπόν, ψήφισε εκείνη τη μέρα ότι ο νομικός ορισμός του όρου "γυναίκα" θα αποκλείει από εδώ και στο εξής τις τρανς γυναίκες, προσθέτοντας ένα κομμάτι ακόμα στο παζλ των πολλών επιθέσεων που βιώνουν οι άνθρωποι της LGBTQ+ κοινότητας το τελευταίο διάστημα, από τα ρητορικά συντηρητικά πυροτεχνήματα του Κυριάκου Μητσοτάκη περί "δύο φύλων", μέχρι την απαγόρευση του Pride στην Ουγγαρία από τον ακροδεξιό Ορμπάν, μέχρι τα καθημερινά 5λεπτα διατάγματα του Ρεπουμπλικανού Τραμπ που χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα τη ζωή χιλιάδων καταπιεσμένων έμφυλων υποκειμένων στις ΗΠΑ. Φυσικά, ο τρόμος που σπέρνουν αυτά τα μέτρα - και οι κυρίαρχες ιδέες που διαπλάθουν - δεν περιορίζεται μόνο εντός των συνόρων τους, αλλά μοιάζουν να υφαίνουν ένα κλίμα φόβου και αγωνίας για κάθε τρανς, ιντερσεξ, εκτός δυαδικού φύλου κλπ. άτομο στον δυτικό κόσμο.

Ουσιαστικά, η απόφαση αυτή του Ανώτατου Δικαστηρίου έρχεται ως συμπλήρωση στον νόμο περί ισότητας του 2010 (Equality Act 2010) επί προεδρίας James Gordon Brown, που αφορούσε επικαιροποίηση σημαντικών παλαιότερων νόμων σχετικά με ένα ευρύ φάσμα διακρίσεων. Το ερώτημα - που κρίσιμο είναι και το γιατί τέθηκε εξ' αρχής στους/στις δικαστές - ήταν αν τα άρθρα που πλαισιώνονται γύρω από την προστασία των γυναικών, αφορούν και τις τρανς. Μάλιστα, όσες τρανς είναι ήδη αναγνωρισμένες από το ίδιο το κράτος ως αυτό που είναι, γυναίκες, με θεσμικές διαδικασίες, και συγκεκριμένα την χορήγηση του πιστοποιητικού αναγνώρισης φύλου (Gender Recognition Certificate).

«Οι όροι γυναίκα και φύλο στον νόμο περί ισότητας του 2010 αναφέρονται σε μια βιολογική γυναίκα και σε ένα βιολο-

γικό φύλο», ξεκαθάρισε αυστηρά ο Lord Patrick Hodge, αναπληρωτής πρόεδρος του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου, μετά την άκρως τρανσφοβική απόφαση. «Οι διατάξεις που αφορούν τις διακρίσεις λόγω φύλου μπορούν να ερμηνευθούν μόνο ως αναφερόμενες στο βιολογικό φύλο», πρόσθεσε, προκαλώντας κλίμα ανησυχίας και οργής σε όσα άτομα αγωνιούν, είτε από θέση ευαλωτότητας και προσωπικού βιώματος, είτε από θέση αξιών, για το όλο και πιο αφιλόξενο κλίμα της ετεροπατριαρχικής, αυστηρά δυαδικής κοινωνίας. Μια τέτοιου τύπου διατύπωση σε ένα πλαίσιο νόμων ενάντια στις διακρίσεις, πέρα από το ότι βαδίζει σε εντελώς αντίθετη πορεία από τον σκοπό που υποτίθεται ότι εξυπηρετεί, ανοίγει και μια βαριά πόρτα νέων αποκλεισμών.

Δηλαδή, ενώ η αρχική προσφυγή στο ανώτατο νομοθετικό όργανο του Ηνωμένου Βασιλείου, που έγινε από μια ομάδα ακτιβιστριών στη Σκωτία, For Women Scotland (FWS) το 2018, επικεντρωνόταν στο ζήτημα της ποσόστωσης των γυναικών που συμμετέχουν σε διοικητικά συμβούλια (κι αν σε αυτό το ποσοστό συγκαταλέγονται οι τρανς γυναίκες), εντός λίγων ωρών μετά την οπισθοδρομική απόφαση, η κουβέντα κατευθύνθηκε προς μία σειρά κοινωνικών αποκλεισμών για τα τρανς άτομα. Το αναλυτικό κείμενο

του Ανώτατου Δικαστηρίου, καταλήγει ότι "ενδέχεται να υπάρχουν και δημόσια συμβούλια στα οποία είναι επίσης σημαντικό για τα τρανς άτομα και των δύο φύλων να εκπροσωπούνται, ώστε να διασφαλίζεται η οπτική τους στις συζητήσεις του διοικητικού συμβουλίου και στη διακυβέρνηση του οργανισμού. Τίποτα

στην παρούσα απόφαση δεν έχει σκοπό να αποθαρρύνει το διορισμό τρανς ατόμων σε δημόσια διοικητικά συμβούλια ή να υποβαθμίσει τη σημασία της αντιμετώπισης της υποεκπροσώπησης τους στα εν λόγω διοικητικά συμβούλια. Το ζήτημα εδώ είναι μόνο κατά πόσον ο διορισμός μιας τρανς γυναίκας που έχει GRC

Ανακοίνωση/Κάλεσμά της Συνέλευσης 8 Μαΐου

Το τελευταίο διάστημα με σημείο εκκίνησης μια σειρά τρανσφοβικών κειμένων που δημοσιεύτηκαν από μέλη της συλλογικότητας το ΜΩΒ και που, ανάμεσα σε άλλα, υποστηρίζουν ότι απειλείται η ύπαρξη των γυναικών από την συμπεριληψη των λοακτι+ ατόμων στους φεμινιστικούς αγώνες, ξεδιπλώνεται μια πολύ σημαντική δημόσια συζήτηση στην Ελλάδα με κέντρο την ιστορική διαχρονική φεμινιστική διαμάχη για το τι είναι φύλο και τι είναι γυναίκα.

Αυτή η συζήτηση εκβάλλει και σε άλλα κρίσιμα ζητήματα όπως η σεξεργασία και το δικαίωμα στην παρένθετη κύηση.

Παραλλαγές αυτής της αντιπαράθεσης έχουν εμφανιστεί και σε διεθνές επίπεδο τα τελευταία χρόνια με κορυφαίο παράδειγμα την Ισπανία όπου οι TERFs (trans-exclusionary radical feminists) εναντιώθηκαν στην ψήφιση νόμου που προέβλεπε περισσότερα δικαιώματα για τα τρανς άτομα.

Σε όλες αυτές τις περιπτώσεις επιστρατεύεται μια σειρά ουσιοκρατικών επιχειρημάτων που βασίζονται σε βιολογισμούς και αντιεπιστημονικές ιδέες και τα

οποία καταλήγουν στην αμφισβήτηση του φάσματος φύλου και στην ενίσχυση του έμφυλου διόλου.

Πρόκειται για επιχειρήματα που φυσικοποιούν τις ανισότητες και ενισχύουν το δόγμα πατρίς-θηρσκειά-οικογένεια, καθώς και την ετεροπατριαρχική οργάνωση της ζωής.

Αυτές οι θέσεις πέρα από κακοποιητικές απέναντι σε λοακτι+ άτομα και φεμινίστριες και αντιεπιστημονικές (αφού αμφισβητούν κατακτημένες φεμινιστικές επιστημολογίες γνώσης) γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνες στο φόντο της anti-gender νεοσυντηρητικής επίθεσης ακροδεξιών κυβερνήσεων και alt-right δυνάμεων στα δικαιώματα γυναικών και λοακτι+ ατόμων.

Η συζήτηση αυτή διεξάγεται την ίδια στιγμή που στη Μεγάλη Βρετανία το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε ότι οι τρανς γυναίκες δεν μπορούν νομικά να αναγνωρίζονται ως γυναίκες, ενώ στην Ουγγαρία η κυβέρνηση Όρμπαν σε συνεργασία με την ακροδεξιά με συνταγματική τροπολογία απαγόρευσε τις συγκεντρώσεις για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων της λοακτι+ κοινότητας.

Στην Αμερική του Τραμπ, στην Αμερική της Μελόνι, στην Αργεντινή το οποίο εφαρμόζονται μισογυνιστικομοφοβικές πολιτικές και αμφισβητούνται κατοχυρωμένα έμφυλα, ατομικά και πολιτικά δικαιώματα.

Επιπλέον, δεν πρέπει να ξεχνάμε συνθήκες πολέμων, εθνικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αποικιοκρατίας και ενίσχυσης της πολιτικής των φτωχών και της καταστολής υποφύλων πληττονται πολλαπλά όλα εκείνα που δεν χωράνε στον στρεβλωμένο, νεοφιλελεύθερο/νεοσυντηρητικό ετεροπατριαρχικό κόσμο των φτωχών, οι τρανς, οι μετανάστες, οι προσφύγιες, οι ανάπηρες.

Σε αυτή τη διεθνή εμπόλεμη κατάσταση, που η Ελλάδα και η Ε.Ε. στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ εξοπλίζονται πολεμικά, και με τη μική απειλή να γίνεται εντονότερη και περισσότερο θα συνδέεται η γυναικεία φύλων και σεξουαλικότητα υπογεννητικότητα, την ευαλωτότητα και την ανάγκη «υγιών», «δυναμών» πεισμένων σωμάτων που θα ενισχύουν τον στρατό και σύνορα είτε πολύ

Τις τρανς από τον νομικό ορισμό της "γυναίκας" από Λονδίνο

περί ποσόστωσης σήμανε βασικά το πρόσχημα για μία υπερσυντηρητική δι-ατύπωση σε ένα νόμο - ορόσημο για τα ανθρώπινα δικαιώματα που ακόμα είναι δύσκολο να αναγνώσουμε σε ποιές περιπτώσεις, απο ποιόν/ποια και με ποιον τρόπο θα ερμηνεύεται και θα εργαλειο-ποιείται. Να τονιστεί ότι οι πέντε δικαστές αποφάνθηκαν υπέρ της οργάνωσης For Women Scotland όταν πρότεινε και ότι η μη σύνδεση του νομικού ορισμού του φύλου με το βιολογικό φύλο έχει επι-πτώσεις στις καθορισμένες υπηρεσίες ενός φύλου, συμπεριλαμβανομένων των αποδυτηρίων, των ξενώνων και των κοι-νόχρηστων καταλυμάτων, μιας στοχοποι-ητικής, ακροδεξιάς άποψης που αποδίδει στα τρανς άτομα το χαρακτηριστικό του "επικίνδυνου" που απειλεί την καθαρή τους ταυτότητα, την "cis βιολογική τους ανωτερότητα".

Αμέσως μετά την γνωστοποίηση της αποκαρδιωτικής είδησης άρχισαν να έρχονται κι άλλες με τραυματικές δη-λώσεις αξιωματούχων. Σύμφωνα με το Guardian, υπουργός της βρετανικής κυ-βέρνησης δήλωσε ότι τα τρανς άτομα απαγορεύεται πλέον να χρησιμοποιούν τουαλέτες του φύλου με το οποίο ταυτί-ζονται, εν μέσω μιας ανησυχητικής κιν-δυνολογίας και ηθικού πανικού που δεν μπορεί να σταθεί ούτε από ένα λογικό επιχείρημα η πραγματικό στοιχείο. Σε μια

«προσωρινή ενημέρωση» σχετικά με το πώς πρέπει να ερμηνεύεται η απόφαση, η Επιτροπή Ισότητας και Ανθρωπίνων Δι-καιωμάτων (EHRC), ανεξάρτητο θεσμικό όργανο με έδρα τη Βρετανία που δρα σε Αγγλία, Σκωτία και Ουαλία, δήλωσε ότι σε χώρους εργασίας και υπηρεσίες ανοιχτές στο κοινό, όπως νοσοκομεία ή καφετέρι-ες, «οι τρανς γυναίκες (βιολογικοί άντρες) δεν πρέπει να επιτρέπεται να χρησιμοποιού-ούν τις γυναικείες εγκαταστάσεις και οι τρανς άνδρες (βιολογικές γυναίκες) δεν πρέπει να επιτρέπεται να χρησιμοποιούν τις ανδρικές εγκαταστάσεις». Άλλο παρά-δειγμα, ο εκπρόσωπος του Υπουργικού Συμβουλίου Pat McFadden ανέφερε στην εκπομπή Sunday with Laura Kuenssberg του BBC πως «δεν πρόκειται να υπάρξει αστυνομία τουαλέτας. Αλλά αυτή είναι η λογική συνέπεια της δικαστικής απόφα-σης και της καθοδήγησης του EHRC». Και η λίστα συνεχίζεται, συνθέτοντας ένα σκοτεινό τοπίο κατασκευής του εσωτερι-κού εχθρού από άτομα που η καταπίεση συνοδεύει διαρκώς προ πολλού σε κάθε βήμα του κοινωνικού τους "υπάρχω".

Η διευθύνουσα σύμβουλος της κο-ρυφαίας οργάνωσης υπεράσπισης των τρανς δικαιωμάτων, TransActual, Helen Belcher, τόνισε ότι «Εμείς και πολλοί άλ-λοι προσπαθούμε ακόμη να κατανοήσου-με τον αντίκτυπο της απόφασης και των επακόλουθων ανακοινώσεων. Ωστόσο,

φαίνεται ότι τα τρανς άτομα έχουν χάσει τα βασικά ανθρώπινα δικαιώματα της ιδι-ωτικής ζωής, της ασφάλειας και της προ-στασίας από την εξευτελιστική μεταχείρι-ση. Πολύ πιθανόν, επίσης, το δικαίωμα σε μια δίκαιη δίκη. Ζητάμε από την κυβέρνη-ση να φέρει σαφήνεια στην πράξη και όχι να επεκτείνει τη σύγχυση με τη θεωρία».

Η εν λόγω ετυμηγορία, όμως, δεν ήρθε εν κενώ. Η κουβέντα που βρίσκεται σε εξέλιξη εντός των κόλπων του φεμι-νιστικού κινήματος στην Ελλάδα περί τερφισμού (TERF-trans-exclusionary radical feminist) έχει προηγηθεί χρονικά και σε έκταση στο Ηνωμένο Βασίλειο. Με δευτεροκυματικές φεμινιστικές ορ-γανώσεις, σαν εκείνη που σταυροφιλιό-ταν έξω από το Ανώτατο Δικαστήριο, εκφράζουν εδώ και χρόνια αταλάντευτες απόψεις που αγκαλιάζουν ακροδεξιά επιχειρήματα και περνούν στην πλευρά του καταπιεστή, δείχνοντας ως υπαίτιο της δικής τους καταπίεσης τον ακόμα πιο αδύναμο. Η διαμάχη έφτασε μέχρι το ανώτερο θεσμικό όργανο και μένουμε με αγωνία και σύγχυση να δούμε πως θα εφαρμοστεί. Το σίγουρο είναι ότι πρέ-πει να οπλιστούμε γερά ιδεολογικά και μεθοδολογικά απέναντι σε αντίστοιχες πρακτικές και σκέψεις στον τόπο μας, να μην αφήσουμε να εισχωρήσει το μίσος και ο αποκλεισμός εντός του φεμινιστι-κού κινήματος.

άρτη σε ανοιχτή εκδήλωση

ην Ιταλία του Μιλέο νικέ και σβητού-αναπα-με ότι σε ιμπερια-οκρατίας των συνό-ρουν και α τα άτο-ατιωτικο-εοσυντη-ο: οι πιο μες και οι

κατάστα-τηρίζουν λ, (επαν) την πολε-ερη, όλο η ελευθε-ς με την ωτότητα τών» και σχύσουν εμώντας

στα μέτωπα, είτε στηρίζοντας τους πο-λέμους και δικαιολογώντας τις αιτίες τους.

Παράλληλα, η νεοφιλελεύθερη αναδι-οργάνωση της ζωής μέσω των ιδιωτικο-ποιήσεων και της διάλυσης του κοινωνι-κού κράτους επιβάλλει τη στροφή στην παραδοσιακή οικογένεια ως "πυλώνα κοι-νωνικής σταθερότητας", που καλείται να αναλάβει την "ατομική ευθύνη" της φρο-ντίδας και της υποστήριξης της καθημε-ρινής ζωής των ανθρώπων σε συνθήκες κατάρρευσης των κοινωνικών υπηρεσι-ών φροντίδας, υγείας και πρόνοιας.

Η σύσταση Υπουργείου Οικογένειας, η μετονομασία της Γενικής Γραμματεί-ας Ισότητας Φύλων με προσθήκη της "Οικογενειακής Πολιτικής", η συνεχής επαναφορά του δημογραφικού στη δη-μόσια συζήτηση είναι ορισμένα μόνο πα-ραδείγματα που επιβεβαιώνουν αυτή την κατάσταση.

Σε αυτό το περιβάλλον, ταυτότητες και μοντέλα σχέσεων που αμφισβητούν τα δίπολα και τους παραδοσιακούς έμφυ-λους ρόλους στοχοποιούνται ως απειλη-τικά για τη νεοφιλελεύθερη-καπιταλιστι-κή κανονικότητα.

Ως τμήμα του σύγχρονου διαθεματι-κού και ριζοσπαστικού τρανςφεμινισμού αντιλαμβάνομαστε το φύλο ως φάσμα και επιμένουμε να αναδεικνύουμε τους τρόπους με τους οποίους κατασκευάζε-ται κοινωνικά, ιστορικά και πολιτικά προ-κειμένου να κατανοήσουμε την πατρι-αρχική δομή της καπιταλιστικής σχέσης ανάμεσα στην παραγωγή και την κοινω-νική αναπαραγωγή αλλά και τις αιτίες των ταξικών και πολιτικών ανισοτήτων.

Από αυτή τη θέση κατανοούμε τον διαλεκτικό τρόπο με τον οποίο η βιολο-γία συναντιέται με τις κοινωνικές/ταξι-κές και ιστορικοπολιτισμικές συνθήκες, σχηματίζοντας διαφορετικές έμφυλες υποκειμενικότητες.

Επιπλέον, αυτή η τοποθέτηση μας επιτρέπει να εντοπίσουμε τις ρίζες των κοινών καταπίεσεων και τις δομικές αιτί-ες της ανισότητας ανάμεσα σε γυναίκες, λοατκι+ άτομα, θηλυκότητες και άτομα με μήτρα.

Για εμάς αυτή η συζήτηση είναι κρίσι-μη για τον φεμινισμό ως αναπόσπαστο κομμάτι των κοινωνικών κινήματων προ-κειμένου να ζήσουμε και να αγωνιζόμα-στε ελεύθερες-α.

Φύλα & φεμινισμοί
σε πληθυντικό αριθμό

Γυναίκες, θηλυκότητες,
ΛΟΑΤΚΙ+ άτομα:
διαθεματικοί αγώνες ενάντια στον
σεξισμό και την τρανσφοβία

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Πέμπτη 15 Μαΐου-19:00

Ποθυδύναμο Κέντρο του Δήμου Αθηναίων, Πανόρμου 59

Η Συνέλευση 8Μ συζητά με την:

Έλενα-Όλγα Χρησιόδη

Orlando LGBT+

& Μέλη της

Intersex Greece

συντονισμός:

Κατερίνα Σεργίδου

Συνέλευση 8 Μάρτη

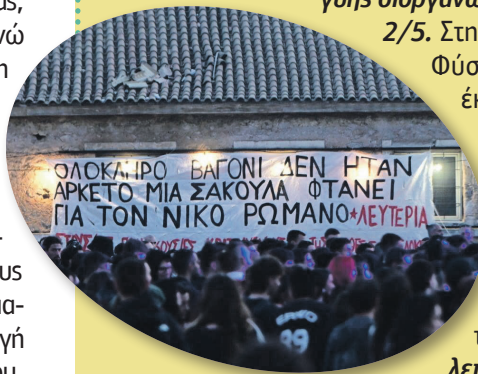
«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

Την Παρασκευή 2/5 στις 00.23, το ένα από τα δύο πλοία της ειρήνης, το σκάφος «Συνείδηση», που θα επιχειρούσε ανθρωπιστική αποστολή φαρμάκων και ειδών πρώτης βοήθειας στον παλαιστινιακό λαό της Γάζας, χτυπήθηκε από δύο ισραηλινά drones, σε διεθνή ύδατα, έξω από την Μάλτα. Στην αποστολή θα συμμετείχε και ο Έλληνας καθηγητής Νίκος Πολίτης, ο οποίος από την πρώτη στιγμή κατήγγειλε το αδιανόητο γεγονός. Στην ανάρτησή του στα κοινωνικά μέσα συγκεκριμένα ανέφερε: «Απευθύνω έκκληση στο μεγάλο εκείνο κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας που καταδικάζει την συνεχιζόμενη γενοκτονία σε βάρος του παλαιστινιακού λαού, να πιάσει την ελληνική κυβέρνηση για να ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ κάθε συνεργασία με το Ισραήλ και να προβεί σε όλες τις δυνατές ενέργειες ώστε να συμβάλει στον τερματι-

σμό αυτής της γενοκτονίας». Προς υποστήριξη του Νίκου Πολίτη, **πενήντα συνάδελφοί του εξέδωσαν κείμενο** στο οποίο εκφράζουν την αλληλεγγύη τους προς τον ίδιο και στους ακτιβιστές των πλοίων της ειρήνης ενώ παράλληλα **καλούν την ελληνική κυβέρνηση να πράξει ταυτονόητα**. Να διασφαλίσει την σωματική ακεραιότητα, όλων των ακτιβιστών της ειρήνης και να διευκολύνει ώστε να φτάσει κάθε δυνατή ανθρωπιστική βοήθεια στην αποκλεισμένη Γάζα. Δυστυχώς πρόκειται για ένα πάρα πολύ σοβαρό επεισόδιο που θάφτηκε για ακόμη μια φορά από τα συστημικά μέσα, όταν πριν λίγες μέρες τα σφισταγκαλιάσματα του Μητσοτάκη με τον δολοφόνο Νετανιάχου ήταν πρώτο θέμα.

Για ακόμη μια φορά **η δικαστική εξουσία έδειξε τα πιο σκληρά της αντανάκλαστικά απέναντι στο Νίκο Ρωμανό**. Ο Εισαγγελέας Πρωτοδικών, Σωτήρης Μπουγιούκος αποφάσισε την **παράταση της προφυλάκισης του Νίκου Ρωμανού για ακόμη ένα εξάμηνο**, χωρίς να έχει βρεθεί κανένα άλλο ενοχοποιητικό στοιχείο εις βάρος του, ούτε DNA, παρά μόνο το αποτύπωμα σε μία μεταφερόμενη σακούλα. **Πλήθος εκδηλώσεων έχει πραγματοποιηθεί το τελευταίο διάστημα** με νομικούς να υποστηρίζουν ότι το κατηγορητήριο είναι τελείως αβάσιμο. Προς υπεράσπιση του Νίκου Ρωμανού **η Επιτροπή Αλληλεγγύης διοργάνωσε συναυλία στο Γουδί στις 2/5**. Στη συναυλία μίλησε η Μάγδα Φύσσα, παρέμβαση στη σκηνή έκανε επίσης ο πατέρας του Νίκου, Γιώργος Ρωμανός, ενώ μήνυμα συμπαράστασης έστειλε και ο πατέρας του Βασίλη Μάγγου, Γιάννης. Όπως αναφέρει σε ανακοίνωσή της η Επιτροπή **«Μια μεγαλειώδης συναυλία αλληλεγγύης με τη συμμετοχή σχεδόν 25.000**

ης, ανθρώπων, πραγματοποιήθηκε το βράδυ της Παρασκευής 2 Μάη, στο Πάρκο Γουδή, από την Επιτροπή Αλληλεγγύης στον αγωνιστή Νίκο Ρωμανό. (...) Η ρητορική και το σχέδιο γνωστό από πλευράς διωκτικών μηχανισμών. Για να κρύψουν τα εγκλήματά τους, βαφτίζουν τρομοκράτες όλους όσους αγωνίζονται για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Γνωρίζουμε όμως πολύ καλά πως το κράτος ευθύνεται για τα εγκλήματα στα Τέμπη και την Πύλο και τη μη απόδοση δικαιοσύνης, για τη σκλήρυνση του ποινικού κώδικα, ακόμη και για τη σφαγή των Παλαισινίων και των λαών της Μέσης Ανατολής».

Αναπηρία στην οποία ενδεικτικά τονίστηκε ότι «Η μισαναπηρική ρητορική είναι εδώ και δυστυχώς τείνει να αυξηθεί. Το αναπηρικό κίνημα δεν θα μείνει σιωπηλό. Θα απαντά με σοβαρότητα, υπευθυνότητα και αξιοπρέπεια σε κάθε απόπειρα υποτίμησης των ατόμων και ιδιαίτερα των παιδιών με αναπηρία, με χρόνιες ή/ και σπάνιες παθήσεις, των οικογενειών τους».

Όποτε το ΑΤ Ομόνοιας έρχεται στην επικαιρότητα σίγουρα δεν είναι για καλό. Οι καταγγελίες για κακομεταχείριση, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, βιασμούς, ακόμα και θανάτους προσαχθέντων ή συλληφθέντων όλα αυτά τα χρόνια είναι πολλές. Άλλη μια μελανή σελίδα γράφτηκε το Σάββατο 3/5, όταν **47χρονος άνδρας που προσήχθη στο ΑΤ Ομόνοιας και τέθηκε σε προστατευτική φύλαξη** σε προσωρινό κρατητήριο του τμήματος, λίγες ώρες αργότερα **βρέθηκε νεκρός κάτω από αδιευκρίνιστες συνθήκες**. Σύμφωνα με την αστυνομία ενημερώθηκε αμέσως ο αρμόδιος εισαγγελέας, ο οποίος παρήγγειλε τη διενέργεια προανακριτικής έρευνας, ενώ παράλληλα κλήθηκε ιατροδικαστής και ο χώρος ερευνήθηκε από τη Διεύθυνση Εγκληματολογικών Ερευνών. **Τα περιστατικά βίας και αυθαιρεσίας στο συγκεκριμένο κολαστήριο του κέντρου της Αθήνας είναι πολλά και δυστυχώς αυτός είναι ο λόγος που οι δικαστικές αρχές πρέπει να διερευνήσουν με πολύ προσοχή τις συνθήκες του θανάτου**. Άλλωστε μόνο την τελευταία πενταετία άλλοι δύο νεαροί μετανάστες έχουν αφήσει την τελευταία τους πνοή στα συγκεκριμένα κρατητήρια. Το 2019, ο 34χρονος Νιγηριανός μικροπωλητής Εμπουκά Μαμάν Σούμπεκ, μετά από προσαγωγή του στο Αστυνομικό Τμήμα Ομόνοιας, βρέθηκε νεκρός στο κελί του. Ενώ τον Οκτώβριο του 2024 ένας 29χρονος από το Μπαγκλαντές βρέθηκε νεκρός στο κρατητήριο του ίδιου αστυνομικού τμήματος. Σύμπτωση επαναλαμβανόμενη παύει να είναι σύμπτωση. Δυστυχώς καμία μα καμία κυβέρνηση δεν κατάφερε να ελέγξει το ΑΤ Ομόνοιας.

Σε πολλές περιπτώσεις ο τρόπος που οι κυρίαρχες αφηγήσεις ενσωματώνονται σε καλλιτεχνικά δημιουργήματα, ή πιο σωστά σε καλλιτεχνικά «εμπορεύματα», είναι πολύ προβληματικός. Κάτι τέτοιο συνέβη με το νέο τραγούδι ενός τράπερ, ο οποίος ξέβρασε με πρωτοφανή τρόπο μισαναπηρισμό και μισογυνισμό σε μόλις μια στροφή ενός νέου του τραγουδιού. **Δεν είμαστε υπέρ της άποψης ότι η τραπ ή η τέχνη σε οποιαδήποτε έκφρασή της «διαφθείρει τη νεολαία»** και άλλα τέτοια συντηρητικά κλισέ. Είμαστε όμως υπέρ της άποψης ότι **κάθε καλλιτεχνικό προϊόν που προσβάλλει συγκεκριμένες κοινωνικές ομάδες αναπαράγοντας ρητορική μίσους, πρέπει να δέχεται τον αντίστοιχο πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό αντίλογο**. Γιατί δεν είναι τίποτα άλλο από τον καθρέφτη της πιο σάπιας εκδοχής του κόσμου γύρω μας. Από αυτή την άποψη **έχει μεγάλη σημασία η έκδοση της ανακοίνωσης της Εθνικής Συνομοσπονδίας Ατόμων με**

ΔΕΝ ΕΜΠΟΔΙΣΤΕ ΝΑ ΑΚΟΥΣΤΕ

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοιυτίδης

14 Μαΐου 2025: Φοιτητικές εκλογές Να πάρουμε τη ΡΕΒΑΝΣ από τις κυβερνητικές πολιτικές

Της Αλεξάνδρας Παναγιωτίδου

Στις 14 Μαΐου πραγματοποιούνται φέτος οι φοιτητικές εκλογές, έπειτα από μία μεγάλη περίοδο όπου οι φοιτητές/τριες και συνολικά η κοινωνία βρίσκονταν σε παρατεταμένο αναβρασμό με τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη. Τα Τέμπη υπήρξαν σημείο καμπής, καθώς δεν ήταν απλά η έκφραση οργής για τα θύματα και η ολοφάνερη προσπάθεια συγκάλυψης από την κυβέρνηση, αλλά η σύνδεση που γινόταν αβίαστα με ένα πάγιο στοιχείο της κυβερνητικής πολιτικής: τις ιδιωτικοποιήσεις που υποβαθμίζουν συνεχώς τις ζωές μας.

Παράλληλα, στο διεθνές σκηνικό διαμορφώνεται ένα κλίμα πολεμικής προετοιμασίας, με το Ισραήλ να καταπατάει την εκεχειρία στη Γάζα -με την πλήρη στήριξη των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ- και να κλιμακώνει τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και τους βομβαρδισμούς, και την Ευρώπη να επιλέγει τον άνευ προηγουμένου επανεξοπλισμό της, τάξης 800 δισ. για την πολεμική βιομηχανία και λοιπούς στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Σε σύμπνοια με το κλίμα αυτό, η ελληνική κυβέρνηση-πρωτοπόρος, κινείται σε αυτή τη τροχιά, με τη δαπάνη υπερόγκων ποσών σε όπλα (δέσμευση για 2,5 δισ. τον χρόνο μέχρι το 2035), την επένδυση στην πολεμική τεχνολογία, την αύξηση των μισθών των στρατιωτικών κ.ά. Παρατηρούμε λοιπόν, για άλλη μια φορά, με το αφήγημα της ανάπτυξης και της δήθεν αμυντικής πολιτικής, να θυσιάζονται οι ζωές μας στο βωμό του κέρδους των κυβερνήσεων.

Επίθεση στο πανεπιστήμιο

Η κυβέρνηση προχωρά σε μια ευθεία επίθεση στο δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο, με αποκορύφωμα τις εξαγγελίες για την διαγραφή 33.000 φοιτητών/τριων ήδη από τον Σεπτέμβρη του 2025. Το μέτρο των διαγραφών έρχεται να διαμορφώσει ασφυκτικούς ρυθμούς σπουδών, να βάλει ακόμα περισσότερα ταξικά εμπόδια στην εκπαίδευση και να δημιουργήσει πελατολόγιο για τα ιδιωτικά πανεπιστήμια. Ήδη πολλά πανεπιστήμια, συλλογικοί φορείς, μερίδες της ακαδημαϊκής κοινότητας έχουν βγάλει ανακοινώσεις εναντίωσης στο συγκεκριμένο νόμο. Ταυτόχρονα,

*** Τα αιτήματα που φωνάζαμε στους δρόμους όλη την προηγούμενη περίοδο, μπορούν να αποτυπωθούν μόνο μαυρίζοντας τη κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ αλλά και την ΠΑΣΠ, που συντάσσονται ουσιαστικά με όλες τις κεντρικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης και οδηγούν στην πλήρη απονέκρωση των φοιτητικών συλλόγων.**

στην επικείμενη σύνοδο πρυτάνεων στις 8-9 Μαΐου στη Θεσσαλονίκη, θα συζητηθεί τόσο η εφαρμογή των διαγραφών, καλώντας μάλιστα τις διοικήσεις των ιδρυμάτων να συνδιαμορφώσουν τα φίλτρα που θα κρίνουν τους φοιτητές ως «ενεργούς», όσο και η εφαρμογή των ψηφισμένων νόμων (καταργήσεις-συγχωνεύσεις τμημάτων, ιδιωτικά πανεπιστήμια κ.ά.).

Παράλληλα από την αρχή της χρονιάς, ήρθαμε αντιμέτωπες με την προσπάθεια φίμωσης και καταστολής των σχολών και των φοιτητικών συλλόγων, με την τοποθέτηση καμερών, την εκκένωση πολιτικών στεκιών (με πιο πρόσφατη εκείνη του φυσικού του ΑΠΘ), την είσοδο της αστυνομίας και την καταστολή φοιτητριών στο κάμπους με οποιαδήποτε πρόφαση, όπως είδαμε πριν λίγες μέρες τις αστυνομικές δυνάμεις να πνίγουν την ΣΘΕ (Σχολή Θετικών Επιστημών) με χημικά, ενώ οι φοιτητές προσπαθούσαν να πάνε στο μάθημά

τους μέχρι και την απαγόρευση των πάρτι εντός των σχολών. Όλα αυτά αποτελούν μόνο λίγα από τα παραδείγματα που έχουν ως στόχο την στέρηση κάθε δυνατότητας αντίστασης στην κυρίαρχη πολιτική και την μεταβολή του χαρακτήρα του πανεπιστημίου από ένα χώρο πολιτικοποίησης και κοινωνικοποίησης σε ένα στείρο εκπαιδευτικό και κερδοφόρο ίδρυμα. Είναι η ίδια πολιτική που θέτει στο στόχαστρο τον αγώνα μας, που θέλει να νομιμοποιήσει την αστυνομία εντός των σχολών μας και να απονεκρώσει τους φοιτητικούς μας συλλόγους.

Να πάρουμε τη ρεβάνς

Παρόλο που δεν υπήρξε η αντίστοιχη κινητοποίηση μέσα από τα συλλογικά όργανα των φοιτητών/τριων (Γενικές Συνελεύσεις, Φοιτητικοί Σύλλογοι) κατά την παραπάνω περίοδο, είναι σημαντικό στις φετινές φοιτητικές εκλογές να σπάσει η αποχή και να αποτυπωθεί η

αμφισβήτηση ενάντια στην κυβερνητική πολιτική. Τα αιτήματα που φωνάζαμε στους δρόμους όλη την προηγούμενη περίοδο, μπορούν να αποτυπωθούν μόνο μαυρίζοντας τη κυβερνητική παράταξη της ΔΑΠ αλλά και την ΠΑΣΠ, που συντάσσονται ουσιαστικά με όλες τις κεντρικές κατευθύνσεις της κυβέρνησης και οδηγούν στην πλήρη απονέκρωση των φοιτητικών συλλόγων. Χρειαζόμαστε συλλόγους με δυνατά συλλογικά όργανα που θα μπορούν να ενεργοποιηθούν για τις κρίσιμες μάχες που έχουμε μπροστά μας. Κόντρα σε λογικές εκτόνωσης του κινήματος και έλλειψης μάχων αιτημάτων και διεκδικήσεων που μπορούν να νικήσουν στο σήμερα που προβάλλει η ΠΚΣ. Παράλληλα, λογικές περιχαράκωσης με πρόφαση την πολιτική καθαρότητα, που δεν αντιλαμβάνονται την κρίσιμότητα της συγκυρίας, δεν μπορούν να συμβάλλουν στην κατεύθυνση ενεργοποίησης των συλλόγων.

Ως «ρεβάνς» είμαστε ένα δίκτυο που επιδιώκει την ενότητα όχι μόνο εντός της δικτύωσης αλλά και εκτός της, προσπαθώντας πάντα για την μέγιστη δυνατή συμπόρευση εντός των φοιτητικών συλλόγων και των διαδικασιών τους. Η «ρεβάνς» έχει αποδείξει στην πράξη ότι παλεύει για την μαζική, ενωτική και παράλληλα ριζοσπαστική αριστερά που θα μπορεί να ενώνει δυνάμεις στις κρίσιμες μάχες, κόντρα σε μικροπολιτικές αντιπαραθέσεις και συνθέτοντας σε ενιαία αγωνιστική κατεύθυνση. Δυστυχώς, φέτος, δεν ήταν εφικτό ένα κοινό ενωτικό κατέβασμα με τα ΕΑΑΚ (σε συνέχεια του ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ) καθώς τα ΕΑΑΚ από την πλευρά τους δεν έκαναν κανένα ουσιαστικό βήμα για να επιτρέψει την συνεργασία αναφορικά με τα περσινά γεγονότα (δημοσίευση σειράς καταγγελιών για παραβιαστικές συμπεριφορές εις βάρος μέλους των ΕΑΑΚ κ.ά.).

Όπως συνηθίζουμε να λέμε, οι φοιτητικές εκλογές αποτελούν μία εκίοσα των συσχετισμών και σήμερα περισσότερο από πριν, χρειάζεται να αποτυπωθεί με τον πιο ηχηρό τρόπο το «ως εδώ» στις κυβερνητικές πολιτικές. Ψηφίζουμε όπως αγωνιζόμαστε, για την αριστερά που μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες απέναντι στις πολιτικές των διαγραφών, των ιδιωτικών πανεπιστημίων, των Τεμπών και των στρατιωτικών εξοπλισμών.

Οι δασμοί του Τραμπ είναι επίθεση της εργατικής τάξης

Του Τομ Μπραμπλ*

Η κυβέρνηση Τραμπ ανακοίνωσε τεράστιες αυξήσεις δασμών στις 2 Απριλίου, ανεβάζοντάς τους στο υψηλότερο επίπεδο του τελευταίου αιώνα. Αυτοί οι δασμοί αποτελούν απειλή για την εργατική τάξη αλλά και όπλο στα χέρια της Αμερικής, καθώς προετοιμάζεται για μια στρατιωτική αντιπαράθεση με την Κίνα.

Η ανακοίνωση των δασμών του Ντόναλντ Τραμπ προκάλεσε οικονομικό πανικό, με τα χρηματιστήρια να καταρρέουν καθώς οι επενδυτές απέσυραν τα χρήματά τους φοβούμενοι ότι το παγκόσμιο εμπόριο θα βυθιστεί. Όταν αντέδρασαν οι αγορές ομολόγων, απειλώντας με άνοδο των επιτοκίων για τα χρέη που κατέχουν εταιρείες, κράτη και κάτοχοι ενυπόθηκων δανείων, ο Τραμπ αναγκάστηκε να υποχωρήσει, εφαρμόζοντας δασμούς 10% στις περισσότερες χώρες και αναστέλλοντας την επιβολή των υψηλότερων για 90 ημέρες. Παρ' όλα αυτά, ακόμη και στο 10%, οι δασμοί βρίσκονται στα υψηλότερα επίπεδα των τελευταίων δεκαετιών. Δεδομένων των αλληλοπρόσβαλλων κινήσεων του Τραμπ τις τελευταίες εβδομάδες, τα πάντα μπορεί να συμβούν στους επόμενους τρεις μήνες.

Το βασικό κίνητρο του Τραμπ είναι να τιμωρήσει τις χώρες με τις οποίες οι ΗΠΑ έχουν μεγάλα εμπορικά ελλείμματα. Ισχυρίζεται ότι οι εμπορικοί εταίροι των ΗΠΑ τις κατακλέβουν εδώ και χρόνια και ότι θα το διορθώσει αυτό καθιστώντας πιο ακριβές τις εισαγωγές από αυτές τις χώρες. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο στο αρχικό σχέδιο οι δασμοί ήταν υψηλότεροι στις χώρες με τις οποίες οι ΗΠΑ είχαν το μεγαλύτερο έλλειμμα.

Ο Τραμπ αντιμετωπίζει επίσης τους δασμούς ως έναν τρόπο για να ενθαρρυνθούν οι εταιρείες που έχουν μεταφέρει την παραγωγή τους σε άλλες χώρες να την επαναφέρουν στις ΗΠΑ και να αναγκαστούν οι εταιρείες που παράγουν υπερπόντια να επενδύσουν και να παράγουν στις ΗΠΑ. Πιο συγκεκριμένα, ο πρόεδρος θέλει να ανοικοδομήσει την παραγωγική βάση των ΗΠΑ στα πλαίσια της στρατιωτικής ετοιμότητας. Ο προηγούμενος πρόεδρος Τζο Μπάιντεν προσπάθησε να το κάνει αυτό με μεγάλες κρατικές επιδοτήσεις. Αυτό είχε μόνο περιορισμένη επιτυχία. Ο Τραμπ χρησιμοποιεί τους δασμούς για να προσηλυτιστεί να αναγκάσει τις αμερικανικές επιχειρήσεις να επενδύσουν περισσότερο στο εσωτερικό.

Ο Τραμπ προωθεί επίσης τους δα-

Το ελεύθερο εμπόριο και ο προστατευτισμός είναι απλώς δύο διαφορετικές στρατηγικές που χρησιμοποιούν οι καπιταλιστές για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, κλίνοντας είτε προς τη μία και είτε προς την άλλη στρατηγική.

σμούς για να δημιουργήσει μιας πηγής κρατικών εσόδων, η οποία θα επιτρέψει στην κυβέρνησή του να καταργήσει την φορολόγηση κεφαλαιακών κερδών και να αναπληρώσει την επέκταση των αντιδραστικών [ΣΤΜ: που ευνοούν περισσότερο τους έχοντες μεγάλο εισόδημα] μειώσεων του φόρου εισοδήματος που πρόκειται να λήξουν το 2027.

Πολλοί οικονομικοί σχολιαστές και καθεστωτικοί πολιτικοί έχουν επιτεθεί στους δασμούς του Τραμπ, λέγοντας ότι θα βλάψουν τον αμερικανικό καπιταλισμό και τα συμφέροντα του αμερικανικού κράτους. Αλλά αυτό δεν σημαίνει τίποτα για την εργατική τάξη. Οι συγκεκριμένοι θέλουν απλώς να μπαλώσουν το υπάρχον εμπορικό σύστημα με την ελπίδα ότι οι καπιταλιστές θα διατηρήσουν τις περιουσίες τους.

Πολύ πιο σημαντικός είναι ο καταστροφικός αντίκτυπος που θα έχουν αυτοί οι δασμοί στην εργατική τάξη.

Πρώτον, επιδεινώνουν την κρίση του κόστους διαβίωσης. Οι δασμοί καθιστούν φτωχότερους τους εργαζόμενους, καθώς αυξάνουν την τιμή των εισαγόμενων αγαθών, με πιο προφανή τα κινεζικά από τα οποία εξαρτώνται πολλά νοικοκυριά με χαμηλό εισόδημα. Επίσης δίνουν στους Αμερικάνους παραγωγούς την ευκαιρία να αυξήσουν αμέσως τις τιμές των δικών τους προϊόντων, καθώς θα δέχονται λιγότερη πίεση από τα εισαγόμενα.

Οι δασμοί του Τραμπ θα μεταφέρουν το φορολογικό βάρος από τους πλούσιους στην εργατική τάξη, φορολογώντας την κατανάλωση και μειώνοντας τους φόρους στα εισοδήματα από επενδύσεις. Τα φτωχότερα νοικοκυριά ξοδεύουν όλο το εισόδημά τους (ή και περισ-

σότερο) και δεν έχουν καθόλου ή έχουν ελάχιστες επενδύσεις, οπότε επηρεάζονται περισσότερο.

Το σχέδιο του Τραμπ για τους δασμούς ενισχύει μια δεξιά συνωμοσιολογία που κατηγορεί τους «ραδιούργους ξένους» και όχι τους δισεκατομμυριούχους της ίδιας της Αμερικής για τα οικονομικά προβλήματα των ΗΠΑ και την απώλεια θέσεων χειρωνακτικής εργασίας.

Πολλές συνδικαλιστικές ηγεσίες που εκπροσωπούν χειρώνακτες εργάτες δυστυχώς «τσιμπάνε» σε αυτό το επιχείρημα. Υποστηρίζουν ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να σχηματίσουν ένα μπλοκ με τους Αμερικανούς καπιταλιστές για να μπλοκάρουν τις εισαγωγές μέσω δασμών και ποσοστώσεων, μια στρατηγική γνωστή ως προστατευτισμός.

Ο προστατευτισμός οδηγεί το εργατικό κίνημα σε λάθος κατεύθυνση. Αντί να πολεμήσουν τους καπιταλιστές με απεργίες και καταλήψεις των εργοστασίων τους για την προστασία των θέσεων εργασίας, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες συμμαχούν με τα αφεντικά, ξεπουλώντας τα μέλη τους στο όνομα της «διάσωσης της βιομηχανίας».

Αν η «διάσωση της βιομηχανίας» σημαίνει περικοπές στα κόστη, όπως συμβαίνει πάντα στον αδίστακτο καπιταλιστικό κόσμο, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες θα συνταχθούν με τα αφεντικά για να απαιτήσουν από τους εργαζόμενους να πληρώσουν αυτό το τίμημα. Αυτή υπήρξε η μακρά και άθλια προϊστορία της στρατηγικής του προστατευτισμού σε κάποιες από τις λίγες βιομηχανίες όπου τα αμερικανικά συνδικάτα διατηρούν ακόμα παρουσία- αυτοκίνητα, χάλυβας, χημικά, καουτσούκ- και όπου οι εργάτες είδαν τις θέσεις εργασίας τους να θυσιάζονται. Είναι πολύ πιο εύκολο για τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες να συμμετάσχουν σε αντιπροσωπείες εταιρειών στην Ουάσινγκτον για να κάνουν λόμπινγκ υπέρ των δασμών παρά να διεξάγουν έναν αγώνα για θέσεις εργασίας.

Η δασμολογική παγίδα είναι και σήμερα ενεργή. Ο Σον Φέιν, ο ηγέτης των Ηνωμένων Εργατών Αυτοκινήτου των ΗΠΑ, ο οποίος εμφανίζεται σε συγκεντρώσεις κατά του Τραμπ καταδικάζοντας τις επιθέσεις του προέδρου στα συνδικάτα και τις θέσεις εργασίας στον δημόσιο τομέα, επικρότησε τους δασμούς του Τραμπ ως «ένα μεγάλο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση για τους εργάτες αυτοκινήτων και τις κοινότητες χειρώνακτων εργατών σε ολόκληρη τη χώρα». Πώς θα πολεμήσουν οι εργαζόμενοι τις επιθέσεις του Τραμπ, αν οι ηγέτες τους συγχρόνως επαινούν τον εχθρό τους;

σε βάρος

Ο προστατευτισμός συμβάλλει επίσης στην εθνικιστική ρητορεία που με μεγάλη ευκολία προχωρά από τον οικονομικό ανταγωνισμό στον στρατιωτικό ανταγωνισμό. Αυτό είναι πολύ πιο εμφανές στην ανακοίνωση του Τραμπ με την οποία συμμαζέψε τους αρχικούς πολύ απότομους δασμούς στους συμμάχους της Ουάσινγκτον, ενώ τους ανέβασε κατακόρυφα στην Κίνα, η οποία αντιμετωπίζει τώρα δασμούς ύψους 145%. (ΣΤΜ το άρθρο δημοσιεύτηκε στις 11 Απριλίου. Στις 23 Απριλίου ο Τραμπ ανακοίνωσε πως οι δασμοί προς την Κίνα «θα μειωθούν σημαντικά αλλά δεν θα είναι και μηδενικοί»). Η κινεζική άρχουσα τάξη απαντά με τον ίδιο τρόπο. Οι δασμοί είναι μόνο μια πτυχή μιας ευρύτερης στρατιωτικής προετοιμασίας των ΗΠΑ ενάντια στον ιμπεριαλιστικό αντίπαλό τους και συμβάλλουν στον αυξανόμενο ρατσισμό απέναντι στους Κινεζο-αμερικανούς στο εσωτερικό της χώρας.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο οι σοσιαλιστές αντιτίθενται σε όλα τα καλέσματα του είδους «Αγοράστε Αμερικανικά» ή «Αγοράστε Καναδικά» ή «Αγοράστε Αυστραλιανά» που τόσο αγαπούν οι συνδικαλιστές ηγέτες. Αυτά μας οδηγούν στην ταξική συνεργασία και τον σωβινιστικό εθνικισμό, αντί για την ταξική πάλη και τη διεθνή αλληλεγγύη της εργατικής τάξης.

Αν όμως αντιτασσόμαστε σε αυτούς τους δασμούς ως μια επίθεση στην εργατική τάξη και γιατί αυξάνουν τις ιμπεριαλιστικές εντάσεις, αυτό δεν σημαίνει ότι υποστηρίζουμε το ελεύθερο εμπόριο. Το ελεύθερο εμπόριο και ο προστατευτισμός είναι απλώς δύο διαφορετικές στρατηγικές που χρησιμοποιούν οι καπιταλιστές για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους, κλίνοντας πότε προς τη μία και πότε προς την άλλη στρατηγική.

Μπορεί σήμερα οι ΗΠΑ να εισάγουν δασμούς για να αποκτήσουν πλεονέκτημα στον ανταγωνισμό τους με την Κίνα, αλλά αντίστοιχα χρησιμοποιούσαν επί δεκαετίες το ελεύθερο εμπόριο για να βοηθήσουν τις αμερικανικές εταιρείες να κερδίσουν χρήματα και να προωθήσουν την ισχύ τους πολύ πέρα από τα σύνορά τους. Το ελεύθερο εμπόριο ήταν η σημαία που ύψωναν οι αμερικανικές κανονιοφόροι -και οι βρετανικές και γαλλικές κανονιοφόροι πριν από αυτές- για να επιβάλλουν το άνοιγμα νέων αγορών στην Αφρική και την Ασία. Το ελεύθερο εμπόριο ήταν η σημαία που ύψωσαν οι ΗΠΑ όταν δημιούργησαν το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, το οποίο ευνοούσε τους δικούς τους καπιταλιστές και συνέτριβε τις φτωχότερες χώρες για δεκαετίες.

Σε αντίθεση με όσα λέει ο Τραμπ, οι ΗΠΑ δεν υπήρξαν θύμα του ελεύθερου εμπορίου, αλλά ο αρχιτέκτονας και ο μεγαλύτερος ωφελημένος του. Ήταν οι αμερικανικές πολυεθνικές και οι αμερικανικές κυβερνήσεις που μετέφεραν την παραγωγή τους σε χώρες με χαμηλούς μισθούς για να αυξήσουν τις περιουσίες τους, αρχής γενομένης από τη δεκαετία του 1980. Οι απώλειες θέσεων εργασίας που προέκυψαν δεν ήταν ευθύνη κάποιων ξένων που κλέβουν, αλλά της ίδιας της καπιταλιστικής τάξης της Αμερικής. Οι ΗΠΑ δεν είναι θύμα κανενός.

Μόνο τώρα που αντιμετωπίζουν μια αυξανόμενη απειλή από την Κίνα, της οποίας την οικονομική άνοδο αρχικά υποστήριξαν, οι ΗΠΑ υποχωρούν από το ελεύθερο εμπόριο.

Οι επιχειρήσεις και οι κυβερνήσεις δεν έχουν ποτέ κατά νου τα συμφέροντά μας όταν επιλέγουν μεταξύ ελεύθερου εμπορίου και προστατευτισμού, παρά μόνο τα δικά τους.

Η εργατική τάξη δεν μπορεί να βασίζεται σε κανένα σχέδιο που επινοούν οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις για την προστασία των συμφερόντων τους, αλλά πρέπει να αγωνιστεί ενάντια σε όλους τους καπιταλιστές και τις κυβερνήσεις, τόσο αυτούς του ελεύθερου εμπορίου όσο και τους προστατευτιστές.

Το πρόσφατο χάος που προέκυψε μέσα από τον Λευκό Οίκο και τις χρηματοπιστωτικές αγορές της Νέας Υόρκης αποδεικνύει πόσο πολύ ελέγχουν οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τις ζωές μας και πόσο λίγο έλεγχο έχουμε εμείς.

Ο πλανήτης κρατείται όμηρος από έναν ολοένα και πιο αυταρχικό πρόεδρο των ΗΠΑ και από τα μεγάλα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα που διαχειρίζονται τις αγορές ομολόγων. Το αν θα έχουμε εμπορικό πόλεμο ή όχι, το αν η παγκόσμια οικονομία θα οδηγηθεί σε ύφεση, το τι θα συμβεί στην ανεργία, το αν θα κλιμακωθεί ο πληθωρισμός και το αν θα αυξηθούν ή θα μειωθούν τα επιτόκια των ενυπόθηκων δανείων, όλα αυτά αποφασίζονται από ελάχιστους ανθρώπους. Ο Τραμπ εκλέχθηκε τυπικά, αλλά το πολιτικό σύστημα στην Αμερική είναι τόσο εξαρτημένο από τα μεγάλα οικονομικά συμφέροντα που η δημοκρατική διαδικασία είναι εντελώς υπονομευμένη. Οι κάτοχοι του χρήματος δεν εκλέγονται από κανέναν, αλλά κινούνται σαν αγέλη για να τιμωρήσουν ή να ανταμείψουν τις κυβερνήσεις κατά το δοκούν.

Οι πρόσφατες εξελίξεις έχουν καταστήσει σαφές ότι μπορούμε να έχουμε δημοκρατία ή μπορούμε να έχουμε καπιταλισμό, αλλά δεν μπορούμε να έχουμε και τα δύο.

*Αναδημοσίευση από Red Flag

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 6932422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

80 χρόνια από τη συντριβή του ναζισμού Πώς, αλήθεια, τελείωσε ο Β' Πα

Του Αντώνη Νταβανέλου

Στις 8 Μαΐου του 1945 τιθόταν σε ισχύ στο Βερολίνο (ώρα 11 κεντρικής Ευρώπης, ενώ στη Μόσχα ήταν πλέον 9 Μαΐου) το σύμφωνο παράδοσης της ναζιστικής Γερμανίας στις στρατιωτικές δυνάμεις των Συμμάχων. Ο Χίτλερ είχε ήδη αυτοκτονήσει στις 30 Απριλίου. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος θα τελείωνε τυπικά στις 14 Αυγούστου του 1945, με την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Ιαπωνίας. Η παράδοση της Ιαπωνίας τέθηκε επισήμως σε ισχύ στις 2 Σεπτέμβρη.

Ήταν το τέλος μιας φοβερής ανθρωποσφαγής, με πολλές δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς, ακόμα περισσότερους σακατεμένους και μια ανείπωτη καταστροφή των πόλεων και των υποδομών κυρίως στην Ευρώπη, αλλά και στην Ασία. Στο ζήτημα της καταγραφής των απωλειών, στο μεταπολεμικό κόσμο κυριάρχησαν οι πολιτικές σκοπιμότητες, με την κάθε μεγάλη δύναμη να αυξομειώνει κατά καιρούς τους αριθμούς των «δικών της» νεκρών, ανάλογα με το αν επιδίωκε να μεγεθύνει το κόστος της συμμετοχής της στη «νίκη» ή φρόντιζε να μειώσει τις ευθύνες για τις αποφάσεις και τον συγκεκριμένο τρόπο συμμετοχής ο αυτό το γενικευμένο σφαγείο.

Πολλά ρεύματα μέσα στην Αριστερά περιγράφουν τον ΒΠΠ ως έναν «αντιφασιστικό πόλεμο» που κατέληξε σε μια «μεγάλη αντιφασιστική νίκη των λαών». Πρόκειται για μια μονομερή ανάλυση, που αναπαράγει την άποψη της σταλινικής ηγεσίας στην ΕΣΣΔ και στην 3η Διεθνή όπως αυτή διαμορφώθηκε μετά την 22/6/1941 (ημερομηνία αρχής της γερμανικής επίθεσης στην ΕΣΣΔ) και αποφεύγει συστηματικά κάποια «καυτά» ζητήματα των πολεμικών εξελίξεων (πχ Γιάλτα), ενώ αποτυγχάνει πλήρως να εξηγήσει τη συγκεκριμένη κατάληξη του πολέμου, με τον ηγεμονικό ρόλο των ΗΠΑ, με τη σταθεροποίηση του καπιταλισμού σε μεγάλο τμήμα της κατεστραμμένης Ευρώπης και τη διαμόρφωση της νέας «ανταγωνιστικής ισορροπίας» που χαρακτήρισε την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου.

Το ΚΚΕ για τον χαρακτήρα του πολέμου

Το ΚΚΕ που υπήρξε για δεκαετίες η κεντρική «σχολή» διαμόρφωσης αυτής της άποψης, επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις σε όσους συνεχίζουν αέριμνοι να την παπαγαλίζουν. Μια ενδιαφέρουσα έκδοση της Σύγχρονης Εποχής που παρουσιάζει τα «Ντοκου-

μέντα των Συμμαχικών Διασκέψεων του ΒΠΠ» (Γιάλτα-Μόσχα-Τεχεράνη-Πόνταμ), συνοδεύεται με μια εκτενή ανάλυση του ΠΓ του ΚΚΕ (Νοέμβρης 2024), που επιχειρεί να «τακτοποιήσει» πολιτικά το συγκλονιστικό υλικό των διαπραγματεύσεων μεταξύ των μελλοντικών νικητών με τις υπογραφές των Ρούζβελτ-Τσόρτσιλ-Στάλιν.

Το ΠΓ του ΚΚΕ υπογραμμίζει από την αρχή: «Ο χαρακτήρας του ΒΠΠ ήταν ιμπεριαλιστικός από τη μεριά όλων των καπιταλιστικών κρατών, είτε ήταν ενταγμένα στις δυνάμεις του Άξονα, είτε στις δυνάμεις του αντιχιτλερικού αντιφασιστικού στρατοπέδου... Ο ανταγωνισμός αφορούσε το μίσος αγορών, εδαφών και πηγών πρώτων υλών με σκοπό τη μεγιστοποίηση των κερδών των μονοπωλίων. Υπεράσπιζαν ακόμα τις αποικίες τους και τα εδάφη υπό εντολή, που είχαν κληρονομήσει από τη μοιρασιά του επίσης ιμπεριαλιστικού ΑΠΠ. Σε αυτόν τον αγώνα δεν έπαψε ποτέ να υφίσταται το στοιχείο της ταξικής πάλης, ανεξάρτητα αν αυτό διακηρυσσόταν ή όχι. Αντικειμενικά, η ταξική πάλη οξύνθηκε σε όλα τα πεδία, το οικονομικό, το ιδεολογικό, το πολιτικό» (Ντοκουμέντα, σελ. 7). Η εκτίμηση αυτή είναι σωστή: Ο ΒΠΠ υπήρξε «συνέχεια» του ΑΠΠ, της προηγούμενης ανθρωποσφαγής που ο Λένιν είχε χαρακτηρίσει ως σύγκρουση μεταξύ των «χορτάτων» και των «πεινασμένων» ιμπεριαλιστών για τη μοιρασιά της επιρροής και της δύναμης στον κόσμο. Σε αυτό το έδαφος μόνο μπορούν να εξηγηθούν ορισμένα πολύ σημαντικά «πολεμικά» γεγονότα.

Η είσοδος των Αμερικανών στον ΒΠΠ υπήρξε καθοριστικός παράγοντας. Ο «πολεμικός φορντισμός» των ΗΠΑ, η μεγάλη δυνατότητά τους να παράγουν όπλα και πολεμοφόδια ξεπερνούσε κατά πολύ τις δυνατότητες της Γερμανίας, της Ιταλίας και της Ιαπωνίας. Στο πρώτο εξάμηνο του 1943, η Βέρμαχτ αντιμετώπιζε την ήττα στο Στάλινγκραντ, το Άφρικα Κορπς είχε παραδοθεί στην Τυνησία, οι Αγλλο-Αμερικανοί είχαν αποβιβαστεί στη Σικελία. Στις 25 Ιούλη του 1943 το Μεγάλο Συμβούλιο του φασιστικού κόμματος «παραίτησε» τον Μουσολίνι, ανοίγοντας το δρόμο για τη συνθηκολόγηση της Ιταλίας. Μέσα στο 1943 διαμορφώθηκε η «συνωμοσία των στρατηγών» στη Βέρμαχτ, με στόχο την εκτέλεση του Χίτλερ και τη γρήγορη συνθηκολόγηση της Γερμανίας. Η κατεύθυνση του πολέμου είχε κριθεί. Και όμως η σφαγή συνεχίστηκε για δύο ακόμα χρόνια, με ανυπολόγιστες απώλειες και καταστροφές. Σε αυτό το διάστημα οι στόχοι των Συμμάχων αφορούσαν κυρίως τον αποκλεισμό της πιθανότη-

τας για εργατικές/σοσιαλιστικές επαναστάσεις στην Ευρώπη, τον περιορισμό των δυνατοτήτων για ανταποικιοκρατικές επαναστάσεις στην Ασία και στην Αφρική, αλλά και στην «τακτοποίηση» της μοιρασιάς μεταξύ τους στον μεταπολεμικό κόσμο. Η χρήση της ατομικής βόμβας από τους Αμερικάνους στη Χιροσίμα και στο Ναγκασάκι (Αύγουστος 1945) ήταν ένα μαζικό έγκλημα που δεν αφορούσε στην επιτάχυνση της λήξης του πολέμου, αλλά στην αναγγελία της άφιξης του «νέου σερίφη» στον κόσμο.

Ο παραλληλισμός της σύγκρουσης στον ΒΠΠ με εκείνη στον ΑΠΠ είναι απολύτως σωστός. Όμως παραλληλισμός σημαίνει αναλογίες, δεν σημαίνει φωτοτυπική ομοιότητα.

Μια σημαντική διαφορά της περιόδου με εκείνη του 1914-18 ήταν η ύπαρξη της ΕΣΣΔ, του πρώτου εργατικού κράτους στην ιστορία, που είχε προκύψει από τη μεγάλη Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917. Είναι αδύνατο να κατανοήσει κανείς την πολεμική πολιτική της ΕΣΣΔ στον ΒΠΠ αν δεν συνυπολογίσει την κολοσσιαία σημασία της επικράτησης της σταλι-

περιγράψει κανείς την υποταγή των ΚΚ στις προτεραιότητες της διπλωματικής και κρατικής πολιτικής της ΕΣΣΔ.

Σε αυτήν τη βάση ξεδιπλώθηκαν τα διαλυτικά «ζιγκ-ζαγκ» των εκτιμήσεων και της πολιτικής απέναντι στον φασισμό-ναζισμό, που αποτελούσε κεντρικό πρόβλημα στην περίοδο του Μεσοπολέμου. Η στρατηγική του Ενιαίου Μετώπου (30 και 40 Συνέδριο της Διεθνούς, στην εποχή του Λένιν) εγκατελείφθηκε και οι υποστηρικτές της καταδιώχθηκαν αλύπητα ως οπαδοί του «τροτσκισμού» ή του «λουξεμπουργκισμού» μέσα στις γραμμές των ΚΚ διεθνώς, και με ιδιαίτερη δριμύτητα στις χώρες της κεντρικής Ευρώπης. Προσωρινά, η πολιτική του Ε.Μ. αντικαταστάθηκε με την αυτοκτονική πολιτική του «σοσιαλφασισμού» που υποτιμούσε το φασισμό-ναζισμό ως «προσωρινό πρόβλημα» και όριζε ως κύριο εχθρό τους... σοσιαλδημοκράτες! Ακολούθησε η αιφνίδια στροφή προς τα Λαϊκά Μέτωπα (7ο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς) που όριζε τον φασισμό ως πρόβλημα «ζωής ή θανάτου», καλούσε σε συμμαχία των ΚΚ με

Πολλά ρεύματα μέσα στην Αριστερά περιγράφουν τον ΒΠΠ ως έναν «αντιφασιστικό πόλεμο» που κατέληξε σε μια «μεγάλη αντιφασιστική νίκη των λαών». Πρόκειται για μια μονομερή ανάλυση, που αναπαράγει την άποψη της σταλινικής ηγεσίας στην ΕΣΣΔ και στην 3η Διεθνή.

νικής ηγεσίας από τα τέλη της δεκαετίας του 1920, τη σημασία των «εκκαθαρίσεων» στη δεκαετία του 1930 που εξόντωσαν τη γενιά του 1917 μέσα στο κόμμα, στο κράτος και στο στρατό, τη σημασία της ανατροπής των βασικών κοινωνικών κατακτήσεων του Οκτώβρη. Στα τέλη της δεκαετίας του 1930, η σταθεροποίηση της γραφειοκρατίας στην εξουσία στην ΕΣΣΔ σήμαινε τη μετατροπή της σε καθεστώς κρατικού καπιταλισμού, που επιχειρούσε πλέον να ανταγωνίζεται τους διεθνείς καπιταλιστές με βάση τα δικά του αυτόνομα συμφέροντα.

Το ΠΓ αναγνωρίζει ότι από την περίοδο του Μεσοπολέμου η λειτουργία της Κομμουνιστικής Διεθνούς χαρακτηριζόταν από την «αντίφαση» ανάμεσα, αφενός, στην πολιτική του ΚΚΡ (Μπ.) και της Κομιντέρν και, αφετέρου, στην πολιτική των ΚΚ και τις ανάγκες της ταξικής πάλης στις υπόλοιπες χώρες. Είναι μια μάλλον «κομψή» διατύπωση, για να

τους σοσιαλδημοκράτες αλλά και τα αστικά «δημοκρατικά» κόμματα, ενώ έβαζε στον πάγο κάθε πολιτική απόπειρα να ξεπεραστεί το δίλημμα «φασισμός ή αστική δημοκρατία;». Αυτές οι στροφές προκάλεσαν κύματα πολιτικής σύγχυσης και αποδυνάμωση των ΚΚ σε πολλές χώρες και ειδικά στην Κεντρική Ευρώπη.

Το σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ

Σε αυτό το έδαφος γενικής σύγχυσης έπεσε ως βόμβα η είδηση για την υπογραφή του «Συμφώνου Μη Επίθεσης» μεταξύ της χιτλερικής Γερμανίας και της ΕΣΣΔ, της διαβόητης συμφωνίας που έμεινε γνωστή ως Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ (Αύγουστος 1939). Το ΠΓ του ΚΚΕ επιμένει στο σημείο αυτό στις «παλιές» εκτιμήσεις: «Το Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότοφ εξασφάλισε στην ΕΣΣΔ 21 πολύτιμους μήνες πολεμικής

γκόσμιος Πόλεμος;

Το λιντσάρισμα και η εκτέλεση του Μουσολίνι το 1945

προετοιμασίας, απαραίτητους για την άμυνά της». Πρόκειται για έναν χοντροκομμένο απολογητισμό, που δεν συμβαδίζει με τα ιστορικά δεδομένα. Ίσως στην επόμενη «αναθεώρηση» της κομματικής ιστορίας να υπάρξει καλύτερη τύχη.

Το Σύμφωνο δεν υπήρξε μια επιφανειακή-δευτερεύουσα «κίνηση» και από τις δύο πλευρές. Στον ένα χρόνο που ακολούθησε την υπογραφή του, οι εμπορικές συναλλαγές μεταξύ Γερμανίας-Ρωσίας τετραπλασιάστηκαν (!), μετατρέποντας την ΕΣΣΔ στον βασικό προμηθευτή της ναζιστικής Γερμανίας σε πρώτες ύλες που ήταν απαραίτητες για την πολεμική προετοιμασία του Χίτλερ. Στο έδαφος του Συμφώνου ακολούθησε η «δίδυμη» εισβολή της Βέρμαχτ και του ρωσικού στρατού που οδήγησε στο διαμελισμό της Πολωνίας.

Στο εσωτερικό της Πολωνίας, της Ουγγαρίας, της Τσεχοσλοβακίας κλπ, όπου είχαν προϋπάρξει σοβαροί και πολύ προωθημένοι αγωνιστικοί δεσμοί με το ρωσικό επαναστατικό κίνημα, αυτοί κατέρρευσαν και αντικαταστάθηκαν από ένα σκληρό «αντιρωσικό» μένος, που η ΕΣΣΔ έμελλε να βρει μπροστά της με τη μορφή της έντονης εχθρότητας των πληθυσμών απέναντι στα μεταπολεμικά καθεστώτα. Κάθε απόπειρα δικαιολόγησης αυτής της απαράδεκτης «συμφωνίας με το διάβολο» είναι κυριολεκτικά ντροπιαστική για κάθε αριστερό άνθρωπο. Στο 2ο συνέδριο του

ΚΚΣΕ (1956), ο Ν. Χρουτσόφ άνοιξε για πρώτη φορά τα σχετικά «αρχεία» του ρωσικού κράτους, δείχνοντας με αναμφισβήτητο τρόπο ότι το Σύμφωνο δεν χρησιμοποιήθηκε από την ΕΣΣΔ για την πολεμική προετοιμασία απέναντι στο ενδεχόμενο μιας γερμανικής επίθεσης. Τον Ιούνιο του 1941 η σταλινική Ρωσία αιφνιδιάστηκε απόλυτα από την εισβολή της Βέρμαχτ και αυτό εξηγεί εν πολλοίς τις δυσανάλογα μεγάλες απώλειες των λαών της ΕΣΣΔ στον ΒΠΠ, όπως και τις μεγάλες αρχικές επιτυχίες της εισβολής, που έφτασε βαθιά στο ρωσικό έδαφος αντιμετωπίζοντας περιορισμένη στρατιωτική αντίσταση. Στο κείμενο του ΠΓ του ΚΚΕ, ο έμπειρος αναγνώστης θα βρει πολλές αναφορές σε αναγκαίες πολεμικές «προετοιμασίες» για την αντιμετώπιση της ναζιστικής Γερμανίας να γίνονται μέσα στο... 1942, δηλαδή αρκετούς μήνες μετά την εισβολή και σε συνθήκες κατοχής μεγάλων τμημάτων του ρωσικού εδάφους από τις γερμανικές στρατίες. Είναι απόλυτως αλήθεια ότι οι λαοί της ΕΣΣΔ αντιστάθηκαν με πάθος στη γερμανική εισβολή πληρώνοντας ένα πρωτοφανές αντίτιμο (σύμφωνα με τις ρωσικές πηγές του 1945, περίπου 6 εκατομμύρια νεκροί, σύμφωνα με τα αρχεία της εποχής Χρουτσόφ περίπου 20 εκατομμύρια νεκροί, σύμφωνα με τα αρχεία που «άνοιξαν» επί Γκορμπατσόφ πάνω από 26,6 εκατ. νεκροί!). Αυτή η λυσσαλέα αντίσταση «τρεφόταν» και από το ρατσιστικό πρόγραμμα που επέβαλαν

οι εισβολείς. Σύμφωνα με τους ναζί καθοδηγητές της Βέρμαχτ, οι Σλάβοι ορίζονταν ως «υπάνθρωποι» και οι πόροι θα έπρεπε να διατίθενται για τη διατροφή, την εκπαίδευση και περίθαλψή τους θα έπρεπε να περιορίζονται στο ελάχιστο που θα επέτρεπε «να είναι ικανοί να υπακούουν στους αφέντες τους».

Στην υπόλοιπη Ευρώπη, το Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ ισοδυναμούσε με μια πολιτική καταστροφή για τα ΚΚ. Στη Γαλλία η προσπάθεια του ΚΚΓ να ευθυγραμμιστεί με τη νέα στροφή της ΕΣΣΔ το οδήγησε σε μια πρωτοφανή κρίση, σε παράλυση απέναντι στην «κυβέρνηση» των δοσιλόγων και σε σοβαρή καθυστέρηση στο να εμπλακεί στα αναγκαία καθήκοντα της αντίστασης.

Τα κινήματα Αντίστασης

Και όμως στις κατεχόμενες χώρες εκδηλώνονταν μια ακόμα διαφορά μεταξύ του Α' και του Β' ΠΠ, που πυροδοτούσε μια σπουδαία δυναμική. Ο ΒΠΠ δεν περιορίστηκε σε σύγκρουση των στρατιών των αντιμαχόμενων πλευρών στα χαρακώματα και σε σαφείς πολεμικές γραμμές. Η Βέρμαχτ κατέλαβε σχεδόν αστραπιαία ένα μεγάλο αριθμό χωρών στην Ευρώπη. Η ξενική κατοχή είναι μια βάρβαρη μορφή καταπίεσης, κατά πολύ πιο σκληρή από τα γνωστά δικτατορικά καθεστώτα, και αυτή δημιουργούσε καθήκοντα, υποχρεώσεις, αλλά και δυνατότητες απελευθερωτικής αντίστασης. Ταυτόχρονα η προέλαση της Βέρμαχτ,

πέρα από την ξενική κατοχή, επέβαλε και ένα πολιτικό πρόγραμμα: το ναζισμό. Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες ξεκινούσε ο δολοφονικός διωγμός των Εβραίων, των τσιγγάνων, των «διαφορετικών», τα συνδικάτα διαλύονταν, οι αριστεροί και οι δημοκρατικές ελευθερίες θεωρούνταν εχθρική δύναμη, οι εργάτες υποβιβάζονταν σε καθεστώς υποζυγίου κ.ο.κ. Η αντικατοχική απελευθερωτική δράση συναντούσε τις υποχρεώσεις και τις δυνατότητες του αντιφασιστικού αγώνα. Σε όλες τις κατεχόμενες χώρες η μεγάλη πλειοψηφία της κυρίαρχης τάξης και των κρατικών και στρατιωτικών γραφειοκρατών της, έμενε παραλυμένη κάτω από το φόβο της δράσης των λαϊκών μαζών και την τάση συμβιβασμού με τους ναζί. Τα καθήκοντα της αντίστασης και του αντιφασιστικού αγώνα έγιναν υπόθεση κυρίως της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, ενώ στο πολιτικό πεδίο έγιναν υπόθεση της Αριστεράς. Τα μεγάλα κινήματα Αντίστασης έγιναν ο ζωντανός τρόπος όπου η πρωτοφανής κρίση των ημερών του ΒΠΠ μετατρεπόταν σε ισχυρή δυνατότητα για νικηφόρες εργατικές/σοσιαλιστικές επαναστάσεις σε ένα μεγάλο μέρος της Ευρώπης.

Το τέλος του ΑΠΠ σημαδεύτηκε από τη νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση και τις μεγάλες επαναστατικές απόπειρες στη Γερμανία, στην Ουγγαρία, στην Ιταλία κλπ. Γιατί δεν συνέβη το ίδιο στο τέλος του ΒΠΠ; Είναι ένα ερώτημα απολύτως κρίσιμο για την ιστορία της κομμουνιστικής Αριστεράς, με άμεσες συνέπειες σε όλες τις διαμάχες για τα ζητήματα της στρατηγικής και της πολιτικής του.

Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο απάντησης του ερωτήματος με την έμφαση στις αντικειμενικές συνθήκες. Σε μεγάλα τμήματα της ηπείρου, με αιχμή την Ιταλία και τη Γαλλία, εκδηλώθηκε μια πρωτοφανής ανατρεπτική δυναμική από τα κάτω, που οδήγησε τις κυρίαρχες τάξεις στην εκτίμηση ότι η ανασυγκρότηση και η σταθεροποίηση του καπιταλισμού στη μεταπολεμική περίοδο προϋπέθετε την ένταξη της Αριστεράς που βρισκόταν στην ηγεσία των αντιστασιακών κινήματων στις κυβερνήσεις που θα αναλάμβαναν αυτό το κρίσιμο έργο. Πώς αυτό έγινε εφικτό;

Η συνήθης και διαδεδομένη απάντηση αφορά «λάθη» ή και επιμέρους «προδοσίες» της α' ή της β' ηγετικής ομάδας στην α' ή β' χώρα της Ευρώπης, χωρίς όμως την ενοποίηση όλων αυτών των «λαθών» ή «προδοσιών» σε μια ενιαία γενική πολιτική διαπίστωση, και κυρίως με την προσπάθεια να μην συνδεθούν όλα αυτά με τη γραμμή του «διεθνούς κέντρου» της εποχής, δηλαδή με τις ευθύνες της σταλινικής ηγεσίας στην ΕΣΣΔ και τη Διεθνή.

Μια αξία των παραδοχών που σήμερα υποχρεώνεται να κάνει το ΠΓ του ΚΚΕ είναι ότι κάνει όλο αυτό το πεδίο «απαντήσεων» για το τέλος του ΒΠΠ παρωχημένο και αναξιόπιστο, ανοίγοντας νέες δυνατότητες ουσιαστικής συζήτησης.

(συνέχεια σελ.24)

Πώς, αλήθεια, τελείωσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος;

(συνέχεια από σελ.23)

Η διάλυση της Διεθνούς

Στις 15 Μάη του 1943, το Προεδρείο της Εκτελεστικής Επιτροπής της Κομμουνιστικής Διεθνούς ανακοίνωσε την αυτοδιάλυση της Διεθνούς (εν μέσω παγκοσμίου πολέμου!). Το ΠΓ του ΚΚΕ γράφει ότι «η απόφαση φαίνεται ότι επικυρώθηκε απ' όλα τα ΚΚ». Η κομπωσία της φράσης («φαίνεται ότι...») δείχνει επίγνωση για το γεγονός ότι η «επικύρωση» ήταν μάλλον ανύπαρκτη ή τουλάχιστον κατόπιν εορτής. Πιο σημαντική είναι η αποτίμηση αυτού του ντροπιαστικού γεγονότος: «Η απόφαση ερχόταν σε πλήρη αντίθεση με τις αρχές στις οποίες στηρίχθηκε η ίδρυση της Α' Διεθνούς... σε αντίθεση με το πνεύμα και το γράμμα του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, με την αρχή του προλεταριακού διεθνισμού, αλλά και με τους λόγους που η ίδια η Κομμουνιστική Διεθνής συγκροτήθηκε... Δεν μπορεί να γίνει παραδεκτό ότι επιβαλλόταν η διάλυση της ΚΔ προκειμένου να καταρριφθεί η διστακτικότητα Μεγάλης Βρετανίας-ΗΠΑ και άλλων αστικών δυνάμεων για αντιχιτλερική συμμαχία».

Στα πρακτικά της συνάντησης της Μόσχας, που δημοσιεύει το ΚΚΕ, ο Τσόρτσιλ συγχαίρει ένθερμα τον Στάλιν για τη διάλυση της Διεθνούς και ο Στάλιν ανταπαντά υπογραμμίζοντας ότι η διάλυση της Διεθνούς είναι απόδειξη ότι «Η ΕΣΣΔ δεν είναι διατεθειμένη να καταστρώσει μπολσεβίκικες επαναστάσεις στην Ευρώπη. Ο Τσόρτσιλ τώρα πρέπει να έχει πειστεί γι' αυτό...». (ΠΓ, σελ. 60, Ντοκουμέντα, σελ. 197).

Η διάλυση της Διεθνούς δεν σήμαινε ότι το «διεθνές κέντρο» έπαψε να καθοδηγεί δεσμευτικά τα ΚΚ. Σήμαινε ότι συνέχισε να το κάνει, αλλά απαλλαγμένο από κάθε υποχρέωση αναφοράς σε αρχές και με απόλυτη προτεραιότητα στη συνεννόηση της ρωσικής ηγεσίας με τους Αγγλο-Αμερικανούς συμμάχους της. Τα αποτελέσματα ήταν καταστρεπτικά για το κίνημα σε μια σειρά κρίσιμες χώρες.

Ο συμβιβασμός σε Ιταλία και Γαλλία

Την άνοιξη του 1944 ο Παλμίρο Τολιάτι (που ζούσε στη Μόσχα και, ως Έρκολι, υπήρξε βασικός συνεργάτης του Στάλιν στην καθοδήγηση της ΚΔ) ετοιμαζόταν να επιστρέψει στην Ιταλία. Παρέδωσε στη σοβιετική ηγεσία ένα «υπόμνημα» σχετικά με την πολιτική που έσπευσε να εισηγηθεί στο Ιταλικό ΚΚ, που αναδεικνυόταν ως ηγεμονική δύναμη στο κίνημα των παρτιζάνων. Γνωρίζοντας τη σοβιετική γραμμή την ενσωμάτωσε, αλλά υπογράμμιζε την άποψη ότι το Κόμμα του δεν έπρεπε να συμμετάσχει στην κυβέρνηση «Εθνικής Ενότητας» του Μπαντόλιο και ότι

θα έπρεπε να απαιτήσει την παραίτηση του Βασιλιά ως συνυπεύθυνου για τα φασιστικά εγκλήματα. Η απάντηση του Μολότοφ -με την υπογράμμιση «με τη σύμφωνη γνώμη της σοβιετικής κυβέρνησης...»- τον προέτρεψε να μη ζητηθεί η παραίτηση του Βασιλιά, να συμμετάσχει το ΙΚΚ στην κυβέρνηση Μπαντόλιο και να έχει ως επικέντρωση στην πολιτική του την ήττα των Γερμανών (ΠΓ ΚΚΕ, σελ. 70). Ο Τολιάτι ακολούθησε τις συμβουλές, έγινε αντιπρόεδρος της κυβέρνησης «Εθνικής Ενότητας» και υπέγραψε το ξέπλυμα όλων των μεγαλοστελεχών του φασισμού που δέχονταν τη «νέα κατάσταση». Όταν η κρίση ξεπεράστηκε, το ΙΚΚ πετάχτηκε σαν στημένη λεμονόκουπα έξω από την κυβέρνηση, μετά το 1948 ανέλαβαν δράση οι «άνθρωποι από σίδερο» της Χριστιανοδημοκρατίας και η Ιταλία των παρτιζάνων έγινε σταδιακά το βασικό στήριγμα του ΝΑΤΟ στη Μεσόγειο.

Το ΠΓ του ΚΚΕ παραθέτει τα πρακτικά από τη συνάντηση του Μορίς Τορέζ με τον Στάλιν, λίγο πριν ο Γραμματέας του ΚΚΓ επιστρέψει από τη Μόσχα στο Παρίσι: «Ο σ. Στάλιν εξηγεί ότι του φαίνεται... ότι οι κομμουνιστές δεν έχουν ακόμα καταλάβει πως η κατάσταση στη Γαλλία έχει αλλάξει. Δρουν αυθαδικά και... προσπαθούν να διατηρήσουν την πολιτοφυλακή. Αυτό δεν θα συμβεί. Υπάρχει μια κυβέρνηση που αναγνωρίζεται από τη Μεγάλη Βρετανία, τη Σοβιετική Ένωση, τις ΗΠΑ και άλλες δυνάμεις [σ: πρόκειται για την κυβέρνηση Ντε Γκολ], όμως οι κομμουνιστές συνεχίζουν να δρουν όπως συνήθισαν... Θα πρέπει να υπάρχει μια πλατφόρμα... που να περιλαμβάνει την ανάκαμψη της βιομηχανίας, τη δουλειά στους ανέργους, την υπεράσπιση της δημοκρατίας...» (ΠΓ, σελ. 71). Ο Τορέζ γύρισε στη Γαλλία με αυτή τη γραμμή και σε σύγκρουση με τους συντρόφους του που προσπαθούσαν να διατηρήσουν την ένοπλη δύναμη των Μακί σαν «έμβρυο» εναλλακτικής εξουσίας

στις συνθήκες αποχώρησης των ναζι και κατάρρευσης του κράτους των δοσιλόγων, έριξε το σύνθημα «ένας στρατός, μία αστυνομία, ένα κράτος!» που έστρωνε το χαλί στον Ντε Γκολ. Η μοίρα του κινήματος στη Γαλλία ήταν ανάλογη με εκείνη της Ιταλίας. Όπως, σωστά, εκτιμά το ΠΓ του ΚΚΕ: «Ουσιαστικά πρόκειται για την ίδια πολιτική, που οδήγησε στην υποταγή της ταξικής πάλης στη συμμαχία της ΕΣΣΔ με ΗΠΑ και Ενωμένο Βασίλειο στον ΒΠΠ» (ΠΓ, σελ. 72).

Ασφαλώς αυτή η πορεία δεν ακολουθήθηκε «ομαλά» απ' όλα τα κινήματα. Στη Γιουγκοσλαβία, οι παρτιζάνοι του Τίτο έσπασαν τις προβλέψεις της Γιάλτας και πήραν την εξουσία. Τιμωρήθηκαν γι' αυτό, με μια σκληρή σύγκρουση με την ΕΣΣΔ και τον «κόσμο» των ηγεσιών των ΚΚ. Στην Ελλάδα η δύναμη του κινήματος αντίστασης ήταν τέτοια που απέκλειε κάθε «συμβιβαστική» και «ειρηνική» διευθέτηση. Το ΠΓ του ΚΚΕ, αφού διαψεύδει τους ισχυρισμούς της δεκαετίας του 1950 ότι «οι σοβιετικοί δεν γνώριζαν» ή «δεν είχαν εγκρίνει» τα ηγετικά λάθη που οδήγησαν στην καταστροφή, εκτιμά: «Τι ήταν αυτό που έφερε "αποπροσανατολισμό" και έλλειψη επαναστατικής τόλμης στην κρίση στιγμή; Βάρισε η γενικότερη επεξεργασία της σταδιοποιημένης στρατηγικής του ΚΚΕ και του Διεθνούς Κομμουνιστικού Κινήματος, αλλά και όλη η γραμμή του ΚΚΣΕ και της ΕΣΣΔ...» (σελ. 76).

Ο κυνισμός της Γιάλτας

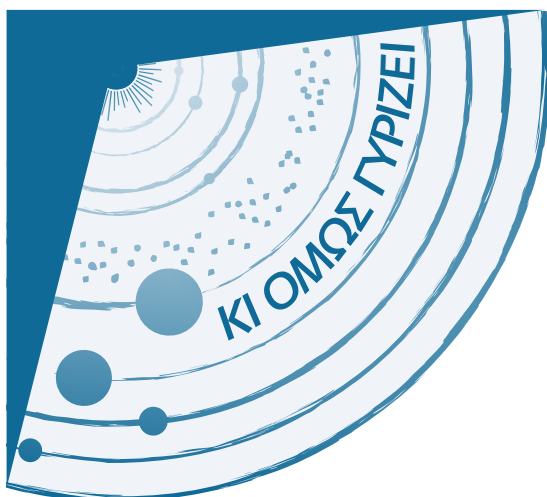
Έχοντας βγάλει έτσι από τη μέση των εξελίξεων τα λαϊκά κινήματα, τι απέμενε για την οριστικοποίηση της «συνεννόησης» μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων του στρατοπέδου των «νικητών»; Η μοιρασιά της επιρροής και της δύναμης στο μεταπολεμικό κόσμο. Αυτή χτίστηκε σταδιακά στις συμμαχικές «διασκέψεις» που συνοπτικά έμειναν στην ιστορία με το όνομα της σημαντικότερης εξ' αυτών: Η Γιάлта.

Διαβάζοντας κανείς τα ντοκουμέντα

αυτών των Διασκέψεων, μένει σοκαρισμένος από τον απόλυτο κυνισμό των τριών ηγετών που μοίραζαν μεταξύ τους τον κόσμο, τραβώντας γραμμές πάνω στους χάρτες ή εγκρίνοντας την «προτεραιότητα ενδιαφέροντος» της α' ή της β' Μεγάλης Δύναμης πάνω σε ολόκληρες χώρες, λαούς, εκατομμύρια ανθρώπους. Ο κόσμος που προέκυψε από τη διευθέτηση μεταξύ των νικητών στη Γιάлта, διέθετε για ένα χρονικό διάστημα μια κάποια «σταθερότητα». Το ένα στρατόπεδο αναγνώρισε στο άλλο τη δυνατότητα να κάνει κουμάντο στην «αυλή του». Όμως ταυτόχρονα παρέμενε ένας κόσμος βαθιά ανταγωνιστικός. Τα χτυπήματα του κινήματος των εργατών, των λαϊκών μαζών και της νεολαίας δεν είχαν ίσες συνέπειες στο Ανατολικό και στο Δυτικό Μπλοκ. Η οικονομική δυναμική στη Δύση και στην Ανατολή αποδείχθηκε ότι δεν ήταν ισόρροπη. Σαραντά χρόνια μετά το τέλος του ΒΠΠ το μπλοκ του κρατικού καπιταλισμού έφτασε στη ντροπιαστική κατάρρευση, κάτω από την πίεση -οικονομική, διπλωματική και στρατιωτική- των πρώην συνδαιτημόνων του στη Γιάлта.

Όπως σωστά λέει το ΚΚΕ: «Από την εκ των υστερών πείρα... προκύπτει ότι οι υπολογισμοί αυτοί [σ: της περιόδου του 1945] γενικά δεν επιβεβαιώθηκαν».

Σήμερα που γίνονται ξανά της μόδας οι αναζητήσεις για μια «νέα Γιάлта» μεταξύ των σύγχρονων Μεγάλων Δυνάμεων, μέσα σε συνθήκες κρίσης του συστήματος και όξυνσης των διεθνών ανταγωνισμών, οφείλουμε να θυμόμαστε μια θεμελιώδη «εποχή» του κομμουνιστικού κινήματος: την εποχή που ο Λένιν, οι οργανώσεις και τα κόμματα που συγκρότησαν την 3η Διεθνή αντιμετώπισαν τις συνθήκες μετά το τέλος του ΑΠΠ με απόλυτο κριτήριο την αυτονομία της εργατικής πολιτικής απέναντι σε όλες τις αντιμαχόμενες «παράταξεις», με απόλυτη προτεραιότητα στις ανάγκες της ταξικής πάλης, με διεθνιστική αντικαπιταλιστική επαναστατική στρατηγική.

Βόρεια Αμερική

Το Γενάρη του 2025, το κυβερνητικό Φιλελεύθερο Κόμμα στον Καναδά βυθιζόταν στις δημοσκοπήσεις (20%) με τους Συντηρητικούς να βρίσκονται σε υπερδιπλάσια ποσοστά (44%). Στις εκλογές του Απριλίου, συνέβη μια από τις μεγαλύτερες εκλογικές ανατροπές που έχουμε δει. Το Φιλελεύθερο Κόμμα κέρδισε 43,7% και επικράτησε των Συντηρητικών (41,3%). Όπως μαρτυρά το διάστημα της αντιστροφής της δημοσκοπικής τάσης που αποκρυσταλλώθηκε το βράδυ των εκλογών, πρόκειται για «επίτευγμα» του... Ντόναλντ Τραμπ. Οι Συντηρητικοί που είχαν κάνει μια σκληρή δεξιά στροφή, ταύτισης με τον «τραμπισμό», βρέθηκαν ξαφνικά απέναντι στη μαζική αντισυσπείρωση που προκάλεσαν οι δηλώσεις και τα πεπραγμένα του Αμερικανού Προέδρου (γενικά και ειδικά απέναντι στον Καναδά). Όμως η εκλογική αντεπίθεση των Φιλελεύθερων έγινε αποδυναμώνοντας τις δυνάμεις στα αριστερά του (Νέο Δημοκρατικό Κόμμα, Πράσινοι, Μπλοκ Κεμπέκ), λόγω και του μονοεδρικού συστήματος αγγλικού τύπου, που ενισχύει δραματικά την πίεση της «τακτικής ψήφου». Το χειρότερο είναι ότι οι Φιλελεύθεροι θα εκφράσουν έναν «πατριωτικό» αντι-τραμπισμό, που λογικά θα περιλαμβάνει «θυσίες» της εργατικής τάξης. Γι' αυτό και τα καλύτερα νέα ως προς την μαζική απόρριψη του τραμπισμού έρχονται μέσα από τις ίδιες τις ΗΠΑ. Όπου η αναθέρμανση της αντίστασης (αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, δίκτυα στήριξης των μεταναστών απέναντι στις απελάσεις, ενωτικές διαδηλώσεις «Κάτω τα Χέρια» με γενικευμένη ατζέντα) οδήγησε σε μαζικές κινητοποιήσεις την Εργατική Πρωτομαγιά, που συνέδεαν την υπεράσπιση των μεταναστών με την υπεράσπιση των συνδικάτων, ενώ έδιναν «χώρο» σε όλα τα κοινωνικά κινήματα. Τους πρώτους μήνες, η τακτική «Σοκ και Δέος» πέτυχε να παραλύσει τους αντιπάλους, όπως ήταν σχεδιασμένη από τον Στίβεν Μπάνον. Αλλά φαίνεται ότι είχε μια παράπλευρη συνέπεια, που ανέδειξε μια διαδηλώτρια της της Μάη: «Ανοίγοντας όλα τα μέτωπα ταυτόχρονα, εξαπολύοντας επιθέσεις κατά πάντων, μας διευκόλυνε να ενωθούμε». Με αυτά και με κείνα, η Tesla συνεχίζει να είναι σε ελεύθερη πτώση, οι εγκαταστάσεις της αποτελούν πεδίο διαρκών ακτιβισμών, ενώ ο Τραμπ έχει την μεγαλύτερη αντιδημοφιλία που έχει καταγραφεί ποτέ για Αμερικανό Πρόεδρο στις πρώτες 100 μέρες της θητείας του...

Γαλλία

Η καταδίκη της Μαρίν Λεπέν για υπεξαίρεση εκατομμυρίων ευρώ πόρων του ευρωκοινοβουλίου για να «βολέψει» συγγενείς και φίλους, ώθησε την ηγήτιδα της γαλλικής ακροδεξιάς να επιστρέψει σε «αντισυστημικό» προφίλ, καταγγέλοντας «δικαστικό πραξικόπημα». Οι αντιδράσεις του RN δείχνουν τις δυνάμεις και τις αδυναμίες της γαλλικής ακροδεξιάς. Η γαλλική ακροδεξιά έχει συγκροτήσει ένα

συμπαγές εκλογικό ρεύμα στήριξης που δεν κλονίστηκε από την αποκάλυψη της βαθιάς διαφθοράς της Λεπέν. Το 31% που θεωρεί (στις δημοσκοπήσεις) άδικη την απόφαση, είναι πολύ κοντά στο 31-34% που συγκεντρώνει ο Μπαρντελά ως υποψήφιος πρόεδρος της Γαλλίας, στην περίπτωση που η Λεπέν χάσει την έφεση. Αλλά δεν έχει μετατρέψει την παθητική μάζα ψηφοφόρων σε πολιτική δύναμη. Από αυτό τον μεγάλο όγκο υποστηρικτών, ελάχιστες χιλιάδες ανταποκρίθηκαν στην «πανεθνική» συγκέντρωση που κάλεσε η Λεπέν, η οποία ήταν εμφανώς μικρότερη από την αντισυγκέντρωση 15.000 ανθρώπων που οργάνωσαν αντιρατσιστικές οργανώσεις, η Ανευπότακτη Γαλλία και οι Πράσινοι. Λίγο νωρίτερα, στις 22 Μάρτη, αντιρατσιστικές διαδηλώσεις έγιναν σε 200 πόλεις, με τη μεγαλύτερη στο Παρίσι (100.000 άνθρωποι) και με στήριξη από την CGT, τα Solidaires, την Ανευπότακτη Γαλλία, η οποία ανακοίνωσε ότι η συμμετοχή έδειξε την «λαϊκή ενότητα στους δρόμους», ως «νίκη ενάντια σε αυτούς που θέλουν να μας διαιρέσουν».

Κασμίρ

Μια ένοπλη επίθεση αυτονομιστών ανταρτών στο κατεχόμενο Κασμίρ προκάλεσε σοκ με την εκτέλεση 26 τουριστών. Ήταν η πρώτη τέτοιου τύπου επίθεση τις τελευταίες δεκαετίες ένοπλης δράσης, η οποία τίναξε στον αέρα την εικόνα «κανονικότητας» που προωθούσε η ακροδεξιά κυβέρνηση Μόντι, η οποία τα τελευταία χρόνια πιέζει ακόμα πιο ασφυκτικά τον λαό του Κασμίρ, καταργώντας το καθεστώς ημι-αυτονομίας, διαμελίζοντας το διοικητικά, σκληραϊνώντας τις συνθήκες στρατιωτικής κατοχής, ανακοινώνοντας ότι θα επιτρέψει τη μεταφορά-εγκατάσταση Ινδουϊστικού πληθυσμού. Απειρώς πιο τρομακτική από την ένοπλη ενέργεια ήταν η αντίδραση της ινδικής ακροδεξιάς. Στο εσωτερικό, χρόνια υποκίνησης μίσους κατά των μουσουλμάνων ξέσπασαν σε εκδηλώσεις ακραίου σωβινισμού που απαιτούν «δυναμική απάντηση». Ο αντιμουσουλμανικός ρατσισμός απογειώνεται καθώς συνδέεται με τον μεγάλο εξωτερικό εχθρό -το Πακιστάν. Καθώς ο Μόντι έσπευσε αμέσως να «χρεώσει» στο πακιστανικό κράτος την επίθεση των ενόπλων, οι εντάσεις ανάμεσα στα δύο (πυρηνικά...) κράτη έχουν χτυπήσει κόκκινο. Η Ινδία ανακοίνωσε την αναστολή της συμφωνίας για τα νερά του Ινδού ποταμού. Αν και δεν την καταργεί (κόβοντας πρακτικά το νερό από το οποίο εξαρτώνται εκατομμύρια Πακιστανοί αγρότες), θέτει σε αμφισβήτηση μια συμφωνία που είχε αντέξει ακόμα και σε προηγούμενους πολέμους μεταξύ των δύο κρα-

τών. Το Πακιστάν χαρακτηρίζει «πράξη πολέμου» τυχόν διακοπή της υδροδότησης, ζητά να γίνει διεθνής έρευνα για να αποδειχθεί η μη-εμπλοκή του, ενώ απειλεί με αναστολή τη συμφωνία της Σίμλα του 1972 (υπογράφηκε μετά τον τρίτο πόλεμο και ορίζει τις σχέσεις, τη γραμμή επαφής κλπ μεταξύ των δύο δυνάμεων). Ο Μόντι ανακοίνωσε ότι «έδωσε το ελεύθερο» στις ένοπλες δυνάμεις κατά την αντίδρασή τους στην ένοπλη επίθεση ενώ έχουν σημειωθεί ανταλλαγές πυρών μεταξύ των ενόπλων δυνάμεων των δύο κρατών. Η ταχύτητα με την οποία ο Μόντι μετέτρεψε την ένοπλη επίθεση σε διμερή κρίση και η ένταση με την οποία απαντά δεν προμηνύουν τίποτε καλό. Είτε η ινδική κυβέρνηση επιδιώκει μια αναμέτρηση, είτε ο Μόντι δημαγωγεί για να «καλύψει» την έξαλλη κοινωνική του βάση, ανοίγοντας όμως ένα δρόμο από τον οποίο θα είναι δύσκολο να υποχωρήσει. Αν φτάσουμε σε πόλεμο, οι κίνδυνοι είναι τεράστιοι για όλους. Αν αυτό αποφευχθεί, οι κίνδυνοι θα παραμένουν για τους Μουσουλμάνους πολίτες της Ινδίας, τα θύματα ενός ανελέητου «πολέμου στο εσωτερικό» που σίγουρα θα παροξυνθεί. Ελάχιστες είναι οι φωνές που υποστηρίζουν τον τρόπο να απενεργοποιηθεί αυτή η εστία διαρκούς έντασης: Ο τερματισμός της κατοχής του Κασμίρ...

Αργεντινή

Η «Μέρα Αντιφασιστικής Υπερηφάνειας» (αντιφασιστική κινητοποίηση ΛΟΑΤΚΙ και φεμινιστικών οργανώσεων), η μαζική κινητοποίηση των οργανωμένων οπαδών ποδοσφαίρου στο πλευρό των συνταξιούχων και η συγκλονιστική κινητοποίηση κατά την ημέρα μνήμης για τα εγκλήματα της δικτατορίας, είχαν σημάνει τη μαζική επανεμφάνιση της κοινωνικής αντιπολίτευσης στον ακροδεξιό Μιλέι. Τη σκυτάλη πήρε το συνδικαλιστικό κίνημα, που είχε υποχωρήσει μετά τις κινητοποιήσεις που οργάνωσε τους πρώτους μήνες της θητείας του Αργεντινίου προέδρου. Τα συνδικάτα της χώρας

οργάνωσαν ένα ζώο κύμα απεργιακής δράσης με μαζικές διαδηλώσεις. Τα συνδικάτα απαίτησαν υψηλότερους μισθούς, το τέλος της καταστολής, δικαιώματα για τις καταπιεσμένες κοινωνικές ομάδες και μεγαλύτερες ελευθερίες για τα συνδικάτα. Ο Μιλέι έχει αποδυναμωθεί ακριβώς τη στιγμή που έκλεισε μια νέα συμφωνία δανεισμού με το ΔΝΤ που έρχεται ως «επιβεβαίωση» της έξαλλης νεοφιλελεύθερης επίθεσης και ενθάρρυνση να την συνεχίσει...

Ο διάλογος ΗΠΑ-Ιράν, τα κίνητρα

Του Πάνου Πέτρου

Ηταν 7 Απρίλη όταν ο Ντόναλντ Τραμπ, επέλεξε μια συνέντευξη Τύπου κατόπιν συνάντησης με τον Μπέντζαμιν Νετανιάχου για να ανακοινώσει ξαφνικά ότι έχει ανοίξει δίαυλο επικοινωνίας με το Ιράν και θα επιδιώξουν μια διπλωματική συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα.

Στις 12 Απρίλη έγινε η πρώτη συνάντηση μεταξύ αντιπροσωπειών στο Μουσκάτ του Ομάν (που έχει αναλάβει τη διαμεσολάβηση), με τον Ιρανό υπ. Εξ. να προσέρχεται περιγράφοντας τη συνάντησή ως «ευκαιρία», αλλά και ως «δοκιμή». Όλα δείχνουν ότι η αρχική δοκιμή ήταν πετυχημένη, καθώς οι διαπραγματεύσεις συνεχίστηκαν στις 19 Απρίλη (Ρώμη), στις 26 Απρίλη (Μουσκάτ), ενώ ο τέταρτος γύρος (3 Μάη Ρώμη) αναβλήθηκε για «υλικότεχνικούς λόγους» σύμφωνα με το Ομάν.

Δεν είναι μόνο η πυκνότητα των συναντήσεων αυτή που υπογραμμίζει τη σοβαρότητα των συνομιλιών. Το επιβεβαιώνουν και οι δύο πλευρές στις σχετικές δηλώσεις τους, που αν και τονίζουν το «συγκρατημένο» χαρακτήρα της «αισιοδοξίας» τους, έχουν κάνει επανειλημμένα λόγο για «πρόοδο», για «αποσαφηνίσεις», για «σοβαρότητα». Το επιβεβαιώνει και η σύνθεση των αντιπροσωπειών. Η Τεχεράνη εκπροσωπείται από τον υπουργό Εξωτερικών, Αμπάς Αραγκτσόι και η Ουάσινγκτον από τον Στιβ Γουίτκοφ, τον μεγαλομεσίτη που διορίστηκε Ειδικός Απεσταλμένος του Προέδρου για Ισραήλ/Παλαιστίνη και έχει γρήγορα εξελιχθεί σε Ειδικό Απεσταλμένο... παντού, αναλαμβάνοντας τις συνομιλίες με τον Πούτιν και σήμερα τις συνομιλίες με την ιρανική κυβέρνηση. Επιπλέον, μετά τους δύο πρώτους γύρους, οι συνομιλίες Γουίτκοφ-Αραγκτσόι (άνωτερο πολιτικοδιπλωματικό επίπεδο) εξελίσσονται παράλληλα με συνομιλίες αντιπροσωπειών σε τεχνικό επίπεδο -που υπογραμμίζει ότι η συζήτηση αγγίζει πλέον και «λεπτομέρειες».

Όμως ο δρόμος από το εποικοδομητικό κλίμα στην θετική κατάληξη δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός και το ιρανικό καθεστώς έχουν πίσω τους δεκαετίες αντιπαράθεσης, που έχουν διαμορφώσει πολλούς «ιρανοφάγους» μέσα στο αμερικανικό κράτος και ισχυρή καχυποψία/δυσπιστία απέναντι στις ΗΠΑ μέσα στο ιρανικό.

Είναι γνωστό ότι το επιτελείο του Τραμπ είναι διχασμένο. Ο αντιπρόεδρος Τζέι Ντι Βανς και ο υπουργός Άμυνας Πιτ Χέγκοσεθ θεωρούν ότι είναι εφικτή και προτιμότερη μια συμφω-

νία, εκτιμώντας ότι δεν θα ευνοήσει τα αμερικανικά συμφέροντα μια στρατιωτική αντιπαράθεση. Ο υπουργός Εξωτερικών, Μάρκο Ρούμπιο, πιστεύει ότι το Ιρανικό καθεστώς είναι αποδυναμωμένο και αυτό αποτελεί ευκαιρία να το γονατίσουν. Αντίστοιχα, σήμερα κυβερνά η λεγόμενη «μεταρρυθμιστική» πτέρυγα του καθεστώτος, αλλά πάντα σε συνύπαρξη με την «σκληρή», που θεωρεί κάθε προσπάθεια συνεννόησης με τις ΗΠΑ είτε προδοτική είτε απλώς μάταιη.

Ανατροπή

Σε κάθε περίπτωση, η έναρξη κι επιτάχυνση των συνομιλιών αποτέλεσε αιφνιδιασμό, καθώς το 2025 είχε ξεκινήσει πολύ διαφορετικά. Η επιλογή του ιρανοφάγου Ρούμπιο στη θέση του υπ. Εξ. είχε συνοδευτεί από την άμεση ενεργοποίηση της πολιτικής «μέγιστης πίεσης» στο Ιράν και την διαδοχική ανακοίνωση νέων (8 συνολικά) κυρώσεων, που έβαζαν στο στόχαστρο κυρίως τη δυνατότητα της Τεχεράνης να εμπορεύεται πετρέλαιο (γενικά και ειδικότερα να εξαγάγει στην Κίνα...). Η ανοιχτή ταύτιση με τον Νετανιάχου στην εθνοκάθαρση της Γάζας, η παραδοσιακή «αδελφική» σχέση μαζί του αλλά και η πρώτη θητεία Τραμπ (όταν απέσυρε μονομερώς τις ΗΠΑ από την πυρηνική συμφωνία του 2015 και δολοφόνησε τον ηγέτη των Φρουρών της Επανάστασης, Σολέϊμάνι), έδειχναν προς μια επιθετική πολιτική.

Αντίστοιχα, όταν ο Αμερικανός Πρόεδρος ανακοίνωσε ξαφνικά ότι έστειλε προσωπική επιστολή στον Ανώτατο Ηγέτη του Ιράν, Χαμενεΐ, ζητώντας του να δώσουν μια ευκαιρία στη διπλωματία, ο Χαμενεΐ είχε δηλώσει ότι «η επιμονή κάποιων τραμπούκικων

κυβερνήσεων για διαπραγματεύσεις δεν στοχεύει να επιλύσει τα ζητήματα αλλά να επιβάλει την κυριαρχία και τις απαιτήσεις τους. Η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν ασφαλώς δεν θα αποδεχτεί τις προσδοκίες τους», ενώ τα καθεστωτικά Μέσα υπενθύμιζαν την μοίρα της επιστολής που είχε στείλει ο Τραμπ το 2019 (την οποία ο Χαμενεΐ είχε αρνηθεί να παραλάβει).

Στις αρχές Απρίλη, το κλίμα είχε αλλάξει, με την ιρανική ηγεσία να αποδέχεται την έναρξη συνομιλιών και τον Τραμπ να ρίχνει το «βάρος» του πίσω από την ομάδα (Γουίτκοφ, Βανς κ.ά.) που ήθελε να επιδιώξει διπλωματική συμφωνία. Λίγο πριν την θετική απάντηση της ιρανικής ηγεσίας, είχε υπάρξει επικοινωνία της με τον Πούτιν -με τον οποίο έχει πυκνές επαφές και ο Γουίτκοφ. Όπως έχουμε ξανασημειώσει, οι προσπάθειες συνεννόησης μεταξύ ΗΠΑ-Ρωσίας έχουν ένα πολύ συνολικότερο «μενού» από τον ουκρανικό πόλεμο.

Η ιρανική πολιτική και ο «Άξονας»

Η ιρανική ανταπόκριση υπενθυμίζει μια σταθερά: η ηγεσία της Ισλαμικής Δημοκρατίας είναι πάντα πραγματιστική στην εξωτερική πολιτική της. Σε πείσμα της εικόνας του «ταραξία», το καθεστώς προτιμά να αποφεύγει το ξέσπασμα ανεξέλεγκτων κρίσεων, που μπορεί να διακινδυνεύσουν την επιβίωσή του και είναι συνήθως πρόθυμο να βρει δίαυλους επικοινωνίας και μηχανισμούς μείωσης των εντάσεων. Ακόμα και η επεκτατική ιρανική πολιτική (με τη συγκρότηση του περιφερειακού άξονα συμμαχιών υπό την ηγεσία της Τεχεράνης) έχει περισσότερο αποτρεπτικό χαρακτήρα. Η (οικονομική-στρα-

τιωτική) επένδυση στα μέλη του Άξονα υπολογίζει ότι αυτά θα αποτελούν μια «δύναμη αποτροπής», είτε πολιτικής (απέναντι στον κίνδυνο απομόνωσης του Ιράν από τα αραβικά κράτη), είτε στρατιωτικής (απέναντι σε πιθανή επίθεση από τις ΗΠΑ ή το Ισραήλ). Σε όλες της δεκαετίες ζωής της Ισλαμικής Δημοκρατίας, το «θερμόμετρο» στις σχέσεις με τις ΗΠΑ συνήθως καθορίζεται από την Ουάσινγκτον και όχι από την Τεχεράνη, που θα ήθελε να ενταχθεί πιο ομαλά στο διεθνές σύστημα.

Ασφαλώς όμως η στάση της ιρανικής κυβέρνησης καθορίζεται και από την συγκυρία, που συνδέεται με τα γεγονότα του 2024.

Τον Απρίλη του 2024, το Ιράν αντάλλαξε πυραυλικά χτυπήματα με το Κράτος του Ισραήλ για πρώτη φορά στην ιστορία της Ισλαμικής Δημοκρατίας. Ήταν μια «χορογραφημένη» αναμέτρηση: Η Τεχεράνη φρόντισε (ειδοποιώντας έγκαιρα) να περιορίσει τον αντίκτυπο του χτυπήματος στο Ισραήλ και η Ουάσινγκτον ανταποκρίθηκε πιέζοντας τον Νετανιάχου να μην κλιμακώσει. Όμως το γεγονός της ανταλλαγής πυραύλων αποτελούσε ένα νέο σκαλοπάτι στη «σκάλα της κλιμάκωσης», το οποίο η ιρανική ηγεσία αποδείχθηκε ότι ήθελε να αποφύγει. Όταν αμέσως μετά σκοτώθηκε ο «σκληροπυρηνικός» πρόεδρος Ραΐσί, το καθεστώς οργάνωσε άμεσα νέες εκλογές, στις οποίες επικράτησε ο «μεταρρυθμιστής» Πεζεσκιάν. Όλοι γνωρίζουν ότι, στις ιρανικές εκλογές, η νικήτρια παράταξη έχει την «ευλογία» του Ανώτατου Ηγέτη. Η διερεύνηση των δυνατοτήτων διαλόγου με τις ΗΠΑ ήταν καθεστωτική επιλογή και προκρίθηκε το πολιτικό προσωπικό που μπορούσε να την υπηρετήσει καλύτερα. Επ' αφορμή των τότε δηλώσε-

και οι προοπτικές του

ων του νέου προέδρου για σπάσιμο της απομόνωσης του Ιράν, άρσης των κυρώσεων κλπ, το «υπηρεσιακό» υπ. Εξ. αποκάλυψε ότι υπήρχαν ήδη μυστικές συνομιλίες με τις ΗΠΑ (μέσω Ομάν) και τους προηγούμενους μήνες.

Το σιωνιστικό κράτος απάντησε με ένα μπαράζ προκλήσεων: Δολοφονία Χανίγιε σε ιρανικό έδαφος, τρομοκρατική επίθεση με βομβητές στο Λίβανο, δολοφονία Νασράλα. Το Ιράν υποχρεώθηκε σε μια νέα -πιο σοβαρή- στρατιωτική απάντηση, προειδοποιώντας το Ισραήλ να μην δώσει συνέχεια. Τα σιωνιστικά αντίποινα ήταν σημαντικά, βάζοντας στο στόχαστρο πολλά ιρανικά οπλικά συστήματα, αλλά έμειναν αναπάντητα.

Ακολούθησε η κατάπαυση του πυρός στο Λίβανο, με τη Χεζμπολά να βγαίνει βαριά τραυματισμένη από τον πόλεμο

συνομιλήσει με τον Αραγκοί, έστειλε επίσης B-52 και αεροπλανοφόρα σε απόσταση βολής από το Ιράν και παρυσιάζει τις τρέχουσες συνομιλίες ως «τελευταία ευκαιρία». Με τις συνομιλίες σε εξέλιξη, ο αμερικανικός στρατός συνεχίζει να σφυροκοπά την Υεμένη και τους αντάρτες Χούθι, το μόνο μέλος του «Αξονα» που είχε βγει άθικτο από την αναμέτρηση του 2024.

Κατά τις συνομιλίες του 2013-15, όταν δεχόταν ερώτηση για τη στρατιωτική εναλλακτική, ο Ομπάμα συνήθιζε να σημειώνει ότι «όλες οι επιλογές είναι στο τραπέζι», σε μια σαφή αλλά έμμεση απειλή. Ο Τραμπ δηλώνει με σαφήνεια ότι το ζήτημα θα πρέπει να κλείσει άμεσα «είτε διπλωματικά, είτε με τα όπλα» και προειδοποιεί με «βομβαρδισμούς σαν αυτούς που δεν έχουν ξαναδεί».

Αυτή είναι η ερμηνεία της απότομης

ενεργοποιημένη πολιτικά κοινωνία, με κοινωνικά κινήματα, εργατικούς αγώνες. Ο «μεταρρυθμιστής» Πεζεσκιάν δεν κομίζει τίποτα νέο στην εσωτερική κρίση, με το καθεστώς να επιμένει σε τροχιά αυταρχισμού. Αλλά σε αυτό το κοινωνικό υπέδαφος, κάνει ό,τι μπορεί για να αποτρέψει εξωτερικές κρίσεις, που ένα πολιτικά αποδυναμωμένο καθεστώς ίσως δεν μπορέσει να αντέξει.

Τι θέλει ο Τραμπ;

Τα κίνητρα πίσω από την στροφή της Ουάσινγκτον στο διάλογο είναι λιγότερο σαφή. Με τον Τραμπ κανείς δεν μπορεί να υποτιμά τον προσωπικό παράγοντα. Ο ίδιος δηλώνει ότι θέλει... ένα Νόμπελ Ειρήνης και αρέσκεται να επιδεικνύει πόσο καλός είναι στην «Τέχνη της Συμφωνίας» (όπως ονόμασε το διάσημο βιβλίο του). Με πιο στρατηγικούς όρους, μια «τακτοποίηση» της σχέσης με το Ιράν ταιριάζει με την προσπάθεια να στραφεί όλη η προσοχή στην αντιπαράθεση με την Κίνα. Αυτό που ρίχνει σκιές στο «τι επιδιώκει ο Τραμπ» με αυτές τις συνομιλίες είναι το άγνωστο περιεχόμενό τους. Γιατί η σχέση με το Ιράν δεν εξαντλείται στο πυρηνικό του πρόγραμμα -ώστε αν αυτό διευθετηθεί να «απελευθερώνει» την προετοιμασία αναμέτρησης με την Κίνα.

Γιατί αν οι παράμετροι που συζητιούνται είναι όπως τα λέει ο Γουίτκοφ (το Ιράν διατηρεί το πυρηνικό του πρόγραμμα, αλλά δέχεται διεθνείς ελέγχους που εξασφαλίζουν ότι ο εμπλουτισμός ουρανίου θα παραμείνει σε επίπεδα ειρηνικής χρήσης), πρόκειται για επιστροφή στη... συμφωνία του 2015. Αυτήν από την οποία ο Τραμπ αποχώρησε μονομερώς, περιγράφοντάς την ως «μια από τις χειρότερες και πιο μονομερείς συμφωνίες στην ιστορία των ΗΠΑ».

Τι παραπάνω ελπίζει να πετύχει ο Τραμπ μέσα από αυτόν τον γύρο συνομιλιών με την Τεχεράνη; Αυτό το ερώτημα είναι κρίσιμο με δύο τρόπους. Γιατί μπορεί να περιλαμβάνει πράγματα που (αν συμφωνηθούν) αλλάζουν τον χάρτη. Γιατί μπορεί να περιλαμβάνει πράγματα που (αν απορριφθούν) θα φέρουν πιο κοντά τον πόλεμο.

Αρκετοί αναλυτές εκτιμούν ότι η ιρανική ηγεσία ελπίζει σε μια συμφωνία με υποχωρήσεις (πχ προσωρινή αναδίπλωση στη δράση του «Αξονα») που θα της επιτρέψει «να επιβιώσει την τετραετία Τραμπ», ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες και συσχετισμούς. Ο Χαμενεΐ έχει επιστρατεύσει τελευταία αναφορές στην ιστορία του σιϊτικού Ισλάμ που περιλαμβάνουν συμβιβασμούς ιστορικών Ιμάμηδων με τους εχθρούς τους, εξηγώντας ότι -τότε- υπήρξαν «λανθασμένες διαμαρτυρίες» που έδειχναν «έλλειμα υπομονής» απέναντι σε

«προσωρινές» επιλογές, ενώ τα ΜΜΕ των «σκληροπυρηνικών» έχουν μαλακώσει τη δημόσια κριτική τους στις συνομιλίες.

Όμως ο Ιρανός υπ. Εξ., αρθρογράφοντας στην Washington Post για τις ευκαιρίες μιας συμφωνίας, έκανε ένα πιο φιλόδοξο και γενναίο άνοιγμα: «Πολλοί στην Ουάσινγκτον παρουσιάζουν το Ιράν ως μια κλειστή χώρα από οικονομικής σκοπιάς. Η αλήθεια είναι ότι είμαστε ανοιχτοί να καλωσορίσουμε επιχειρήσεις από όλο τον πλανήτη. Είναι οι αμερικανικές κυβερνήσεις, και όχι το Ιράν, αυτές που κράτησαν τις αμερικανικές επιχειρήσεις μακριά από την ευκαιρία του ενός τρισεκατομμυρίου δολαρίων που προσφέρει η πρόσβαση στην οικονομία μας»...

Να μια γλώσσα που μιλάει στον Τραμπ και ίσως εξηγεί τι «παραπάνω» ελπίζει να πετύχει σε σχέση με την συμφωνία του Ομπάμα (που συνέβαλε στο «άνοιγμα» της ιρανικής οικονομίας σε ξένες επενδύσεις, αλλά δεν πρόβλεπε προνομιακή αμερικανική διείσδυση σε αυτήν).

Όμως εκτός από την οικονομία, υπάρχει το ζήτημα της γεωπολιτικής. Σε αυτό το πεδίο είναι επίσης άγνωστο -και κρίσιμο- το τι περιλαμβάνει το μενού των συνομιλιών. Γιατί απαιτήσεις που ίσως αφορούν το πυραυλικό πρόγραμμα του Ιράν, τις συμμαχίες του, την εξωτερική του πολιτική, μπορεί να συναντήσουν πιο ισχυρές «κόκκινες γραμμές» του καθεστώτος και τότε ο Τραμπ θα μπει στον πειρασμό να αποδείξει ότι δεν «μπλοφάρει»...

Οι διαπραγματεύσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων με το Ιράν ήταν πάντα υποκριτικές. Όσο οι προσπάθειες «μη-διάδοσης» πυρηνικών όπλων βρίσκονται στα χέρια των μεγάλων πυρηνικών δυνάμεων, δεν πρόκειται για βήμα απαλλαγής του πλανήτη από την απειλή, αλλά για υπεράσπιση του πυρηνικού τους ολιγοπωλίου. Στην περίπτωση του ιρανικού πυρηνικού προγράμματος, δεν υπάρχει καν (ακόμα...) η πρόθεση να αξιοποιηθεί στρατιωτικά, την ώρα που πυρηνικά όπλα διαθέτει ένα κράτος που δεν έχει αποδεχθεί τις σχετικές διεθνείς συμβάσεις (Ισραήλ...).

Οι διαπραγματεύσεις των ΗΠΑ με το Ιράν είχαν πάντα το στοιχείο του εκβιασμού, αλλά σήμερα γίνονται κυριολεκτικά «με το πιστόλι στο κρόταφο». Και με τον Νετανιάχου να καιροφυλακτεί (και να εργάζεται...) για έναν εκτροχιασμό των συνομιλιών (βλ. απειλές «απάντησης» στο Ιράν μετά από επίθεση των Χούθι στο Αεροδρόμιο Μπεν Γκουριόν), δεν πρέπει να επιτρέψουμε καμία στρατιωτική επίθεση κατά του Ιράν από αυτές τις δυνάμεις και να σταθούμε ενάντια σε κάθε εκστρατεία εναντίον του.

Οι διαπραγματεύσεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων με το Ιράν ήταν πάντα υποκριτικές. Όσο οι προσπάθειες «μη-διάδοσης» πυρηνικών όπλων βρίσκονται στα χέρια των μεγάλων πυρηνικών δυνάμεων, δεν πρόκειται για βήμα απαλλαγής του πλανήτη από την απειλή, αλλά για υπεράσπιση του πυρηνικού τους ολιγοπωλίου

και να υπομένει τις διαρκείς παραβιάσεις της εκκευρίας από το Ισραήλ, και η κατάρρευση του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία. Πρόκειται για γεγονότα που η Τεχεράνη δεν φάνηκε είτε ικανή είτε πρόθυμη να επιχειρήσει να αποτρέψει.

Από τη σκοπιά της Τεχεράνης, ο «Αξονας της Αντίστασης» είναι μέσο αποτροπής κινδύνων για το Ιράν και όχι μέσο άμεσης εμπλοκής του σε συγκρούσεις που μπορεί να απειλήσουν την επιβίωση του καθεστώτος. Απέναντι στην έξαλλη σιωνιστική επιθετικότητα, που «φλέρταρε» με μια τέτοια σύγκρουση, το Ιράν αναδιπλώθηκε και ο «άξονας» κατέγραψε μια σημαντική υποχώρηση.

Προϊόν φόβου

Σε αυτό το φόντο εμφανίστηκε ο τυφώνας Τραμπ, που ξεκίνησε πιέζοντας ασφυκτικά το Ιράν, πριν κάνει την αιφνίδια στροφή στο διάλογο. Πρόκειται όμως για διαπραγμάτευση με το πιστόλι στο κρόταφο. Δεν αναφερόμαστε μόνο στη «μέγιστη πίεση» των κυρώσεων (με ένα ακόμα πακέτο να επιβάλλεται μετά την έναρξη των συνομιλιών, λίγο πριν την τέταρτη συνάντηση στη Ρώμη!). Ο Αμερικανός Πρόεδρος, ενώ έστειλε τον Γουίτκοφ στο Ομάν να

μεταστροφής του Χαμενεΐ από τον Μάρτη στον Απρίλη. Το υπόβαθρο της διάθεσης για συνεννόηση με τις ΗΠΑ υπήρχε ήδη, όπως εξηγήθηκε παραπάνω. Οι πυκνές επαφές με την Σαουδική Αραβία, εν μέσω και των διαπραγματεύσεων με τις ΗΠΑ, αναδεικνύουν την αγωνία του καθεστώτος να εξασφαλίσει την θέση του στην περιοχή. Αλλά η καχυποψία απέναντι στη διακυβέρνηση Τραμπ κάμφθηκε όταν έγινε σαφές στους ηγετικούς κύκλους του Ιράν ότι η απειλή πολέμου είναι άμεση και η θέση του Ιράν χειρότερη από εκείνη του 2015, όταν η επιρροή και η ισχύς του στην ευρύτερη περιοχή βρίσκονταν στο «ζενίθ».

Αλλά πέρα από τη στρατιωτική αποδυνάμωση του ιρανικού άξονα, ο παράγοντας που δεν μπορεί να υποτιμηθεί είναι ο εσωτερικός-πολιτικός. Η κακή κατάσταση της ιρανικής οικονομίας, ο ασταμάτητος εργατικός αναβρασμός τα τελευταία χρόνια, οι κινηματικές κορυφώσεις αμφισβήτησης του καθεστώτος τα τελευταία 7 χρόνια (με πιο πρόσφατη την εξέγερση «Γυναίκα-Ζωή-Ελευθερία»), υπογραμμίζουν τις εσωτερικές αντιφάσεις του ιρανικού καθεστώτος. Σε αντίθεση πχ. με τη Σαουδική Αραβία, το Ιράν είναι μια χώρα με μια

Ο ουκρανικός πόλεμος και η «τελική πρόταση» του Τραμπ

Του Πάνου Πέτρου

Ο Ειδικός Απεσταλμένος του Τραμπ, Στίβεν Γουίτκοφ είχε δηλώσει ότι η διπλωματική προσπάθεια της αμερικανικής κυβέρνησης να τερματίσει τον ουκρανικό πόλεμο θα αποδώσει καρπούς στις 100 πρώτες μέρες της θητείας της. Μετά από πολλά επεισόδια, οι 100 μέρες Αμερικανικής διαμεσολάβησης έφτασαν στο τέλος τους και η Ουάσινγκτον παρουσίασε την λεγόμενη «τελική πρόταση» του Τραμπ.

Η αμερικανική πολιτική

Σύμφωνα με αυτήν, η λήξη των εχθροπραξιών θα γίνει με ντε φάκτο αποδοχή των τετελεσμένων στο έδαφος και της σημερινής γραμμής του μετώπου. Δηλαδή το Κίεβο θα εγκατέλειπε την επιδίωξη να ανακτήσει άμεσα/στρατιωτικά τα χαμένα του εδάφη και η Μόσχα θα εγκατέλειπε την προσπάθεια να κατακτήσει άμεσα/στρατιωτικά το σύνολο των εδαφών των τεσσάρων περιφερειών που έχει ανακοινώσει την προσάρτησή τους (Λουγκάνσκ, Ντονιέτσκ, Ζαπορίζια, Χερσώνα). Οι ΗΠΑ θα αναγνωρίσουν επίσημα την προσάρτηση της Κριμαίας και θα άρουν τις κυρώσεις που είχαν επιβληθεί γι' αυτό μετά το 2014. Οι ΗΠΑ δεσμεύονται να μην προσκαλέσουν στο ΝΑΤΟ την Ουκρανία, η οποία όμως θα είναι ελεύθερη να επιδιώξει την ένταξή της στην ΕΕ. Η πρόταση έκανε επίσης πιο γενικόλογες αναφορές για ευρωπαϊκές εγγυήσεις ασφαλείας στην Ουκρανία (χωρίς αναφορά στις ΗΠΑ) και για ενίσχυση των οικονομικών σχέσεων ΗΠΑ-Ρωσίας, κυρίως στους κλάδους της ενέργειας και της βιομηχανίας.

Πρόκειται ουσιαστικά για το «κορεατικό μοντέλο» (πάγωμα της σύγκρουσης, με ανοιχτό το εδαφικό ζήτημα), ενισχυμένο με θετικά κίνητρα (Κριμαία/άρση κυρώσεων) προς τη Μόσχα και εμπλουτισμένο με σημεία που θα διευκολύνουν τον Πούτιν να παρουσιάσει μια «νίκη» (ΝΑΤΟ). Αυτή η πρόταση δεν μπορεί να αξιολογηθεί μόνη της, χωρίς τη συμφωνία ΗΠΑ-Ουκρανίας για τα ορυκτά, η οποία υπογράφηκε μετά από πολλές εντάσεις και μπρος-πίσω.

Σύμφωνα με αυτήν, συγκροτείται ένα Κοινό Ταμείο Αξιοποίησης, του

οποίου τα κεφάλαια θα προέρχονται κατά 50% από την Ουκρανία (που δεσμεύεται να κατευθύνει εκεί τα έσοδα του κρατικού προϋπολογισμού από την αξιοποίηση του ορυκτού της πλούτου) και κατά 50% από τις ΗΠΑ (σε χρήμα ή σε μελλοντική στρατιωτική βοήθεια). Η λήψη των αποφάσεων του Ταμείου θα λαμβάνεται επίσης με 50-50 εκπροσώπηση της Ουκρανίας και των ΗΠΑ. Θα υπάρξει «καλή διάθεση» από την Ουάσινγκτον ώστε οι σχετικές αποφάσεις να μην έρχονται σε αντίφαση με τις «ευρωπαϊκές υποχρεώσεις» του Κιέβου. Η ιδιοκτησία των φυσικών πόρων θα παραμείνει στο ουκρανικό κράτος που θα αποφασίζει τι θα εξορυχθεί (κάτι που θεωρείται «διπλωματική νίκη» της Ουκρανίας), όμως στη δικαιοδοσία του Κοινού Ταμείου θα περάσει (εκτός από τις «σπάνιες γαίες») και το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο (κάτι που θεωρείται υποχώρηση του Κιέβου). Η ουκρανική κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι τα κέρδη του Ταμείου θα επενδύονται στην ουκρανική οικονομία για τα πρώτα 10 χρόνια («μετά από αυτό το διάστημα, θα διαμοιράζονται», αλλά αυτή η πρόβλεψη απουσιάζει από το κείμενο της συμφωνίας...

Η συμφωνία είναι προφανώς πολύ πιο ισορροπημένη από την αρχική πλιατσικολογική πρόταση του Τραμπ (που ζητούσε την πλήρη ιδιοκτησία και τον απόλυτο έλεγχο των «σπάνιων γαιών» χωρίς αντίτιμο, ως «αποζημίωση» για την προηγούμενη στρατιωτική βοήθεια). Στην ουσία, ο Τραμπ ξεκίνησε με αξιώσεις που παρέπεμπαν στην αυτοκρατορική-αποικιοκρατική εποχή, για να αποσπάσει τελικά μια συμφωνία βγαλμένη από τη νεοφιλελεύθερη «νέο-αποικιακή» εποχή, που γι' αυτό μοιάζει «φυσιολογική» κι «ισορροπημένη», παρά τον αντιδραστικό της χαρακτήρα.

Η συμφωνία δεν θα έχει άμεση οικονομική εφαρμογή, καθώς οι επενδύσεις θα γίνουν από ιδιώτες, οι οποίοι λογικά θα περιμένουν το τέλος του πολέμου και την διαμόρφωση μιας σταθερότητας/προβλεψιμότητας στην περιοχή πριν επενδύσουν. Καθώς η τελική μορφή αφορά τελικά την «αμερικανική προτεραιότητα» κατά τις μελλοντικές αποφάσεις του Κιέβου για την κατεύθυνση των εξορύξεων/εξαγωγών του, η σημασία της συμφωνίας για τις ΗΠΑ μοιάζει να αφορά λιγό-

τερο την άμεση πρόσβασή τους σε όλα τα ορυκτά και περισσότερο στο δικαίωμα «βέτο» ως προς το ποιο δεν θα έχουν μελλοντικά πρόσβαση σε αυτά. Και για όποιον δεν κατάλαβε, ο Αμερικανός υπ. Οικονομικών, Σκοτ Μπέσεντ, παρουσίασε τη συμφωνία προσθέτοντας ότι «κανένα μέρος που χρηματοδότησε τη ρωσική πολεμική μηχανή δεν πρόκειται να επωφεληθεί από την ανοικοδόμηση». Ο ελέφαντας στο δωμάτιο είναι ασιατικός και αποτελούσε προπολεμικά τον κορυφαίο εμπορικό εταίρο του Κιέβου...

Το σύμφωνο για τα ορυκτά λειτουργεί συμπληρωματικά στην «τελική πρόταση» του Τραμπ για τον πόλεμο. Δεν περιλαμβάνει ρητή

του Τραμπ, υπάρχουν σημεία που το Κίεβο δείχνει πρόθυμο να ανεχτεί: Όπως η μη-λύση του εδαφικού ζητήματος (από τη στιγμή που δεν θα αποδεχτεί το ίδιο την προσάρτηση και θα μείνει ως ανοιχτή εκκρεμότητα/διεκδίκηση) και η μη-ένταξη στο ΝΑΤΟ (που δεν περνούσε ποτέ από το χέρι του). Υπάρχουν σημεία που αισθάνεται καλυμμένο: Η απουσία αναφοράς σε οποιονδήποτε περιορισμό του μεγέθους των ενόπλων δυνάμεών της και η αναφορά σε ευρωπαϊκές εγγυήσεις (που μένει όμως να αποσαφηνιστεί). Η ουκρανική απαίτηση που απουσιάζει από την πρόταση Τραμπ είναι το να παραδοθούν τα «παγωμένα» από τη Δύση

Δεν αρκεί μια απόφαση της Ουάσινγκτον για να τερματιστεί εύκολα ο ουκρανικός πόλεμος, ούτε μπορεί «η τέχνη της συμφωνίας» να απενεργοποιήσει έτσι εύκολα τη δυναμική που τροφοδοτεί την ρωσο-ουκρανική σύρραξη συγκεκριμένα και τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για το μέλλον της ανατολικής Ευρώπης γενικότερα.

αναφορά σε αμερικανικές εγγυήσεις ασφαλείας προς την Ουκρανία, αλλά δημιουργεί αμερικανικό ιδιότελές συμφέρον να υποστηρίξει την (υπόλοιπη) Ουκρανία απέναντι σε μελλοντικές ρωσικές απειλές. Ο Μπέσεντ, που συνήθως μιλά στη γλώσσα των hedge funds όπου σταδιοδρόμησε, έγινε ξαφνικά φλογερός υπερασπιστής της εδαφικής ακεραιότητας και της εθνικής κυριαρχίας της (υπόλοιπης) Ουκρανίας, έννοιες που στην τραμπική πολιτική αντίληψη αποτελούν κουραφέξαλα.

Και οι ξενοδόχοι;

Φέρνουν όλα αυτά πιο κοντά τον τερματισμό του πολέμου; Προς το παρόν, η αμερικανική μεσολάβηση δεν έχει κατορθώσει καν να επιβάλει μια προσωρινή κατάπαυση του πυρός (30 ημερών) ως πρώτο βήμα. Ο Πούτιν απαντά στη σχετική πίεση κηρύσσοντας μονομερείς καταπαύσεις του πυρός σε... γιορτές κι αργίες. Μετά από μια 2ήμερη για το Πάσχα, ανακοίνωσε μια 3ήμερη για τη ρωσική «Μέρα της Νίκης».

Ως προς την «τελική πρόταση»

ρωσικά περιουσιακά στοιχεία στην Ουκρανία για την ανοικοδόμησή της, ως μορφή πολεμικών αποζημιώσεων/επανορθώσεων. Ο Ζελένσκι φωνάζει ότι δεν θα αναγνωρίσει ποτέ την προσάρτηση της Κριμαίας από τη Ρωσία, για να του απαντήσει ο Τραμπ «δεν σου ζήτησε κανείς να το κάνεις». Αλλά το προηγούμενο μιας αναγνώρισης από τις ΗΠΑ αγχώνει το Κίεβο.

Η Μόσχα δεν έχει ανοίξει τα χαρτιά της. Η ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ ήταν από καιρό «εκτός τραπέζιου», αλλά μια ρητή διατύπωση από την Ουάσινγκτον θα διευκολύνει τον Πούτιν να παρουσιάσει μια δική του «νίκη». Η Μόσχα σίγουρα θα ικανοποιηθεί και από την αμερικανική αναγνώριση της προσάρτησης της Κριμαίας (που μπορεί να ανοίξει το δρόμο και σε άλλους «πρόθυμους», πχ Ουγγαρία, Σλοβακία) και την άρση των σχετικών κυρώσεων. Ως προς το εδαφικό ζήτημα, εμφανίστηκαν «διαρροές» στον δυτικό Τύπο, όπου «ανώνυμοι αξιωματούχοι» περιγράφουν κάποια προθυμία του Πούτιν να παγώσει τη σύρραξη

στη σημερινή γραμμή. Αλλά αυτό δεν έχει διατυπωθεί επίσημα ακόμα, ενώ δημοσίως, ο Σεργκέι Λαβρόφ επιμένει να αναφέρεται στις τέσσερις προσαρτημένες επαρχίες ως τμήμα του ρωσικού κράτους που ως τέτοιο πρέπει να περιέλθει στον έλεγχο του ολοκληρωτικά. Οι ρωσικές αξιώσεις που έρχονται σε αντίφαση με την πρόταση Τραμπ είναι η επιμονή της Μόσχας στην «αποστρατιωτικοποίηση» της Ουκρανίας και η απόρριψη εγγυήσεων που θα εμπλέκουν προνομιακά τα δυτικά κράτη: ως «ψευδο-ειρηνευτικές δυνάμεις» που «θα αποτελούν νόμιμο στόχο» αποκάλυψε ο Λαβρόφ την οποιαδήποτε ευρωπαϊκή παρουσία σε ουκρανικό έδαφος.

Ο συνδυασμός των «διεθνών εγγυήσεων ασφαλείας» και της ύπαρξης/μεγέθους του ουκρανικού στρατού έχουν εξελιχθεί σε καρδιά του ζητήματος και των διαφωνιών των άμεσα εμπλεκόμενων. Γιατί με τα αίτια της σύγκρουσης να παραμένουν επί της ουσίας άλυτα, επικρατεί αμοιβαία δυσπιστία για την επόμενη μέρα μιας εκεχειρίας. Μετά την εισβολή του 2022 προς το Κίεβο, την περιγραφή των «μάξιμουμ» στόχων από τον Πούτιν (αποστρατιωτικοποίηση, «αποναζιστικοποίηση») και την πολιτοίδεολογική πλαισίωσή τους από το Ρώσο πρόεδρο («η Ουκρανία δεν είναι καν χώρα»), στο Κίεβο επικρατεί υπαρξιακός φόβος και μόνιμος σκεπτικισμός ότι «οι Ρώσοι θα ξαναδοκιμάσουν». Για τη Μόσχα, η ύπαρξη ενός αξιόμαχου ουκρανικού στρατού υπό τον έλεγχο μιας «αντιρωσικής» κυβέρνησης, παραμένει «κόκκινη γραμμή», είτε από φόβο μιας ουκρανικής ρεβάνς,

είτε με το μυαλό σε μια νέα δική της απόπειρα να τελειώσει τη δουλειά.

Με αυτά και με κείνα, αποδείχθηκε ότι δεν αρκεί μια απόφαση της Ουάσινγκτον για να τερματιστεί ο ουκρανικός πόλεμος, ούτε μπορεί «η τέχνη της συμφωνίας» να απενεργοποιήσει έτσι εύκολα τη δυναμική που τροφοδοτεί την ρωσο-ουκρανική σύρραξη συγκεκριμένα και τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό για το μέλλον της ανατολικής Ευρώπης γενικότερα.

Τι είδους αμερικανική αποχώρηση;

Ο επικοινωνιακός μηχανισμός των Ρεπουμπλικάνων προσπαθεί να διαφυλάξει το προφίλ του Τραμπ ως «ικανού στις συμφωνίες». Χάρη στην αμερικανική μεσολάβηση, λέει, μάθαμε πού στέκονται οι δύο πλευρές και φτάσαμε κοντά, αλλά υπάρχουν πράγματα που τις χωρίζουν, οπότε «πρέπει να πάρουν την απόφαση και να τα λύσουν». Μάλιστα. Μέχρι τότε; Ο αντιπρόεδρος Τζέι Ντι Βανς εκτίμησε ότι «αυτός ο πόλεμος δεν θα λήξει σύντομα». Ο υπουργός Εξωτερικών Μάρκο Ρούμπιο προανήγγειλε ότι αν δεν υπάρξει σύντομα ανταπόκριση και από τη Μόσχα και το Κίεβο, η αμερικανική κυβέρνηση θα σταματήσει να ασχολείται, καθώς «υπάρχουν σημαντικότερα πράγματα στον πλανήτη που πρέπει να δούμε».

Η διπλωματική απόπειρα του Τραμπ λογοδοτούσε στην επαναπροσέγγιση με τη Μόσχα και την απόσπαση κερδών από την αμερικανική «επένδυση» στην Ουκρανία. Σημείωσε σημαντικές προόδους και στους δύο στόχους (διάυλος

επικοινωνίας με τον Πούτιν πάνω σε μεγάλη γκάμα ζητημάτων, πέρα από το ουκρανικό + συμφωνία με τον Ζελένσκι για τα ορυκτά) και από εκεί ίσως προκύπτει η πρόθεση «να ασχοληθεί με άλλα ζητήματα». Αλλά η συνέχεια του πολέμου θα αφήσει και τους δυο στόχους εκτεθειμένους σε ανατροπές. Ο Τραμπ μπορεί να αποσύρει τις ΗΠΑ από την προσπάθεια να τερματιστεί ο πόλεμος. Αυτό που όμως δεν αποσαφηνίζει ακόμα είναι αν θα αποχωρήσει και από την εμπλοκή των ΗΠΑ σε αυτόν τον πόλεμο...

Συνέχεια του πολέμου;

Ένα τμήμα της ρωσικής άρχουσας γραφειοκρατίας θεωρεί το 2025 «έτος κατάρρευσης της ουκρανικής άμυνας». Πλησιάζοντας στα μισά του 2025, παρά την οριακή κατάσταση του ουκρανικού στρατού, η εικόνα στο πεδίο της μάχης δεν διακαίωνει αυτήν την πρόβλεψη. Εδώ και ενάμιση χρόνο, ο ρωσικός στρατός έχει την πρωτοβουλία κινήσεων σε όλη τη γραμμή του μετώπου. Αλλά καταγράφει κέρδη με ρυθμό σαλιγκαριού (που επιβραδύνθηκε ακόμα περισσότερο το 2025) και με τεράστιες απώλειες: και τα δύο μαζί (όπως και η κινητοποίηση Βορειοκορεατών στρατιωτών στο Κουρσκ) συγκλίνουν σε πολυπληθή αλλά κακής ποιότητας/εκπαίδευσης στρατεύματα που ρίχνονται σε αδιάκοπα κύματα πάνω στην ουκρανική άμυνα. Αυτή η εικόνα (και η συσσώρευση αντιφάσεων στη ρωσική οικονομία), έκανε τον Γουίτκοφ αισιόδοξο ότι ο Πούτιν θα δεχτεί «μια καλή διέξοδο», σαν την πρόταση που παρουσιάστηκε.

Με τον αδιάκοπο ρυθμό των ρωσικών επιθέσεων, η Μόσχα δείχνει ότι ποντάρει τα πάντα στη διασφάλιση των μέγιστων κερδών στο έδαφος πριν συζητήσει τη διέξοδο αυτή. Για πόσο θα αντέξει να επιμένει σε αυτήν τη τακτική, τι θα αποδώσει και πώς θα υποδεχτεί ο απρόβλεπτος Τραμπ ένα τέτοιο ενδεχόμενο είναι τα άμεσα ερωτήματα για την πορεία του πολέμου.

Ευρωπαϊκός милитарισμός και ειρήνη

Οι μεγάλες ευρωπαϊκές δυνάμεις προετοιμάζονται για το ενδεχόμενο μετατροπής του πολέμου σε «ευρωπαϊκή υπόθεση». Έσπευσαν να συγκροτήσουν μια «συμμαχία των προθύμων», η οποία στέκεται αμήχανη ως προς τον ρόλο της, πέρα από τη συνέχεια υλικής στήριξης της ουκρανικής κυβέρνησης και εκκλήσεων στην Ουάσινγκτον να μην αλλάξει πολιτική. Μεγάλες αποφάσεις, όπως η παρουσία ευρωπαϊκών στρατευμάτων σε ουκρανικό έδαφος, δείχνουν να συναρτώνται κυρίως από αμερικανικές εγγυήσεις (στρατιωτικής) κάλυψής τους και δευτερευόντως (ελλείψει τέτοιων εγγυήσεων) από την αποδοχή της Ρωσίας (που δεν το συζητά...). Αλλά τα φλογερά λόγια «υπεράσπισης της Ουκρανίας» ως «προμαχώνα της Ευρώπης» (που κινδυνεύει!) αξιοποιούνται για να νομιμοποιήσουν τον θηριώδη επανεξοπλισμό του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού, με το βλέμμα σε μελλοντικές αναμετρήσεις -στην ανατολική Ευρώπη ή και αλλού.

Μια κατάπαυση του πυρός θα επιτρέψει να ανασάνει ο ουκρανικός λαός και να σταματήσει η «κρεατομηχανή» να αλέθει καθημερινά φαντάρους και των δύο χωρών. Όμως μια δίκαιη λύση, που θα απενεργοποιεί κινδύνους, απαιτεί πολύ περισσότερα, όπως η απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων, η επιστροφή των εκτοπισμένων Ουκρανών στις εστίες τους, δημοκρατικές αποφάσεις για το μέλλον της Κριμαίας και των «μικτών» περιοχών του Ντονμπάς, που να παίρνουν υπόψη τις ευαισθησίες και τις προτάσεις που απαιτούνται (των εθνικά Ρώσων και των Ουκρανών που ζουν στα ανατολικά, των Τατάρων της Κριμαίας) μετά την αναζωπύρωση των εθνικισμών, μια πολιτική φιλίας και συναδέλφωσης μεταξύ των λαών των δύο χωρών, σε ρήξη με τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ. Αλλά ο αγώνας για μια τέτοια λύση περνά μέσα από την αντιπαράθεση με τις υπαρκτές κρατικές ηγεσίες και τις άρχουσες ολιγαρχίες τους. Χωρίς μεγάλες πολιτικές-κοινωνικές ανατροπές, τα εθνικιστικά πάθη και οι ανοιχτές ιστορικές εκκρεμότητες θα συνεχίσουν να υπονομεύουν μια βιώσιμη ειρήνη.

Γάζα: Λιμοκτονία και σχέδια κατάκτησης

Του Πάνου Πέτρου

Οι κραυγές από τη Γάζα γίνονται όλο και πιο επείγουσες, εκπέμποντας SOS. Η λωρίδα γης έχει «σφραγιστεί» ολοκληρωτικά από τις 2 Μάρτη, τίποτε απολύτως δεν περνά, ενώ τα αποθέματα τροφίμων και νερού εξαντλούνται. Με τα λόγια ενός πατέρα από τη Γάζα: «δεν ρωτάμε αν είναι θρεπτικό ή όχι, αν είναι φρέσκο ή χαλασμένο. Αυτό είναι πολυτέλεια. Θέλουμε απλά να γεμίσουμε τα στομάχια των παιδιών μας. Δεν θέλω το παιδί μου να πεθάνει πεινασμένο». Δεν πρόκειται για λιμό, αλλά για εξαναγκαστική λιμοκτονία. Όπως το έθεσε η Διεθνής Αμνηστία: η «ββάνωση κι απάνθρωπη πολιορκία αποτελεί μια ακόμα ένδειξη της γενοκτονικής πρόθεσης του Ισραήλ στη Γάζα».

Τα drones συνεχίζουν να δολοφονούν καθημερινά Παλαιστίνιες και Παλαιστίνιους. Όμως στο έδαφος, ο Ισραηλινός Στρατός ανακοινώνει συχνά «περιστατικά ασφαλείας» (έτσι χαρακτηρίζει η σιωνιστική αργκό τις επιτυχημένες ένοπλες ενέργειες της Παλαιστινιακής Αντίστασης).

Στις 5 Μάη, η κυβέρνηση Νετανιάχου κατέληξε στο πώς θα αντιμετωπίσει (;) αυτόν τον πονοκέφαλο. Θα κληθούν εκ νέου κι άλλες πολλές χιλιάδες έφεδροι, οι οποίοι θα αναπτυχθούν στα σύνορα με τον Λίβανο και στη Δυτική Όχθη, «απελευθερώνοντας» δυνάμεις για μια νέα μαζική χερσαία επίθεση. Πλέον τίθεται ανοιχτά ως στόχος η κατάληψη της Λωρίδας της Γάζας. Ο ακροδεξιός υπουργός Οικονομικών, Μπεζαλέλ Σμότριντς ζει το όνειρό του: «Πρόκειται να κατακτήσουμε τη Λωρίδα της Γάζας μια για πάντα. Θα σταματήσουμε να φοβόμαστε τη λέξη "κατοχή"»...

Το σχέδιο για διευρυμένη χερσαία εισβολή εγκρίθηκε ομόφωνα. Το πιθανότερο είναι να ξεκινήσει μετά την περιοδεία του Τραμπ σε Σαουδική Αραβία, Κατάρ και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (13-16 Μάη) και να ξεδιπλωθεί σε στάδια. Ισραηλινοί αξιωματούχοι προβλέπουν «μήνες εντατικών μαχών» και μια προσπάθεια διαρκούς πίεσης του πληθυσμού να μετακινηθεί βίαια προς τα νότια (και μετά, προς την έξοδο;).

Στο εσωτερικό της κοινωνίας και του κράτους του Ισραήλ, οι αντιφάσεις συνεχίζονται. Η σύγκρουση της κυβέρνησης με τον επικεφαλής της Σιν Μπετ και τη Γενική Εισαγγελέα επανάφερε εκρηκτικά τη σύγκρουση ανάμεσα στον φιλελεύθερο και τον δεξιό σιωνισμό ως προς τη φυσιογνωμία του Κράτους του Ισραήλ.

Αυτή η αντίφαση διαπλέκεται πλέον με την συνέχεια του πολέμου. Ένας έφεδρος στρατηγός και επικεφαλής αντιπολιτευτικού κόμματος, κατήγγειλε την απόφαση διεύρυνσης της χερσαίας εισβολής: «Δεν γίνεται για την ασφάλεια του Ισραήλ, αλλά για να σωθεί ο Νετανιάχου και η εξτρεμιστική κυβέρνηση... Η κατοχή της Λωρίδας στο όνομα της "επιβίωσης της κυβέρνησης" θα μας κοστίσει σε αίμα – σε ζωές αιχμαλώτων, σε ζωές αντρών και γυναικών στρατιωτών, σε εξάντληση». Οι οικογένειες των αιχμαλώτων καταδικάζουν το «σχέδιο θυσίας των ομήρων» και κάποιες καλούν ανοιχτά τους εφέδρους να μην παρουσιαστούν.

«Πρόκειται να κατακτήσουμε τη Λωρίδα της Γάζας μια για πάντα. Θα σταματήσουμε να φοβόμαστε τη λέξη "κατοχή"»...

Εν τω μεταξύ, το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης, εκτός από την σε εξέλιξη έρευνα για τη γενοκτονία, κλήθηκε να εξετάσει και την υποχρέωση του Ισραήλ να επιτρέψει βοήθεια στους Παλαιστίνιους και να συνεργάζεται με την UNRWA. Το σιωνιστικό κράτος περιορίστηκε να στείλει μια γραπτή δήλωση που χαρακτηρίζει «αντισημιτικό τσίρκο» το Διεθνές Δικαστήριο. Ο εκπρόσωπος των ΗΠΑ παραβρέθηκε για να υπερασπιστεί το Ισραήλ, αλλά ήταν μόνος απέναντι στις καταθέσεις και τους ισχυρισμούς δεκάδων κρατικών ηγεσίων. Αλλά το πιο κρίσιμο ερώτημα μένει αναπάντητο. Αυτές οι κρατικές ηγεσίες, εκτός από το να λένε τη γνώμη τους στα διεθνή δικαστήρια και να περιμένουν μήνες και χρό-

νια για να εκδοθούν οι αποφάσεις τους, τι σκοπεύουν να κάνουν εδώ και τώρα, απέναντι σε αυτή την αγριότητα που γνωρίζουν και παραδέχονται ότι συμβαίνει; Όσο μένουν στα λόγια, είναι όλοι τους συνένοχοι στο μεγαλύτερο έγκλημα της εποχής μας.

Επικίνδυνα πολιτικά παιχνίδια

Για να προσποιηθούν ότι ανταποκρίνονται στη διεθνή πίεση για άρση του αποκλεισμού και ποντάροντας στην απελπισία που δημιουργεί η ακραία πείνα, ΗΠΑ και Ισραήλ ανακοίνωσαν ένα αντιδραστικό σχέδιο: Κάποιες διεθνείς οργανώσεις, μαζί με ιδιωτικούς εργολάβους ασφάλειας θα παραδίδουν -λέει- κιβώτια τροφίμων σε εξατομικευμένη βάση, με τους Ισραηλινούς στρατιώτες να έχουν την εποπτεία της «ασφάλειάς» τους.

Η Χαμάς κατήγγειλε αμέσως αυτήν την απόπειρα πολιτικής εργαλειοποίησης της πείνας για να επιβληθεί με άλλα μέσα η διάλυση του παλαιστινιακού κοινωνικού-πολιτικού ιστού και να εμπεδωθεί η Κατοχή.

Ο «ανθρωπιστικός» μανδύας της πρότασης δεν έπεισε ούτε τις παραδοσιακά μη-πολιτικές ανθρωπιστικές οργανώσεις. Η ΜΚΟ Humanitarian Country Team δήλωσε ότι η πρόταση είναι «σχεδιασμένη για να ενισχύσει τον έλεγχο πάνω σε ζωτικής σημασίας είδη ως μέσο πίεσης –ως τμήμα μιας στρατιωτικής στρατηγικής». Ο ΟΗΕ ξεκαθάρισε ότι δεν θα συμμετέχει σε ένα τέτοιο σχέδιο και οι ανθρωπιστικές οργανώσεις που δρουν στο πεδίο κατήγγειλαν από κοινού το Ισραηλινό σχέδιο και ζητούν από τις διεθνείς κυβερνήσεις να ασκήσουν πιέσεις για άρση του αποκλεισμού.

Εκτός από τα αμερικανοϊσραηλινά σχέδια, εξελίσσεται κι ένα άλλο πολιτικό παιχνίδι... Ο Μαχμούντ Αμπάς, απομονωμένος από τις Παλαιστινιακές μάζες, απελπισμένος από τον παραγκωνισμό

του από τις ΗΠΑ και την ανοιχτή απαξίωσή του από το Ισραήλ, βάζει τα δυνατά του για να πείσει τους τελευταίους ότι είναι... αξιόπιστος, βυθιζόμενος όλο και πιο χαμηλά στο βούρκο.

Στο Κεντρικό Συμβούλιο της PLO, η φράζια του Αμπάς απέρριψε κάθε πρόταση να κινηθεί η Οργάνωση στην κατεύθυνση της Παλαιστινιακής ενότητας απέναντι στα σχέδια των Σιωνιστών, προκαλώντας τις καταγγελίες και τις αποχωρήσεις των παρατάξεων της Παλαιστινιακής Αριστεράς. Στην συνεδρίαση της Εκτελεστικής Επιτροπής της PLO (με την απουσία των αντιπολιτεύσεων), ο Αμπάς ανακοίνωσε το διορισμό αντιπροέδρου. Πρόκειται για μια νέα θέση στην PLO που έγινε ορθά αντιληπτή ως προώθηση μελλοντικού διαδόχου. Για τη θέση επέλεξε τον Χουσεΐν Αλ Σείχ, έναν βετεράνο της Φατάχ που από το 2007 και μετά, ειδικεύτηκε στο... συντονισμό με τις δυνάμεις Κατοχής για «ζητήματα ασφαλείας».

Ο Αμπάς επιτέθηκε δημόσια στη Χαμάς, απαιτώντας να απελευθερώσει άμεσα τους αιχμαλώτους (!), για να αφαιρεθεί -λέει- το «πρόσχημα» από το Ισραήλ. Την κάλεσε να παραδώσει τα όπλα της και να δράσει -λέει- ως πολιτικό κόμμα. Απαίτηση να παραδώσει τον έλεγχο της Γάζας στην (υπαρκτή, ελεγχόμενη από τον ίδιο) Παλαιστινιακή Αρχή.

Ο Αμπάς επιλέγει να αντιστρέψει την πραγματικότητα. Ακόμα και η φιλελεύθερη σιωνιστική αντιπολίτευση καταγγέλει ότι ο πόλεμος δεν έχει καμία σχέση με τους αιχμαλώτους, που δεν λειτουργούν ως «πρόσχημα» για τον Νετανιάχου, αλλά ως μοναδική πηγή εσωτερικού προβλήματος στα πολεμικά του σχέδια.

Η ισραηλινή κυβέρνηση δεν κρύβει πλέον ότι ο αφοπλισμός της Χαμάς θα είναι πρελούδιο της κατοχής και της εθνοκάθαρσης της Γάζας. Ο Αμπάς δεν μας λέει πόσο αποτρεπτικά (στη σιωνιστική επιθετικότητα) έχει λειτουργήσει όλους αυτούς τους μήνες η «φρόνιμη» στρατηγική της ηγετικής ομάδας της Π.Α. στη Δυτική Όχθη.

Στα μέσα Μάη, ο Αμπάς θα ταξιδέψει στον Λίβανο, όπου φημολογείται ότι θα πιέσει για τον αφοπλισμό και των παλαιστινιακών οργανώσεων στους καταυλισμούς προσφύγων. Η ηγετική κλίκα της Φατάχ θέλει το μονοπώλιο των όπλων στην Π.Α., αλλά χρησιμοποιεί τις δυνάμεις ασφαλείας της για την αστυνόμευση των Παλαιστινίων και όχι την προστασία τους από την Κατοχή. Έχει αποκηρύξει την ένοπλη πάλη και πιέζει τη Χαμάς να κάνει το ίδιο, αλλά δεν έχει παρουσιάσει ούτε ένα μικρό δείγμα πολιτικού ή μαζικού αγώνα, αντίθετα αστυνομεί και σαμποτάρει και αυτά...

Ανησυχητική εξέλιξη στην Ιορδανία

Η Ιορδανία είναι η χώρα όπου έχει ξεδιπλωθεί η πιο επίμονη δράση αλληλεγγύης στην Γάζα όλους αυτούς τους μήνες. Οι διαδηλώσεις δεν έχουν σταματήσει, ενώ έχουν υπάρξει και κάποια μεμονωμένα «ένοπλα περιστατικά» στα σύνορα με το Ισραήλ. Το πολιτικό κόμμα που στηρίζει τις μαζικές κινητοποιήσεις και έδωσε μια πολιτική κάλυψη στους μεμονωμένους ενόπλους (με επίσκεψη στις οικογένειές τους) είναι οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι. Αυτή τους η πολιτική επιβραβεύτηκε στις τελευταίες βουλευτικές εκλογές. Αυτές έγιναν με ένα σύστημα ελαφρώς μεταρρυθμισμένο για να διευκολύνει την πολιτική ψήφο και να αποδυναμώνει τα οικογενειακά-ατομικά πελατειακά δίκτυα, και απέδωσαν το καλύτερο εκλογικό αποτέλεσμα στην ιστορία των Α.Μ. που αναδείχθηκαν πρώτη δύναμη. Πρόσφατα, ο Βασιλιάς ανακοίνωσε την εξάρθρωση μιας ομάδας που συγκέντρωνε όπλα «για την αποσταθεροποίηση του Ιορδανικού κράτους», έδειξε άμεσα τη Μουσουλμανική Αδελφότητα ως υπεύθυνη και ανακοίνωσε ότι θα τεθεί εκτός νόμου. Μοιάζει με επιλογή της μοναρχίας να «οχυρωθεί» απέναντι σε πιθανούς μελλοντικούς κραδασμούς και αυτό προκαλεί ανησυχία για το τι εκτιμά ο Βασιλιάς ότι φέρνει το μέλλον στα παλαιστινιακά εδάφη...

Διεθνής μάχη για την Παλαιστίνη

«Η επίθεση σε μια ανθρωπιστική αποστολή είναι έγκλημα πολέμου. Πρέπει να απαιτήσετε από την κυβέρνησή σας να σταματήσει κάθε βοήθεια προς το Ισραήλ και να απαιτήσετε τον τερματισμό της παράνομης πολιτορκίας. Σας στέλνουμε αγάπη, οργή και αλληλεγγύη από τη Μεσόγειο Θάλασσα. Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Γκρέτα Τούνμπεργκ

στην οποία οργανώθηκε συγκέντρωση στο Υπουργείο Εθνικής Άμυνας.

Παρά το μούδιασμα που προκαλεί η ανελέητη συνέχεια της γενοκτονίας, ο κόσμος της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη εξακολουθεί να στηρίζει το πλήθος εκδηλώσεων που γίνεται (από το BDS Greece, την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης, τη συλλογικότητα «Ποδονίφτης» στη Νέα Ιωνία κ.ά.), να φέρνει τα Παλαιστινιακά «χρώματα» σε κάθε κινητοποίηση (Πρωτομαγιά κλπ).

Όλος αυτός ο κόσμος πρέπει να κινητοποιηθεί στη διαδήλωση που οργανώνεται το Σάββατο 17 Μάη, κοντά στην επέτειο της Νάκμπα. Είναι μια κομβική επέτειος, που πάντα υπενθυμίζει ότι η Νάκμπα δεν τελείωσε το 1948, αλλά είναι διαρκής. Η γενοκτονία κι εθνοκάθαρση στη Γάζα κάνει ακόμα πιο επείγοντα αυτόν τον ισχυρισμό.

Στις δεκαετίες μετά το 1948, επικράτησε η ανάλυση και η αίσθηση ότι το σιωνιστικό εποικιστικό εγχείρημα ήρθε «καθυστερημένα» στη διεθνή σκηνή και γι' αυτό δεν μπόρεσε να ολοκληρωθεί όπως προηγούμενα (γενοκτονία των ιθαγενών στην Αμερική, στην Αυστραλία). Το 2025, ο πλανήτης παρακολουθεί σε ζωντανή σύνδεση μια τέτοια γενοκτονία και το Ισραήλ γκρεμίζει ατιμώρητο την παλιά σιγουριά ότι «κάτι τέτοιο δεν μπορεί να συμβεί στη σύγχρονη εποχή».

Η διαδήλωση για την επέτειο της Νάκμπα, πρέπει να κατεβάσει στο δρόμο όσους κι όσες εμπνέεται από την πεποίθηση ότι η εποχή της αποικιοκρατίας και του apartheid τελείωσε και η ύπαρξη του σιωνιστικού κράτους είναι η τελευταία εκκρεμότητα αυτής της σκοτεινής εποχής. Σε σύγκρουση με όσους ετοιμάζουν ένα μέλλον όπου το σιωνιστικό κράτος θα είναι «πίσω στη μόδα» και οι πρακτικές του το νέο «κανονικό»...

Η γενοκτονία στη Γάζα αποτελεί μια αγριότητα που απειλεί τον Παλαιστινιακό λαό, αλλά και τον ανθρωπινό πολιτισμό με ένα ιστορικό πιασμένο πολιτισμό και αυτό μετατρέπει την αντιπαράθεση του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό με τους συμμάχους του Ισραήλ σε σύγκρουση δύο κόσμων, δύο αντιλήψεων για το μέλλον της ανθρωπότητας.

Από τη μια, βρίσκονται άνθρωποι πρόθυμοι να μπουν σε ένα καράβι για να επιχειρήσουν να σπάσουν έναν απάνθρωπο αποκλεισμό και να μεταφέρουν ανθρωπιστική βοήθεια, γνωρίζοντας ότι φτάνοντας στα ανοιχτά της Γάζας, θα κινδυνεύσουν με σύλληψη ή και θάνατο.

Από την άλλη στέκεται ένα κράτος που μέσα στην αλαζονεία της ατιμωρησίας του, δε διστάζει να χτυπήσει

με drones αυτό το καράβι σε διεθνή ύδατα, στο κέντρο της Μεσογείου, λίγα ναυτικά μίλια έξω από τη Μάλτα!

Μια θεσμική σιωπή έχει απλωθεί πάνω από αυτήν την κραυγαλέα πρόκληση του «μακριού χεριού του Ισραήλ», με την κατακραυγή να γίνεται υπόθεση όσων διαθέτουν το όνομα του πλοίου που χτυπήθηκε: Συνείδηση.

Στις ΗΠΑ, η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη αποτελεί τον Νοί εχθρό της αυταρχικής επίθεσης του Ντόναλντ Τραμπ. Οι απαγωγές και οι απειλές παράνομης απέλασης (με εμβληματική την υπόθεση του Μαχμούντ Καλίλ), οι αυθαίρετες ανακλήσεις βίζας, οι οικονομικοί εκβιασμοί στα πανεπιστήμια με στόχο την υποταγή τους στην τραμπική ατζέντα, όλα στοχεύουν όσους κι όσες έδρασαν και δρουν για την Παλαιστίνη, οι οποίοι γίνονται ένας «εσωτερικός εχθρός» από τον οποίο ο

Τραμπ υπόσχεται να «απαλλάξει» την Μεγάλη Αμερική.

Η «φιλελεύθερη» Ευρώπη, συνεχίζει αμέριμνη τις στενές εμπορικές σχέσεις με το Ισραήλ, όπως και το εμπόριο όπλων. Στην εποχή του επανεξοπλισμού, τέτοιους «φίλους» χρειάζεται κανείς.

Ελλάδα

Στην Ελλάδα, η κατάπτυστη συμμαχία με το Ισραήλ βαθιάει διαρκώς σε κάθε επίπεδο, με την κυβέρνηση Μητσοτάκη να αποτελεί την πιο αδιάστακτη (μαζί με εκείνη του Ορμπάν στην Ουγγαρία) στην ξεδιάντροπη στήριξη του καταζητούμενου για εγκλήματα πολέμου Νετανιάχου. Η επίθεση στο Conscience πιθανότατα αξιοποίησε τον ελληνικό ενάριο χώρο. Η ισραηλινή πολεμική βιομηχανία είχε προνομιακή παρουσία στην πολεμική έκθεση DEFEA, ενάντια

Η Συρία στο στόχαστρο των Σιωνιστών

Το Ισραήλ δεν έχει σταματήσει ούτε τα αεροπορικά χτυπήματα, ούτε τις χερσαίες μετακινήσεις στρατευμάτων, ούτε τις ρητορικές απειλές κατά της Συρίας, ενώ συνεχίζει να εργάζεται για να αποτρέψει την ενοποίησή της.

Μια μέρα, κυκλοφόρησε ξαφνικά πλατιά ένα ηχητικό που προσβάλλει τον Μωάμεθ και αποδόθηκε (ψευδώς) σε έναν εξέχοντα Δρούζο Σύριο ιερέα. Η ύποπτη «διάρροη» (είτε από ασαντικούς, είτε από σιωνιστές) προκάλεσε άμεσα την αντίδραση που υπολόγιζε, με ένοπλες συγκρούσεις να ξεσπάνε μεταξύ σουνιτών φονταμενταλιστών και Δρούζων στην επαρχία Σουέιντα,

όπου ζουν συγκεντρωμένοι οι Δρούζοι.

Ο Νετανιάχου, που έχει αυτοανακηρυχθεί «προστάτης των Δρούζων απέναντι στους τζιχαντιστές της Δαμασκού», έδωσε εντολή για αεροπορικά χτυπήματα στη Σουέιντα αλλά και δίπλα από το Προεδρικό Μέγαρο (!) στη Δαμασκό, ως «προειδοποίηση» στον Αλ Σάρα προσωπικά.

Ασφαλώς η πλειοψηφία των Δρούζων διαδηλώνει κατά του Ισραήλ και αρνείται την «προστασία» του, ενώ στον απόηχο των γεγονότων, συμφωνήθηκε η συγκρότηση «μικτής» δύναμης στη Σουέιντα, όπου οι τοπικές πολιτοφυλακές των Δρούζων (που απολαμβάνουν ντε φάκτο διευρυμένη

αυτονομία) θα συντονίζονται με τις δυνάμεις του Σύρου προέδρου Μοχάμεντ Αλ Σάρα. Αλλά το παιχνίδι με τις μειονότητες και οι προσπάθειες να οξυνθούν διαιρέσεις θα συνεχιστεί.

Η αμερικανική κυβέρνηση διερευνά τις δυνατότητες «εξημέρωσης» του Αλ Σάρα, με μοχλό τον εκβιασμό των συντριπτικών κυρώσεων, με την Ουάσινγκτον να παραθέτει «λίστα απαιτήσεων» στη Δαμασκό που εκτός από διάφορα ανώδυνα (στάση απέναντι στο ISIS, διευκόλυνση εντοπισμού Αμερικανού αγνοουμένου), έχει και πιο σκληρούς όρους, μεταξύ των οποίων ο τερματισμός κάθε οργανωμένης πολιτικής παρουσίας των Παλαιστινίων στη Συρία. Αλλά το σιωνι-

στικό κράτος αντιμετωπίζει τη νέα συριακή ηγεσία ως αυτόνοτο εχθρό.

Ο Μπεζαλέλ Σμότριντς, περιγράφοντας πότε θα τερματιστεί η σιωνιστική στρατιωτική εκστρατεία, μίλησε ωμά για την εθνοκάθαρση («όταν η Γάζα θα έχει εκατοντάδες χιλιάδες Γαζαίοι θα έχουν πάρει το δρόμο για άλλες χώρες»), επανέλαβε πάγιους στόχους του Ισραήλ απέναντι στους γνωστούς αντιπάλους του («όταν η Χεζμπολά θα έχει χτυπηθεί σκληρά, όταν το Ιράν θα έχει απογυμνωθεί από την πυρηνική του απειλή»), αλλά επεφύλασσε μια πολύ σκληρή διατύπωση για τη Συρία («όταν θα έχει διαλυθεί και διαμελιστεί»).

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ: 5+1 λόγοι που εξηγούν τη σημασία του

Του Γιάννη Αλμπάνη

Από τις 4 έως τις 6 Ιουλίου θα πραγματοποιηθεί στο Άλσος Γουδή το 26ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ αποτελεί κάθε χρόνο το κορυφαίο γεγονός του αντιρατσιστικού κινήματος, δίνοντας ιδιαίτερο στίγμα στη ζωή της πόλης. Πολιτικό και πολιτιστικό γεγονός, κινητοποίηση των κινημάτων και πεδίο συνάντησης της Αριστεράς, χώρος ιδεολογικής ζύμωσης και λαϊκή γιορτή, το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ καταγράφει μια αξιοσημείωτη τροχιά εδώ και σχεδόν 30 χρόνια.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι που εξηγούν τόσο τη σημασία όσο και την επιτυχία του Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ, θα σταθώ σε έξι από αυτούς:

Κινητοποίηση ενάντια στο ρατσισμό

1. Ο πρώτος και μακράν κυριότερος λόγος είναι ότι το Φεστιβάλ αποτελεί μια μαζική κινητοποίηση ενάντια στο ρατσισμό, μια μεγάλη εκδήλωση για τα δικαιώματα των μεταναστών/τριών και των προσφύγων, για την ενότητα των εργαζομένων και συνολικά των φτωχών. Έτσι κι αλλιώς, ο αγώνας ενάντια στο ρατσισμό (πρέπει να) συνιστά προτεραιότητα για την Αριστερά και τα κινήματα. Μια διασπασμένη και αλληλοσπαρασσόμενη εργατική τάξη είναι μια μη πολιτική τάξη που δεν μπορεί να υπερασπιστεί τα συμφέροντά της.

Ιδιαίτερα στην τρέχουσα συγκυρία, όπου κλιμακώνεται ο «πόλεμος» κατά των μεταναστών-τριών, η ανάγκη να μπουν αναχώματα στον ρατσισμό είναι πιο επείγουσα από ποτέ. Η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι κυβερνήσεις μετατρέπουν τη μετανάστευση σε έγκλημα, κανονικοποιούν τα πραγματικά εγκλήματα που συμβαίνουν στα σύνορα σε βάρος των μεταναστών/τριών κι εμπεδώνουν το «καθεστώς

εξαιρέσεως» για τους/τις μετανάστες-τριες, δηλαδή την αποστέρηση τους από βασικά κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα.

Ο «πόλεμος» κατά των μεταναστών-τριών έχει δύο βασικούς στόχους. Ο πρώτος στόχος είναι να δημιουργηθούν αποδιοπομπαίοι τράγοι για να εκτονωθεί (ανέξοδα για το σύστημα) η δυσανεμία των λαϊκών στρωμάτων για την επιδεινούμενη καθημερινότητά τους. Το να στραφούν οι φτωχοί εναντίον των ακόμα πιο φτωχών, συνιστά τον πιο τον πιο σίγουρο τρόπο για να μείνουν οι πλούσιοι στο απυρόβλητο.

Ο δεύτερος στόχος είναι η υποτίμηση της εργατικής δύναμης των μεταναστών, κάτι που ασκεί πίεση στο σύνολο των εργαζομένων. Όπως επισημαίνει η Όλγα Λαφαζάνη, «η κατασκευή των μεταναστών ως υποκείμενα του φόβου συγκροτεί τους όρους της εργασιακής τους επισφάλειας. Τα σύνορα, οι απελάσεις, ο εγκλεισμός περισσότερο από το να αποτρέπουν τη μετανάστευση κατασκευάζουν τους όρους πειθαρχίας στην εργασία».

Στην πραγματικότητα, αντίσταση στο ρατσισμό και η υπεράσπιση των μεταναστών/τριών αποτελεί προϋπόθεση για τη την οικοδόμηση της ενότητας των εκμεταλλεζόμενων κι εφελτήριο διεκδικητικών αγώνων για καλύτερες συνθήκες ζωής για την κοινωνική πλειονότητα.

Ορατότητα στο ρεύμα που αντιστέκεται

2. Ο δεύτερος λόγος που εξηγεί τη σημασία του είναι ότι το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ δίνει ορατότητα στο κοινωνικό ρεύμα που αντιμάχεται τις κυβερνητικές αντιμεταναστευτικές πολιτικές και την Ακροδεξιά. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Ακροδεξιά βρίσκεται σε άνοδο σε όλη την Ευρώπη και διαμορφώνει την ατζέντα, με τη συνεργασία της Δεξιάς και του Ακράιου Κέντρου. Όμως δεν είναι σωστό ότι η Ακροδεξιά παίζει μόνη

της στο γήπεδο. Σε όλη την Ευρώπη, της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης, υπάρχουν κι εκείνοι-ες που παλεύουν για την αλληλεγγύη και την ενότητα των καταπιεσμένων. Και δεν είναι λίγοι-ες.

Ωστόσο, η ορατότητά τους στο δημόσιο διάλογο, είναι περιορισμένη, δυσανάλογα μικρή σε σχέση με τον αριθμό τους. Σε μια κοινωνία όπου η πολιτική ορατότητα καθορίζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό από τους μηχανισμούς προπαγάνδας των «από πάνω», οι «από κάτω» πρέπει να παλέψουν για να βρουν τη θέση τους στο δημόσιο χώρο. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ κάθε χρόνο δείχνει ότι κόσμος της αλληλεγγύης είναι πολύς, ότι το ρεύμα της αντίστασης είναι ισχυρό -ασχέτως, αν δεν αξιοποιεί πάντοτε τη δύναμή του.

Συγκλίσεις

3. Τρίτον, το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ διαμορφώνει μια διαδικασία συγκλίσεων μεταξύ «ξένων» και ντόπιων, ακτιβιστών/τριών από διαφορετικά κινήματα, διαφορετικών ρευμάτων της Αριστεράς και πολιτικών ευαισθησιών. Θα ήταν προπαγανδιστική υπερβολή ο ισχυρισμός ότι αυτές οι συγκλίσεις διαμορφώνουν την ενότητα μάχης που έχουμε ανάγκη για να αλλάξει ο υφιστάμενος συσχετισμός. Αλλά οι συγκλίσεις συνιστούν το πρώτο βήμα για την ενότητα. Ιδιαίτερα σε μια συγκυρία κατακερματισμού, πολλαπλών διασπάσεων και μοναχικών διαδρομών, οι συγκλίσεις που διαμορφώνονται στο Φεστιβάλ είναι πιο πολύτιμες από ποτέ.

Τα πράγματα γίνονται και «αλλιώς»

4. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ αποδεικνύει ότι τα πράγματα μπορούν να γίνουν «αλλιώς» και αυτό το «αλλιώς» να είναι απολύτως αποτελεσματικό. Το Φεστιβάλ δεν έχει σπόνσορες και δεν στήνεται από εταιρίες. Η διοργάνωσή του στηρίζεται αποκλειστικά στην ανιδιοτελή συμμετοχή και προ-

σφορά. Ο κόσμος που το στήνει αλλά και ο κόσμος που το στηρίζει, το κάνει όχι γιατί αποσκοπεί κάποιο προσωπικό υλικό όφελος, αλλά γιατί πιστεύει σε μια διαφορετική προοπτική για την κοινωνία, την οποία δεν την αντιμετωπίζει ως απόμακρο όνειρο, αλλά ως οδηγό για τη ζωή του.

Εξίσου σημαντικό είναι ότι οι εκατοντάδες άνθρωποι που δουλεύουν για να στηθεί το Φεστιβάλ, οργανώνονται κατά άσφογο τρόπο, φέροντας σε πέρα μιας μεγάλης κλίμακας και υψηλής περιπλοκότητας διοργάνωση. Στο μέγεθος που του αναλογεί, το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ αποδεικνύει ότι μπορούμε να ζούμε και να δουλεύουμε στηριζόμενοι στη συνεργασία και την αλληλεγγύη, πέρα από τον ανταγωνισμό και τον πειθαρχικό έλεγχο του κεφαλαίου.

Πολιτικές ζυμώσεις

5. Το Φεστιβάλ αποτελεί ένα τόπο πολλαπλών πολιτικών ζυμώσεων. Σε μια εποχή υποχώρησης της πολιτικής συζήτησης ακόμα και μέσα στην Αριστερά, το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ θέτει σε προτεραιότητα το διάλογο και την εμβάθυνση στα κρίσιμα ζητήματα της συγκυρίας. Δεν αναφερόμαστε μόνο στις 15 μεγάλες συζητήσεις της διοργάνωσης που καλύπτουν μια γκάμα που ξεκινάει από το έγκλημα της Πύλου και τη «δεύτερη γενιά», φτάνοντας στην Παλαιστίνη και τους εξοπλισμούς. Εξίσου, σημαντικές είναι οι συζητήσεις ων ουκ έστιν αριθμός σε τραπέζια συλλογικότητας και πάγκους εντύπων. Πολιτικές συζητήσεις μεταξύ φίλων, γνωστών και αγνώστων για όλα τα μεγάλα αλλά και «μικρά» ζητήματα της συγκυρίας. Συζητήσεις στις οποίες κυκλοφορούν οι ιδέες και οι προβληματισμοί. Συζητήσεις που διαμορφώνουν ένα δημόσιο χώρο της Αριστεράς.

Λαϊκή γιορτή

6. Το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ είναι μια μεγάλη λαϊκή γιορτή. Η δικιά μας γιορτή.